

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA



Veres udvari és kamarai fényképező felvétele, Budapest

Zalay Margit Baba, Budapest

Amiben Magyarország vezet a föld kerekén

A MAGYAR NŐK MŰVÉSZI KÉZIMUNKÁJUKKAL A LEGELSŐ HELYET VÍVTÁK KI A VILÁGON. A RAGYOGÓ ÉS CSODÁLATOSAN VÁLTOZATOS SZÍNEZÉSŰ HÍMZÉSEKET ÉS FINOMMÍVŰ HORGOLÁSOKAT, AMELYEKET MAGYAR ELMÉK TERVEZNEK ÉS A MAGYAR NŐK ÜGYES UJJAI KÉSZÍTENEK, AZ EGÉSZ VILÁG MŰÉRTŐ ASSZONYAI ÍRÍGY SZEMMEL CSODÁLJÁK.



HORGOLJUNK!

egy rugalmasan erős selymfényű cérnával, amiből a leggyönyörűbb csipkéket, függönyöket, terítőket, filetmunkákat, betéteket készíthetjük otthonunk díszéül. Mindeme munkákhoz használjuk a világhírű COATS-féle »LÁNC« HORGOLÓ-CÉRNÁT, amely selymfényű, rugalmas és könnyen dolgozható; fényét és eredeti színét mosás után is hiven megtartja és nem válik foszlóssá.

HIMEZZÜNK!

mert a szindús kézimunkák derűt, fényt varázsolnak otthonunkba és értékessé teszik házunkat. ~ A hímzéshez használjunk CLARK-féle »HORGONY« MULINÉT. Több mint 300 pompás színből álló nagy választék áll rendelkezésünkre. A CLARK-féle »HORGONY« MULINÉ kitűnően mosható, sőt ki is főzhető, anélkül, hogy selymfényéből és lágyágából veszítene vagy fakulna. Tökéletesen helyettesíti a selymet és olcsóságánál fogva annak árával össze sem hasonlítható.



„LÁNC” és „HORGONY”



fonalak mindennemű finom munkához.

Gyártja a J. & P. Coats, Ltd. és a Clark & Co. Ltd.

Kapható az egész országban minden kézimunkauzletben

Magyarországi főraktár

**Angol-Magyar Cérnagyár RT. Budapest,
V., Visegrádi-utca 14.**

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő : KERTÉSZ BÉLA

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR: 1-ÉN, 10-ÉN ÉS 20-ÁN • SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KER., JÓKAI-UTCA 37 (BERLINI-TÉR SAROK) TELEFON: AUTOMATA 107—23 • POSTATAKARÉKPENZTÁRI CSEKKSZÁMLA: 41.490
ELŐFIZETÉSI ÁR MAGYARORSZÁGON ÉS AUSZTRIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 24 PENGŐ, FÉLÉVRE 12 PENGŐ, NEGYEDÉVRE 7 PENGŐ.
BELGIUMBAN, FRANCIAORSZÁGBAN, NÉMETORSZÁGBAN, SVÁJCBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN: EGÉSZ ÉVRE 30 PENGŐ, FÉLÉVRE 15 PENGŐ, CSEHSZLOVÁKIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 180 CSEHKORONA, FÉLÉVRE 90 CSEHKORONA, NEGYEDÉVRE 50 CSEHKORONA.
ROMÁNIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 900 LEI, FÉLÉVRE 450 LEI, NEGYEDÉVRE 250 LEI, ANGLIÁBAN ÉS JUGOSZLÁVIÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 40 PENGŐ, FÉLÉVRE 20 PENGŐ, AMERIKÁBAN: EGÉSZ ÉVRE 8 DOLLÁR • EGYES SZÁM ÁRA 80 FILLÉR

SZÜRET ~ Írta: PAPP JENŐ

Borunkban egykor benne volt a nők nevetése, a szüretelő hegyoldalak hangos vidámsága, puttonyos leányok csicsergése s a vagonok és vonatok, amelyek messzi országokba repítették el a magyar hegyek mámorát, tartalmukkal New-Yorktól az álmos Egyiptomig tűzbe borították azt a szívet, amelyik belekóstolt a mi borainkba. Pókháló nem lephette be sokáig pincéinkben a testes hordókat, a gádorokon legurított termés nem gyült fel hegyekbe az ászok gerendáin, — a világ inni akart a mi tűzünk-ből, — vette, vitta és élvezte ezt a nektárt s a királyok asztaláról sehol se hiányzott a tokaji hegy aranyleve. Emlékeztek-e még a régi szüretekre, a diófák lombja alá eldugott présházak dongására, a tűz ropogására, amelynek lángjai közé sisteregve csöpögött a nyársról a szalonna zsírja? A körülülők kezében sorra járt a kulacs, torkukból egybefolyt a hahota, patakká dagadt a nevetés és a nótával együtt a jókedű úgy szakadt le a hegyekről a völgyek felé, mint a vizesés. A duzzadó fürtökből aranyfolyamok fakadtak, a szüretelő hegyek szikrázó, gyöngyöző záporral árasztották el a szomszagos városokat. Az ős nagy ünnepe, a szüret, felért az aratás örömeivel, a mindennapi kenyér után a költészet indult el felénk a földből a bor könnyű szárnyain, a szüret fújta meg a föld búcsúját a tél előtt, a szüret volt az utolsó gazdag vendég, akit az esztendő még el tudott küldeni hozzánk.

Hiszen a föld sohase volt velünk szemben fukar, bőven adott vissza mindent, amit tőlünk kapott, csak a világ változott meg egy kissé körülünk. Folyamokban önti az idén is a hegy levét s talán nem is tudja, hogy a torkok már nem olyan szomjasak s a kiszáradt gégek nem várják már olyan türelmetlenül a szüretet. Se dalolni, sem inni nem tudunk már, a dúdolgatás is csak csendesen indul. A gazda száján nem csendül meg este a régi bordal, alacsonyan lobog a rőzséből rakott tűz, a pincék penészes falát majd szétrepeszti a föld alatt megrekedt tavalyi bor, kopottabb a puttonyos leányok piros szoknyája, kevesebb a csószók dolga, több marad a tőkéken a madaraknak őszi csemegéül és a présházban kedveltenül hessegetik a donzó darazsakat. Fülleres árakon, fülleres vonatokon utazik le hozzánk a városokba a bor, lealacsonyítva és megszegyenyítve, a lőrék, limonádék vásári színvonalára zuhanva, megfosztva az italok koronájától. Arra kényszerítették, hogy a mámort olcsóbban adja, hogy a szőlő vegye fel a versenyt a komló habjával, hogy a homoki és kerti karcosok bicskanyitogató szerepét vegye át s hogy mondjon le arról a nemességéről, amelyet valamikor a vidám világ ajándékozott a magyar boroknak. Lefokozva és hírnevében megtépázva kerül majd piacra, viz helyett vele locsolják le a torkokat, borkutakat állítanak majd fel, úton-útfélen s nincs messze talán az az idő sem, amikor kifolyatják a patakokba is, mint a braziliai kávé az óceánba.

Szüret-e hát az a tompított mulatság, amelyik az idén felveri majd a hegyek csendjét? A must is morogva forr s a békétlen emberrel együtt visszavárja azt az időt, amikor a búza mellől a bolettá elsepri a pénz bősége, amikor a bor mellé szüzből kívánnak majd békességet az emberek s amikor a gazda zenezszóval vonul fel majd szüretelni a dús tőkék közé.

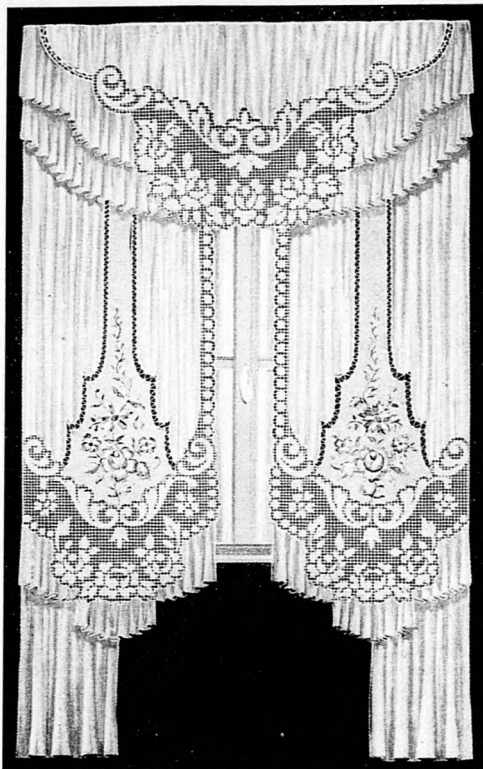
Valamikor nem a termés egyszerű betakarítása volt a szüretelés, mert ilyenkor a zengő hegyekkel együtt énekelt az egész ország. Bálba mentünk, amikor szüretre hívtak bennünket. A táncterem a szabad természet volt és világításról a csodálkozó csillagok gondoskodtak. A musttal együtt fejünkbe szállt az új bőség mámore, a fiatalság, az édes íz és egy eltakarodó nyár minden hátrahagyott illata és gazdagsága, amelyet a szüreten korlátlanul megdézsmálhattunk. Velünk volt a szerelem, síkongság, kacagás és dal biztatott bennünket a legszebb szókra, egy csók oly közel hozta a hegytetőkhöz az eget, mintha az égiek is szüretelni szerettek volna és lejjebb ereszkedtek, hogy tiszta örömről megfényesítsék.

Adjátok vissza nekünk, ti kárörvendők és kegyetlen idők, a régi szép szüreteket, adjátok vissza nekünk a jóti dalt, a szőlő szőlőt, hogy a szüret levehesse hangfogóját minden szájról, minden szüvről és minden hegytetőről, ahonnan most a bordal se tud ujjongva felszállni.

A kultúra tömegsírja felé...

Látták önök is a képet, amely azt a megdöbbentő pusztítást ábrázolja, hogyan lapátolják millió és millió mázsa-számra a braziliai kávéat az Atlanti óceánba? Ha látták, bizonyára megdermedt a szívük egy pillanatra s kihagyott a lélegzetük, mint a miénk, amikor az Istenáldás és az emberi munka meggyalázásának ezt az apokaliptikus jelenetét hozta elénkbe a világsajtó képes hírszolgálat. Krisztusi szívvel érezve, ugyanaz a fájdalom égett, mint ami akkor támadna bennünk, ha a magyar föld bűza- és gyümölcstermésének hasonlóan barbár megsemmisítéséről hallanánk (amitől a jó Isten és a józan eszünk bizonyára mindig megóv bennünket). Hát arról olvastak-e, hogy a sok »főlöleges« kávé fűtésre használják fel olyképpen, hogy brikettet préselnek belőle, mint ha nem a föld egyik legnemesebb terménye volna, hanem leghitványabb salakja közepes értékű szénbányáknak? Ha azt hallanók egy napon (ami szintén nem következtethet be nálunk), hogy a finom őszibarack kipréselt nedvével alföldi utcákat locsolnak, ugyanúgy felhördülne a világ, mint ahogy ez a braziliai hóhércselekedet üti fejbe az elképedt európaiat.

Az európaiat, aki drága pénzt ad a kávéért, míg ott, ahol terem, úgy bánnak vele, mint az útszéli szeméttel. Azt mondják az óceántúli nagy kávékereskedő cégek, hogy a rengeteg túltermelés lenyomja az árakat és ráfizetnének az »üzletre«, ha nem hányatnák tengerbe a főlölegesnek ítélt mennyiséget. Olyan bűnösen nyomorult cselekedet ez, mintha az óriásnak levágnák a féllábát meg a féllarmját, mondván: elég marad belőle s ami megmarad, azt nem kell annyi élelemmel táplálni. A kávé árának nem szabad lemenni, — ez az amerikai »kartelek« jelszava. Tehát pusztuljon a főlölség! De vajjon csakugyan főlölsleges-e az, amit a Természet ad az embernek? A telhetetlen haszonvágy,



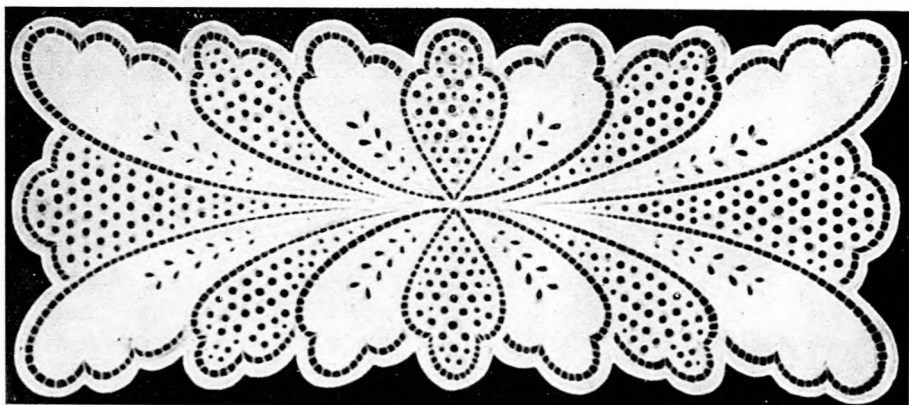
Szárnyasfüggöny (Wieg Testvérek terve)

a profit szemüvegén keresztül: lehet, de az emberiség általános jóléte szempontjából nincs fölölség a világon. Vagy lehet-e erről beszélni, mikor tudjuk, hogy Kínában, Indiában és Mandzsuriában száz- és százmillió ember éhezik a szó valóságos értelmében? De ne menjünk olyan messzire. Itt vagyunk mi, Európa szenvedő népei, köztük sok olyan, aki rászorul a braziliai kávéra. Hány millió és millió európai család asztaláról hiányzik a reggeli mig az ozsonnakávé, hány szegény özvegyasszony és aggastyán nélkülözi ezt az oly szükséges táplálékot, miközben braziliai spekulánsok nélkülözhetőnek mondják a kávétermésnek azt a részét, amelynek piacra dobása lenyomná a mesterségesen tartott magas árakat!

Égbekiáltó gonoszság, jelzővel alig illelhető visszaélés a Teremtés kegyeivel, aminek elszörnyedt szentanáui vagyunk. Az egyik oldalon pöffeszkedő jólét, a másikon összezsugorodott nyomor. Az egyik oldalon becstelen spekuláció az élelmiszerek árával, a másikon irtózatos küzdelem az élelmiszerek áráért.

Az egyik oldalon tengerfenékre sülyesztett kávéhegyek, a másikon egyetlen szem kávé sem, amiből a beteg kisgyermeknek, a foghíjjas öregnek egy kis meleg kotyvalékot lehetne adni. Borzadály fut végig a hátunkon ennyi elvetemültség s ennyi provokáló vakmerőség láttán. Mit ér a legjobb erőfeszítése, ha a hitványak legázolják az elhintett gyenge magvakat, a gondtal ültetett zsenge palántákat?

A történelem tanúsága szerint a legjobbak mindenkor elenyésző kevesen voltak és vajmi ritkán rendelkeztek a tényleges hatalommal, amelynek nem csupán fégyver, hanem — legtöbbször — pénz a neve. Az emberi jólét ellen maguk az emberek esküsznek össze, mintha csak a Sátán helytartói lennének. S van annyi aljasság a haszonkeresőkben, hogy odavetett baksis fejében elárulják az egész emberiséget. Mintha mindennap megismétlődnék az egész



Modern angolmadeira asztalfutó

(Wieg Testvérek Terve)

földkerekség valamennyi pontján Judás visszataszító árulása.

Hova viszik, milyen irtózatos mélységekbe rántják a világot a hiperkapi-

több kávét kell a tengerbe hajgálni, míg végül emberkéz sem lesz, amely a kávéültetvényeket megműveli, de ha volna is, nem érdemes, mert nem lesz kinek kávét eladni az »eszményi színvonalon« megrögzített áron.

A világgazdaságnak, mint magának az életnek, amelyből sarjadt, vastörvényei vannak. A legfőbb szabály: sokat termelni és olcsón termelni. Ha valamiből túlso-

kat termelnek (ami tisztán relatív dolog) akkor azt nagyon olcsón kell adni. Nem igaz, hogy a braziliai kávéra nem akad vevő. Csak olcsóbban kell kalkulálni. — Nem igaz, hogy a braziliai kávénak nem akad fogyasztója. Csak el kell juttatni hozzá. Kávéból épp úgy nincs sok,

mint búzából, gyümölcsből, fából, szénből, gyapotból, ércből. De tessék megtalálni a módját, hogyan jusson el minden országtermény és

ásvány fölöslege a többi országba. Üljenek le a zöld asztalokhoz emberséges érzéssel s mindjárt megtalálják az egymás kezét. De így?!... A braziliai kávé-brikett és az indiai éhhalál: siralmas illusztrációja az önmagát halálra ítélt gazdasági rendnek.

Isten mindent megadott az embernek: földet, hogy élelmet adjon és értelmet hogy azt művelni tudja.

Adott neki belátást is, hogy a saját érdekein túl ismerje fel a mások jogos érdekeit is.

Még szívet is adott neki, — akárhogy cáfolnak rá az emberiség hatalmas ragadozóit, a kartel- és trösztvezérek.

De ha az ember elutasítja magától Isten adományait, ha a szívtelesség és embertelenség fertőjében fürdik a szeretet tisztavízű tava helyett és ha a szennyes önzés annyira elvakítja, hogy éhségjárvány bacillusait küldi rá népekre és birodalmakra s ha végül azt hiszi, hogy meg tudja menteni magát, miközben körülötte minden maga elsüllyed: akkor maga húzta meg a lélekharangját és zuhan óhatatlanul abba a szakadékba, amelyet — mint a kultúra tömegsírját — egyszer, valamikor ez a négy betű fog jelölni: F u i t.

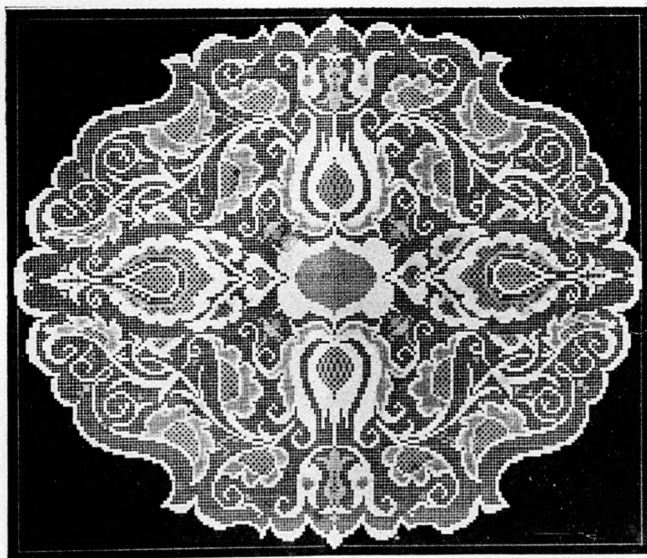


Gobelinkép (Wieg Testvérek terve)



Gobelinkép (Wieg Testvérek terve)

talizmus tébolyultjai? Azt hiszik talán: örökké táncolhatnak a vulkánon? Láruk alatt egy éhező, forrongó világ, innen is, onnan is lángok csapnak fel és ők még mindig a maguk pecsenyéjét sütögetik a veszélyes, félelmetes tűznél... Mily balgaság! A kijátszott, megcsalatott ember türelme vajmi csalóka. Mikor leginkább látszik elégedettnek, akkor feszül legerősebben a lelkek kazánja, amelyet olyan világraszóló gattettek fűtenek, mint a braziliai kávétermés megsemmisítése. A kevesek óriási jólétének és a sokak óriási nyomorúságának lélegzetállító versenyében a kevesek fognak kifulladásra. Mert minél nagyobb az inség, amelyet mesterséges eszközökkel, isteni parancsral dacolva tenyésztettek ki, annál jobban vékonyodik az a réteg, amelyből az életnedveket szívják. Ma még — mondjuk — százmillió vásárlóképes emberre számíthatnak, de ez a tömeg ijesztően fogy s minél kisebb lesz, annál



Rece-terítő

(ERMA terve)

KÉT ASSZONY

IRTA: VITÉZ MIKLÓS

Egy közös barátjök délutáni teáján találkoztak össze. Véletlen keresztezte így az útjukat. Egyikük sem tehetett róla. Lemondta a teát az egyik, mire gyorsan meghívta a háziasszony a másikat. Aztán az egyik mégis úgy határozott, hogy elmegy ő is. Az egyik Erzsi volt, a finom arcélű, okos szemű, szöke, huszonhatéves asszony. A másikat Olgának hívták, fekete a haja, kreol a bőre és elcsodálkozó nagy szeme volt. Erzsi négy év előtt elvált attól a férfitől, akinek egy éve felesége lett Olga.

A háziasszony minden igyekezete dacára a két asszony találkozásának első pillanatai igen feszültek és kellemetlenek voltak. Ahogy tekintetük mohón és mégis hidegen egymásra szegeződött, ahogy hirtelen elhúzódtak egymástól, a nyomasztó eicsendesülésük úgy hatott, mint két ellenséges delejességgel telített pólus, amiket a minden pillanatban bekövetkezhető kisülés fenyegetett. Megható és épp ezért ingerlő buzgalommal igyekezett mindenki elébekerülni a helyzet kieleződésének. Az asztalnál elég messze ültették őket egymástól és ugyanazon oldalra, hogy ne is láthassák egymást. Minden szón és fel-fokozott társalgási kedélyességen érzett, hogy csak arra szolgál, hogy a két asszony figyelmét elterelje egymásról.

Mindkét asszony belement ebbe a játékba. Erzsi azért, mert szellemesen tudott diskurálni és ma valósággal brillirozott. Ragyogóan játszott meg az elfogulatlan és közvetlen nőt, akit a legtávolabbról sem érint volt férje jelenlegi feleségének jelenléte. Persze, hogy a társaság figyelme ettől még csak felcsigázotabban szegeződött rá.

Látta, érezte ő ezt, de nem tudott tenni ellene, sőt úgy érezte, hogy a sok könnyű beszédbe beleoldja a maga lelkének feszültségét. Olga feljebb ült és hűvösen hallgatott. Bántotta és zavarta Erzsi jelenléte. Csak gépies, sablonos válaszokat adott a háziasszonynak a teára, szendvicésre és az életre vonatkozó bátoritan megjegyzéseire. Csak épp ezt az egy mondatot jelentette ki hangosabban: »Sajnos, az uram nem jöhet el értem, mert sürgősen le kellett utaznia a gazdaságba.« Ugy mondta ezt, hogy Erzsi is meghallja. Meg is hallotta. Pillanatnyi rosszindulatú csend támadt. Aztán valami tapintatos vendég hirtelen a zongorához ült és divatos tánczenével táncba invitálta a társaságot.

Olga a szalón sarkába húzódva nézte a táncot. Erzsi egy szélesvállú dendi-vel táncolt. Sok öröme nem tellett benne, mert mikor Olga előtt eltáncolva összetalálkozott a tekintetük, Erzsi hirtelen megköszönte a táncot és váratlanul odatelepedett Olga mellé. Nem kihívón cselekedte ezt és rögtön mosolygó fesztelenséggel kezdett beszélni:

— Nézze, most mindenki minket figyel. Ugy-e, ismeri ezeket a tekinteteket? Ketreben lévő állatokat szoktak így nézni, izgatott és szenzációéhes szemekkel. Tudja mit? Tréfáljuk meg őket, beszéljünk egymással barátságosan és fesztellenül, mintha csak két idegen lennénk.

Olga, akit túlváratlanul érintett Erzsi közeledése és akit egyelőre csak az izgatott, hogy milyen hátsógondolattal ült melléje ez a különös nő, meglehetősen hűvösen mondta:

— Sajnos, nem vagyunk idegenek.

— Hát éppen ezért ne is forszirozza, hogy azok legyünk. No, ne nézzen már ilyen gyűlölettel, valósággal megfagy bennem a jószándék! És nincs is érteime...

Istenem, azért, mert valamikor én viseltem azt a nevet, amit maga most...

— Kérem, hagyjuk ezt...

— Csak nem bántja? Hisz az én elválásom nélkül úgy-e sose lett volna lehetséges, hogy maga hozzám menjen...

— Én úgy tudom, hogy nem maga vált el...

— A válást mindig ketten csinálják. Csak az akarat érlelődik meg egyikben előbb, a másikban utóbb. Kezdeni tényleg nem egyszerre szokták. Aztán győz a belátás, a szükség, a bele-törődés, a sértett büszkeség és megy minden a maga szokott kerékvágásán. Ez már csak bírósági ügy és ügyvédi vetélkedés. Szóval mindegy. Tehát az izgatja, hogy nálunk ki kezdte? A bátrabb, a szabadabb fantáziájú, az önértesebb. Ó, vagy én?... Oly mindegy... Boldog?

— Nagyon... igen, nagyon boldog vagyok.

— Ha egyszer mondta volna is, elhittem volna. Örülök neki, igazán nagyon örülök.

— Én is elhittem volna, ha csak egyszer mondja is.

— Nem is hiszi, milyen megnyugtató

ez számomra. Így valahogy megkönnyíti annak a belátását, hogy tényleg bennem lehetett a hiba... Valószínűleg túlsok várakozással és igénnyel mentem bele... míg maga...

Olga szinte elmetsette Erzsi szavait:

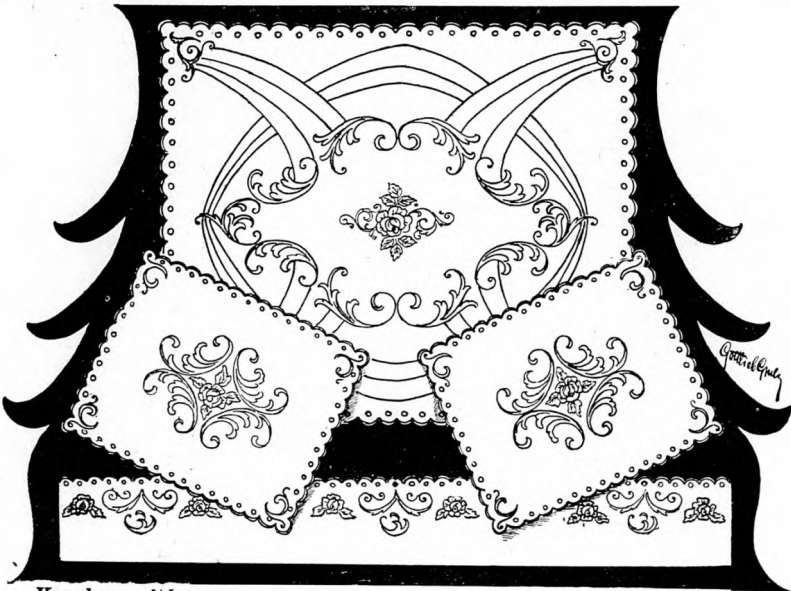
— Én úgy tudom, hogy maga a várakozását és igényét inkább a házasságán kívül igyekezett kielégíteni...

Erzsi kissé felcsattan a sértésre:

— Nem gondolja, hogyt az ezt illető adatait kissé elfogult helyről kapta??

— Nem! Sőt...

— Kár! Akkor azt is nehezen fogja nekem elhinni, hogy az illető úr nem mindig tartozik a legszenvédélyesebb igazmondók közé. Sőt! De nem veszem tőle rossz néven. Akik egyszer sokat jelentettek egymás számára, azok ítéletét, mikor már közömbösek akarnak lenni, rendszerint gyűlölet homályosítja el. Ugy látszik, szükségük van erre, már csak az öngazolásuk miatt is! Szóval higgye el, nem akarom sérteni az urat.



Konyhagarnitúra

(Gottlieb rajza)

— Azt nem is engedném!

— De viszont azt se vegye rossz néven, ha különösebb jót se tudok rá mondani! Elvégre, ha én most csupa jót mondhatnék róla, akkor magának valószínűleg egész más lenne a neve.

— Mégis ő hagyta ott magát.

— Ő. Azaz a háztól én mentem el a kisfiammal. Bizonyíték, hogy ő még most is ott lakik. Különbön ez nem is fontos... Ez már csak a befejezés volt... A kezdet messzi volt. Nagy út vezetett odáig.

— És... úgy halom... sok barát?

— Barát? Hát jó, az is... Kapkodásból, mentési kísérletből... Szalmaszálak a vízbeülő előtt. De én őt soha meg nem csaltam. Nem azért, mintha nem lett volna rá alkalmam, vagy ő nem érdemelte volna meg, hanem mert nem tudtam volna hazudni és bujkálni. Ennél igazán sokkal többre tartottam őt és főként magamat! Ugy-e, ezt elhiszi?

— Ezt elhiszem, — mondta halkan Olga és valahogy úgy érezte, hogy a szíve megnyílik Erzsi előtt és mindiárt fog tudni ő is beszélni ezzel a különös szavú asszonnal.

Erzsi mintha megérezte volna ezt, közelebb húzódott hozzá. A szalóban nyugtalan és kíváncsi tekintetek meredtek feléjük. Erzsi nem akarta észrevenni őket és halkan tovább beszélt Olgához: — Köszönöm... Nincs is értelme, hogy mi most itt... Én annyira túl vagyok rajta.

— Lehet azt? Mondja, lehet túl lenni...?

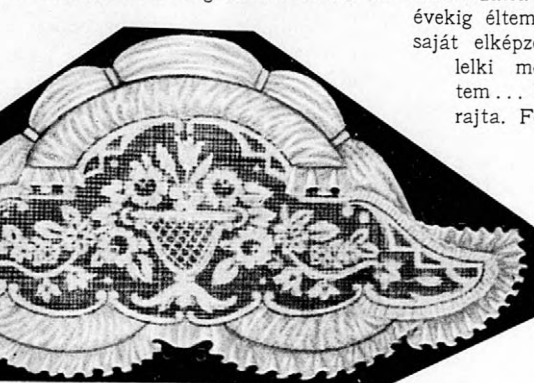
— Istenem, három év alatt sok mindent lehet... Három év vele, három év nélküle... sok idő...

— Ő azt mondta, hogy maga sose szerette őt igazán... Hogy a szülei rábeszélésére és inkább csak érdekből...

— Érdekből? Ostobaság!... Egy húsz éves, friss, fiatal lány sosem érdekből... Aztán maga el tudja képzelni, hogy ő olyan valakit vegyen el, aki őt nem szereti...?

— Nem... Ennél sokkal büszkébb. — Na látja! Én is szerettem... Soká... Tán fél évig... Azután sokat kínlódtam... Előbb magamban, aztán már ő is észre vette... Elvesztettük az egymáshoz vezető utat. A kezdet harmóniáját türelmetlen és ingerült gyanakvás váltotta fel. Előbb csak kicsiny, aztán egyre nagyobb dolgokban.

Én hiába igyekeztem. Minden jóakaratom balul ütött ki... Mondja, de egész őszintén feleljen, nem érzi-e néha maga is, hogy mellette maga nem egyégy kedves és kellemes tárgynál? Egy ölélsre és szerelemre alkalmas finom szerkezetnél? Aminek ő nem ismeri a rugóit, titkát, vágyát, óhaját, akihez neki nincs egy igazi bensőséges meghitt szava... Nem felel? Így is értem... A hallgatása is felelet. Látja, ez a hajlíthatatlan és elzárkózó gögös természet, ez a hideg férfifölénye adta meg az első lökést az eltávolodásra... Hát nem borzasztó, évekig éltem valakivel, akit inkább a saját elképzelésemen át, mint az ő lelki megnyilatkozásaiból ismertem... Eleinte még ez is tetszett rajta. Férfiasnak láttam. Szolgáltam neki önfeledten, odaadóan, hűségesen, boldogan... Aztán...



Ágypárna

(ERMA terve)

— Tud nevetni, szívből, könnyen? Ő előtte?... Ugy-e nem?... Én sem tudtam. Elfelejtettem. Mindegy. De maga ne tegye. Csak nem megfagyni. Nem sírni és nem elválni. Csak azt nem! Ne vessen, mulasson, élvezze ki az életet, ügyesen, ravaszul... Legyen okosabb, mint én. Ne mondjon le semmiről, főképp a házasságukról ne! [Ezt az örömet és elégtételt ne szerezze meg neki! Ragaszkodjék az élet minden apró öröméhez és boldogságához, vele és mellette, ha tud, ha pedig nem, akkor nélküle és az ő kárára, az ő költségére!...]

— Milyen különösen beszél...

— Nekem senki se mondta ezt és magamtól nem jöttem rá... Pedig egész biztosan ez kell neki, ezt kívánja... ez izgatja. Kell éreznie, hogy másnak is tetszik maga, hogy más is megkívánja, hogy forróság csapja meg a táncosát, hogy vágyó és hódoló tekintetek szegeződnek magára és hogy tisztán csak magán múlik minden...

Itt megszakadt a beszélgetés köztük, mert Erzsit az előbbi széles vállú dendi kérte táncra... Erzsi elment vele. Párszor körbe táncolt vele a szalóban, aztán ismét Olga mellé telepedett. De ekkor már valahogyan nem tudtak visszazökkenni az előbbi bizalmas kerékvágásba. Jó darabig hallgatva ültek egymás mellett.

Olga elgondolkozva nézett maga elé. Fejében bizonyosságok és ingerlő kétségek keringtek életéről és uráról. Jelenetek és szavak ködlöttek fel, hangosak és halkak, panaszok, sóhajok, tekintetek, nyíltak és titkosak, parancsolók és hidegek meg forróak, jólesőek és fojtogatóak... Aztán rátévedt a szeme Erzsire, aki lehunytt szemmel; szintén magába mélyedten ült e pillanatban.

XIII. Lajos korabeli párna (ERMA)

Erzsi megérezte Olga tekintetét. Összenéztek. Pillanatig hallgattak. Olvastak egymás szeméből. Erzsi könnyedén megfogta Olga kezét, aztán csendes, mélyreható hangon ennyit mondott:

— Hisz maga már nem szereti őt...?

Olga kissé összeresztett, mintha álmából keltették volna fel, aztán összeszedve magát, nyugodtan, csengőn így felelt:

— És maga még mindig őt szereti...?

Erzsi nem felelt, pirosság öntötte el az arcát, Aztán táncba vitték és többé nem is beszéltek egymással.



EGY PILLANAT

ÍRTA: HENRI FALK

Zsongott, reesegett, zümmögött a jazz-band. Mélabúsan rikoltott a szaxofón. Néhány összesimuló pár táncolt. A kártyaszobában bridge csaták folytak. A sarkokban színes lámpák alatt, délszaki növények mögött új szerelmek szövődtek. Régi flörtök folytatódtak...

Még jött néha egy-egy elkésett vendég. A háziasszony bemutatta, pár szót beszélt vele, azután átadta a társaságnak.

— Nini, a kis Mélicat is eljött. Nahát szép magától. Mióta híres ember, egészen megfelel nekünk. No, jöjjön, bemutatom néhány szép asszonynak, — csicseregte a háziasszony. — Ugyan, magát bizonyára nem is érdeklik a könnyű flörtök. Tudom, hogy megvan a maga nagy szerepe...

A fiú megütközve nézett rá a fecsegő szép asszonyra:

— Honnan tudja, nagyságos asszonyom, hogy... hogy én... hogy nekem...? — úgy remegett a hangja s olyan halkán kérdezett, hogy az asszony meg sem hallotta.

Új vendég lépett be: X marquis, volt miniszter. Mindenki mosolygott, amikor meglátta. Az őszhajú, reszketőlábú, nagyothalló kegyelmes úg hozzá tartozott a Faubourg St. Germaine estélyeihez, akár a kaviár, a néger jazz-band vagy a kölesönvett pálmák... nem is annyira a vendégsereghez, mint inkább az est kellékeihez tartozott.

Mélicat magára maradt a színes, ilatos forgatagban. Kissé szédült. Elszokott a vidám, mámoros emberektől. Már idestova egy esztendeje, hogy csak önmagának él, önmagának és a munkájának. Az elmúlt térről egy emléke maradt meg. Nem is emlék,

csak egy kép. Már nem is kép, csak néhány elmosódó vonás, egy illat, egy bársonyos tekintet, vörhenyesen csillogó haj... csak ennyit őrzött magában az elmúlt térről, meg sok álmot, illuziót, amely kiszínezte, megtöltötte a röpke emlékfoszlányt.

Összerezent. Érezte, hogy valahol róla beszélnek.

Megfordult.

Mintha csak gondolataiból lépett volna elő... ott ült mögötte az asszony, akit alig ismert. Aki egy évvel ezelőtt, Isten tudja: hogyan-miképpen beköltözött a lakéba s azóta ott élte furesa illuzióéletét a fiú színes nyugtalan fantáziájában.

Őt kereste mindenütt. Apró kalandjaiban, utcán, színházban. Minden nére érdekelte, akinek vörhenyesen csillogott a haja és bársonyos nézésű a szeme. Nem egyszer órák hosszat gyalogolt valaki után, akinek az alakja az övére hasonlított.

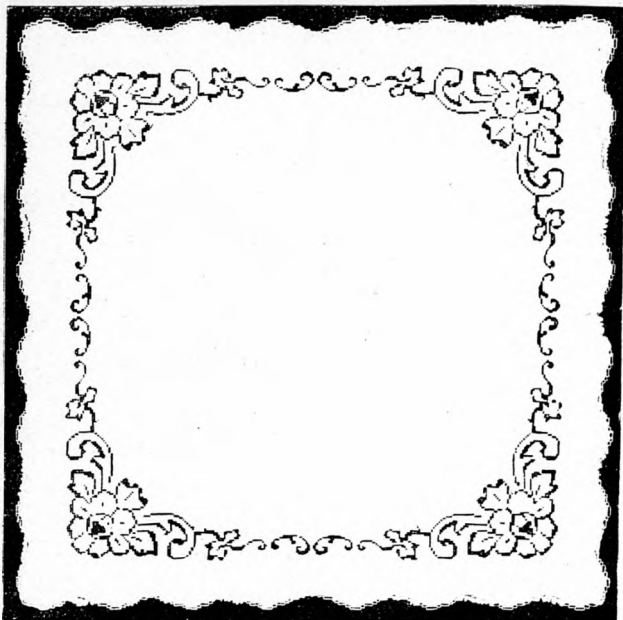
Most itt van. Jön feléje. Megszólítja:

— No, kis Mélicat, gratulálok, olvastam a könyvét... Persze, maga meg sem ismer...

A fiú dadogott. Az asszony úgy tett, mintha nem venné észre a zavarát.

Leültek egy ernyős lámpa alá. Italokat hoztak. A fiú kivette az üveget az inas kezéből, maga töltött az asszonynak. Örült, hogy dolga akadt. Cocktailt ittak. Lassan, élvezettel szüresölték az italt. Az asszony beszélt. Sokat beszélt, a nagyvilági hölgy folyamatos, kellemes csevegő hangján.

A fiú egy szót sem



Toledós milliő

(Gottlieb rajza)

értett az asszony szavaiból, pedig felelt is rá, hogy mit, maga sem tudta.

Újra töltött, újra ittak. Süteményeket kínáltak. Az asszony vett, a fiú vett, kezük összeért. Az asszony keze tüzes volt. A fiúé hideg. Az asszony szeme csillogott. A fiúé fátyolos volt. Most az asszony hallgatott s a fiú szólalt meg:

— Szeretem...

Az asszony egy percig riadtan nézett a fiúra, majd úgy tett, mintha nem hallotta volna a vallomást. Újra csevegni kezdett. A háziasszonyt dicsérte. A pálmákat. Az uráról beszélt, a szendvicsekről...

A fiú merészebb lett:

— Lucie, ne kínozzon... figyeljen arra, amit mondok. Szeretem... s



magának nem lehet mindegy, hogy szereti valaki. Hiába tesz úgy, mintha nem érdekelné, amit mondok... hiszen... hiszen maga, maga is, — újra elbátortalanodott a hangja, kissé reszketett is.

— Tudom, hogy szeret, már egy évvel ezelőtt tudtam. Mit akar még többet?

— Szörnyű meleg van itt...
— A cocktail, kisfiú... a fejébe szállt...

— A szerelem, Lucie...
— De én már megyek is haza...
— Én sem maradok egy percig sem tovább...

— Van egy kis cabrioletem, magam vezetem. Hazaviszem, kisfiú...

* * *

Az asszony otthonos mozdulattal ült a kormány mellé. A fiú melléje.

— Hová menjünk, kisfiú? A Bois nincs messze... jó a levegő, magának biztosan fáj a feje... a cocktail megártott...

— A szerelem, — suttogta a fiú.

Suhant velük a könnyű autó. Az asszony biztos kézzel vezetett. A fiú néha megfélekedett magáról, feje ráhajolt a volánra s megsókolta az asszony kezét.

— Gyermek, megbolondult, nem látja, hogy vezetek? — tiltakozott az asszony, de leállította a motort.

Már a Boisban voltak. Hús korlatvaszi levegő simogatta őket. Ibo-lya-illat csapta meg az orrukat.

Az asszony szólni akart, talán csak azért, mert kínos volt a csend. A fiú megsókolta az ajkát. Félnék,

remegő csók volt, a szerelmes ifjú első tétova csókja... aztán mámoros csókok következtek. Az asszony egyre lanyhábban védekezett. A fiút elfogta a győztes férfi fékezhetetlen bátorsága.

— Lucie, drágám. úgy-e... úgy-e találkozunk?... Itt a Boisban többször is...

Az asszony mosolygott. Csupa ígé-



Gobelinkép (ERMA terve)

ret, csupa odaadás volt a tekintete.

De egy perc múlva már beindította a motort és teljes sebességgel vezette a kocsi a város felé.

Amikor megállította az autót, így szólt:

— Itt leszáll, kisfiú...

A fiú egyszer csak azon vette észre magát, hogy egyedül áll az utcán, a cabriolet suhan tovább. Még pár lépést szaladt mellette, utánakiáltotta:

— Tehát holnap, a viszontlátásra, én kedvesem...

És másnap már egy órával előbb ott sétált fel s alá a megbeszelt helyen. És... és ott sétált még egy óra múlva is, sőt két, sőt két és fél óra múlva is...

Kétségbeesve, feldúlva ment haza.

Szinte kibíratatlan lelkiismeretfurdalás kínozza:

— Megsértettem... halálra sebeztem önértetét... túlságosan messze mentem... Istenem, hogy is jutott eszembe,

hogy találkára hívjam? Csak még egyszer találkozhatnék vele, csak elmondhatnám neki...

— Igen, megmondanám. Mámoros voltam. Örült voltam, igen... igen, igazra volt neki... talán sok volt a cocktail...

* * *

Egy hét múlva találkoztak.

A fiú hebegett, dadogott. Mentetődzni akart. Az asszony a szavába vágott:

— Szegény kisfiú, csak nem várt rám?... Hát egy pillanatig is hitte, hogy eljövök?...

— Dehogyan, nagyságos asszonyom, könyörgöm, hallgasson meg... éppen azt akarom mondani?...
— Az asszony nem is figyelt rá, folytatta a maga mondkáját:

— Nézze, kisfiú... bevalom magának, a zene, a forróság, a cocktail, igen, a cocktail... az én fejembe is mámort lopott. A maga perzselő, fiatalos szerelme megkapott, magával ragadott. Megsúgom magának, az én életemben is volt egy gyenge pillanat...
— Csak egy pillanat volt...
Maga várt másnapig... Én

akkorra már a jóravaló polgárasszony, a hűséges feleség voltam. Hígyje el, kisfiú, akkor már minden vágyam az volt, hogy jó vacsorával várjam haza szegény kimerült uramat...

Franciából fordította:

K. Lányi Piroška



NŐK A VILÁGTÖRTÉNELEMBEN

Irta: LÁZÁR ISTVÁN

Walewska Mária

Ügy áll a világtörténelem tüzesillagos fögönye mögött, mint valami modern Niobe: remegő szívét nyújtja áldozatul, — mártír, ki asszonyi hűségét és becsületét dobja oda, hogy szerencsétlen hazáját, a feldarabolt Lengyelországot föltámassza halottaiból...

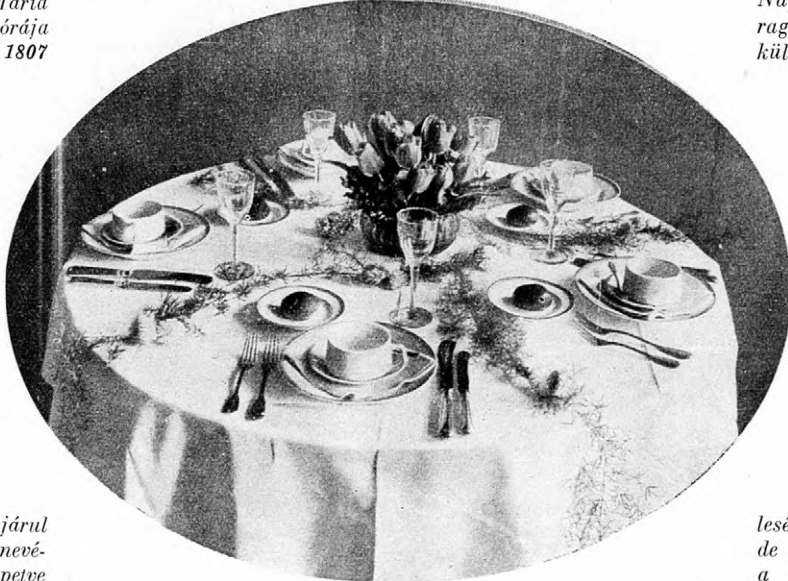
Nagy idők jártak akkor, az orosz-francia háború visszénye rengett Európa horizontján, mikor szövödni kezdett ez a nagy szerelmi regény, melynek Napoleon és Walewska Mária a hősei. Az idők órája újesztendőt mutat: 1807

január 1. Napoleon Varsó felé igyekszik és a császári fogat megáll Bronie városkában, hogy lovakat váltson. Óriási tömeg verődött már össze és úgy fogadja Napoleont, mint valami megváltót, ki Lengyelország felszabadítását hozza, az eljenzés az eget veri, a lengyel lélek újjonzó örvényéből pedig előlép egy tünevényes szépségű

nő, a császár elé járul s köszönti hazája nevében. Napoleon meglepetve nézi. Angyalt lát maga előtt: haja arany, szeme ibolyakék, arca hópatyolat, szája finomszású, orra keskeny és egyenes, alakja lenge, kecses, arisztokratikus. Csupa báj. És még vonzóbbá varázsolja nemes félénksége és elfogódása, az a szemérmes pír szépséges arcán. Ki ez? Napoleon

szeme látja már: egy rajongó lengyel nő, ki hazája fölszabadításáról álmodik... A császár szeme rárebben s önkénytelenül a kocsjában lévő virágcsokorhoz nyúl és átadja a szép ismeretlennek: »Fogadja mint jószándékaim zálogát. Varsóban találkozunk.«

Egy percig tart az érdekes jelenet, de mélyen bevésődik a világtörténelem epochális szakaszába. Varsóba érve, kíváncsian érdeklődik Napoleon, hogy ki volt az a szép broniei hölgy. Poniatovski herceg és Lubomirska hercegnő töri a



Asztalterítés

fejét, hogy ki lehet, míg végre kipattan a titok: Walewska Mária. Ki az? Az ősnemes, de nem valami gazdag Lacincki-család sarja, kit atyja igen valóságos és hazajias szellemben neveltetett. Fényes házasság kínálkozott számára: egy dúsgazdag orosz tábornok fia akarta elvenni, de nem ment hozzá, inkább egy hetvenéves, előkelő úrnak, Walewski Colonna Anasztáznak lett a felesége s csendes, visszavonult életet él férjével, falun. Napoleon látni akarja. Szava parancs és Poniatovski herceg fölkeresi Walewska Máriát és meghívja báljára, melyet a császár tiszteletére rendez, de Walewska Mária kereken visszautasítja, nem akar vele találkozni. Poniatovski herceg könyörgésre fogja a dolgot: »Ki tudja, hátha az Ég önt akarja felhatalmazni, hogy Lengyelország felátadja.« De Máriát ez sem hatja meg, ösztönösen megérzi a jövőt és női büszkesége fellázad: »Nem megyek!« Jön a lengyel képviselők küldöttsége is, a nemzet nevében fölkeri a megjelenésre, de Mária hajthatatlan, ám a férje, ki

csak valami báli meghívásról tud, megparancsolja, hogy okvetlen menjen el. És a szegény asszonynak el kell mennie. Ruhája fehér selyem, haján lombfüzér, arcán dac, szívében rettegés. Várja már Napoleon s az egész társaság. Ő a bál királynője, de nem tud hozzájárulni Napoleon, csak néhány szót vált vele, aztán ott hagyja a bált kedvetlenül. Mi történt? Walewska Mária elzárkózik az ijedt kérdések elől macacsul. A császár szerelmes levele várja már otthon, de föl sem bontja és a másodikra sem felel, amelyet Poniatovski herceg hoz el személyesen. Meghívás ebédre: a császár csak azért ren-dezi, hogy őt láthassa. Nem megy el.

Napoleon toporzékol haragjában. És jönnek a küldöttségek, a képviselők, a főrendek, a kormány s az egész főúri világ, beszélnek a hazáról, a kötelességről, a sors végzéséről, a kiválasztottak hivatásáról, hivatkoznak a szentkönyvekre, a bibliára s Lengyelország legfőbb érdekeire. A tizenennyolc éves, fiatal, szép asszonyka nem érti ezt a följordulást, a férje még kevésbé, holott éppen neki kellene most a fele-

lősege védelmére kelnie, de ő maga kényszeríti bele a veszélyes kalandba: »Ez hát a hazaszeretet? Ezt érdemeltük mi tőled?«

És ostromolja Napoleon is a Walewskiházat nagy ágyúval, szerelmes leveleivel. A szerencsétlen asszonynak engednie kell, mert az egész világ azt kiabálja már, hogy rajta múlik Lengyelország sorsa, — elmegy hát, hogy ne átkozza senkise...



Megjelenik a fényes ebéden, dacos, rideg, makacs; Napoleon hevesen udvarol, de hasztalan.

A Walewska-ügy már úgy áll, hogyha jószántából nem menne Napoleonhoz, tán erőszakkal vinnék oda. Találkoznak. Mária sir. Napoleon meghatódva nézi, aztán elbocsátja sértetlenül, finoman, lovagiasan. Másnap gyémánttal kirakott csokrot küld neki s megint ebédre hívja. Elmegy, de ismét csak rideg hozzá. A botrány kitörőben van, Napoleon már-már tombolásba tör haragjában, de Mária egyetlen tekintetével lecsillapítja. Nincs már megállás. Nincs visszatérés. Walewska Mária akaratán kívül elbukik és Napoleon karjába hull összetört szívvel, míg Varsó ujjongva ünnepli:

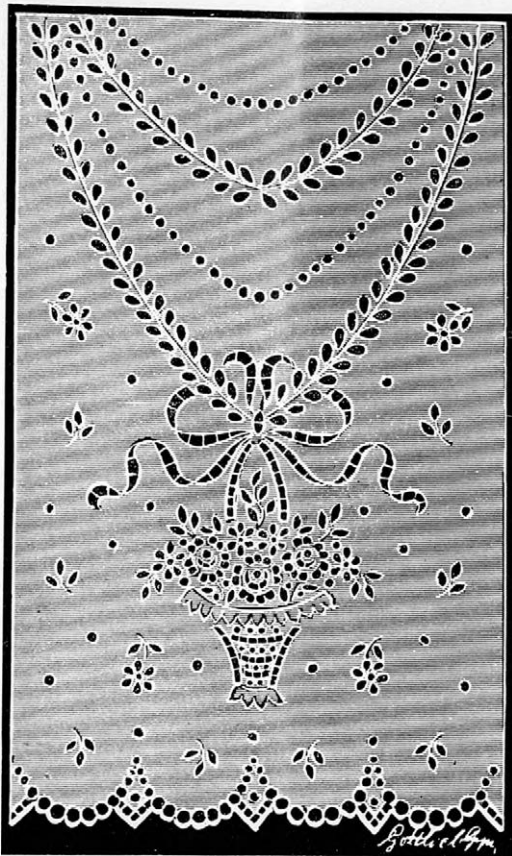
Lengyelország szószólója Napoleon előt — — asszony-messziás!

Szegény asszony! — —

De nagy és mélységes szerelem szövődik a tragikus kezdetből, Walewska Mária lelkében kilobban a dac és szerelmes szívvel csüng Napoleon ércalakján, látva, hogy császári szerelmese Lengyelország érdekében csakugyan sikrá száll.

Ez a szerelem Napoleon életében is megújódást jelent.

Megismerte Walewska Máriaiban azt a kiváló nőt, akit veleszületett lelki nemessége és fensége az asszonyvilág fölé emel magasan és ragyogón; a melegszívű, érzőlelkű asszonyt, ki arra született, hogy igazi, hűséges, önfeláldozó feleség



Vitrász

(Gottlieb rajza)

legyen; azt az őnzellen, tiszta lelket, akiben nincs egy szemernyi ravaszság, nincsenek önzó céljai, akit nem érdekel a hatalom, a vagyon és a kincs. Asszony, aki a szívével szeret. Meg is jutalmazta.

Az ő kedvéért alapította és kerekítette ki a varsói nagyhercegséget 1809-ben, a bécsi konferencia után és nem rajta múlt, hogy nem teljesülhettek akkor a lengyel királyság visszaállításának az álmai és terve.

Napoleon, a tengerparti szirtek trónján ülve, sokszor elmerengett a nagy vizek zúgó habjai fölött, a régi szép napokról, amikor ez a tiszta-lelkű asszony a bűnös csókjával törülte le homlokáról a gondot és szeméről a könnyet, hogy Wagramnál minden elveszett...



Német tiszt reggeli ugratógyakorlata



Avéd Nórácska Marosvásárhely (Dr. Avéd Gerő amatőrfeletele)

Egy szemüveges úr halk megjegyzései

... Azt se mondhatom, hogy valami *szeszélyes* véletlen hozott össze most a nyáron a csodaszép Margitszigeten M. N. O. Smith úrral, egy kedves, idősebb amerikai bácsival. Mert vegyük csak fontolóra, Nagyságos Asszonyom, mintegy százhuszmillió amerikai közül legkevesebb egymilliókétszázezer hallgat erre a könnyen megjegyezhető névre: Smith. Az angolok idevonatkozó legújabb statisztikáját még nem ismerem. De már ennyi is elég annak a megállapítására, hogy a véletlen nem valami nagyon erőltette meg magát, amikor megismerkedtem ezzel a kedves Smith úrral. Eljött ide hozzánk messziről, valahonnan Detroitból, csupán azért, hogy gyönyörködjék Budapestünk szépségeiben. A páratlan pompájú Margitszigeten nyílt erre alkalma bőven.

Talán már el is felejtettem volna ezt a szimpátikus öregurat, annak ellenére, hogy szerény dollármilliomos, három, vagy négy millióról van szó mindössze, de ő ezenfelül még jókedélyben is dúsgazdag, holott ebből az isteni adományból jórészt a szegénynek juttat a Természet. Különös humorából beszélgetés közben nekem is juttatott egy morzsát,

melyet megőriztem és most elhoztam magammal, egy kis történet alakjában, melynek ő — M. N. O. Smith — a ki-eszelője, megvalósítója és egyik hőse egyszemélyben. Föltételezem, hogy ismerkedésünk folyamán megtetszettem neki és ezért ajándékozott meg ezzel a mulatságos esettel. Amikor elmondta, könnyes lett tőle a szeme. Azt hittem, hogy a meghatottságtól. De nem: hamarosan rájöttem, hogy a benne dolgozó jókedvtől.

Nem titkolom, hogy ennek a kis történetnek *morálja* is van, de ez ne riassa el Önt, Nagyságos Asszonyom, mert az egész egyszerűen így szól: »Az Életet, de különösen a mások életét, kár nagyon is komolyan venni.«

És mert ezt a kis pilulát szemrebbenélkül fogadta, sürgősen belekezek M. N. O. Smith történetének elmondásába.

*

Barátunk hatvanéves volt és látta, hogy az általános gazdasági helyzetet mindjobban ellepi egyetlen szótágja, a gaz, — és mert úgy vélte, hogy magános embernek elég az a pár millió, mellyel rendelkezik, gondtalanul élhet. ha már

nem is dolgozik többet a mai igen nehéz körülmények közepette, lezárta üzleti könyveit, íróasztalát, irodáját és ezután gondtalan improduktív életet élt. Most már nem azon törte a fejét, hogyan gyümölcsöztesse tőkét a leg-ravaszabban, mígfele kézenfekvő és mégis újszerű módon jusson újabb tekintélyes haszonhoz, hanem azt csinálta, amit eddig életében sose tett: elkezdett gondolkodni és elmélkedni. Ennek egyik módja az volt, hogy vizsgálgatta a bölcseséget, mely egyes jóhangzású közmondásokban állítólag rejlik. Ilyenek: »Aki korán kel« stb., vagy: »Amit megtehetsz ma« stb., vagy: »Madarat tolláról...«

Amikor figyelme erre a közmondásra terelődött, hirtelen ötlete támadt és elmosolyodott. Leült és felírta egy papírlapra barátai nevét. Jórészt igen tekintélyes urak, akiket ő segített hozzá mai jelentős helyzetükhöz és pályájuk elején támogatta őket jó tanáccsal. összeköttetéseivel, de igen gyakran pénzzel is. Kitűnő emberismerőnek bizonyult, mert majdnem mindegyik pártfogoltjából lett valaki és most előkelő jómódban élnek és szeretettel emlékeznek meg öreg barátjukról, amikor névnapot, születésnapot ünnepel és beköszönt az újesztendő, ilyenkor nagy rakás levél duzzad asztalán barátai jókívánságaival tele, — mert hiszen másra úgy sincsen szüksége ennek az atyai jötevőnek.

Smith úr elkészült barátai névjegyzékének összeállításával és most lezárta városi lakását és elutazott falura. Megszállt egy szerény kis fogadóban és onnan küldött el minden barátjának egy levelet. Megható levél volt. Mr. Smith megírta benne, hogy egy nagyszabású, de hibás spekuláció elvitte minden vagyonát és most itt él falun, mint hajótörött. Nincsen semmije. De ezt mégse mondhatja, mert itt a barátja. Tudja, hogy milyen őszinte ragaszkodással van hozzá és ezért keresi fel bizalommal. Segítse meg. Hogy hogyan? Azt bölcs belátására bizza. Egyszerű, keresetlen szavakkal kért a tönkrement M. N. O. Smith segítséget derék barátaitól. Nagyon meg volt elégedve írásművével és izgatottan várta, hogy mi lesz erre a válasz. Hetven levelet küldött el.

A hetven barát közül harmincöt egyáltalában nem válaszolt. A másik harmincötől jött ugyan válasz, de — huszan megmondták őszintén a véleményüket: mindig tudták, hogy Smith alapján véve vén számár, akinek fogalma sincsen arról, hogy mi az üzlet, mi az élet, hogyan kell



bánni emberekkel és kihasználni helyzeteket, csak azt csodálják, hogy ez az összeomlás most állt be és nem már régen, tehát: Smith nem az az ember, akin segíteni lehetne.

Tízennégyen sajnálkódó sorokat küldtek és hívatkoztak a felfokozottan mostoha helyzetre, mely rákényszeríti az embert arra, hogy számot vessen minden garassal, ami a gyakorlatban annyit tesz, hogy nem küldenek egyetlen centet sem, de kintartás! Mert nincsen az a rossz, melyben ne rejtőznék egy szemernyi jó és aki fel tudta küzdeni magát a semmiből, úgy, mint M. N. O. Smith, az majd csak talpraáll megint és eljő az idő, amikor minden jóra fordul.

A hetvenedik levélben csak néhány sor volt: »Ne tessék haragudni, hogy nem jöhettek máris, de az asszony beteg, most fordul az állapota, remélem, jóra. Amint nyugodtan tehetem, rögtön vonatra ülök. Addig is mellékelek ötven dollárt. Alázatos tisztelettel Michael Jones.«

Ez a Michael Jones volt Smith úr névjegyzékén a hetvenedik számú — barát? Tizenöt évig volt az inasa, aztán megnősült és önállósította magát, gazdája is adott hozzá néhány száz dollárt, amit Jones már régen pontosan visszafizetett. Felírta jegyzékére Jonest, hogy vele ki legyen a hetven kereken.

*

És a hét végén Jones valóban megjelent. Nem kérdezett semmit, nem tudakolta, hogy mi történt azzal a néhány millióval, hanem azt kérdezte, nincsen-e Smith úrnak semmi baja, egészséges-e, kérte, hogy ne vegye szívére ezt a kellemetlen fordulatot, hanem vegye úgy az egészet, mintha nem történt volna semmi. Az asszony, hála a jó Istennek, kiheverte a betegségét, üdvözlét küldi és nagyon kéri Smith urat, ne vessen meg szerény otthonukat és jöjjön el hozzájuk lakni, tisztelje meg őket továbbra is szeretetével és higgye el, hogy nagyon boldogok lesznek, ha Smith úr náluk lakik, amivel nem okoz nekik semmiféle kényelmetlenséget. Gondját fogják viselni hűségesen és ha Smith úr egyszer majd megint utánanézi a »pénzcsinálásnak« és újra régi helyzetébe kerül és úgy véli, hogy nem fogadhatja el ingyen az el látást, holott ez nekik igazán nem jelent semmit, nem teher, hanem őszinte öröm, csak éppen Smith úr helyzete mivelhogy nem rózsás...

Smith úr emlékeztette volt inasát arra, hogy ő nem volt

elnéző, jó és kedves gazdája, hanem elég sokszor rigolyás, zsémbes, bogaras és kellemetlenkedő... hiába, Jones nem tágtított. Magával vitte tönkrement gazdáját. Úgy tartotta, mintha Smith úr még most is bőségen élne, kifogástalanul.

Itt lett a szeme kissé könnyes, amikor erről beszélt, de hozzátette, hogy az elfojtott nevetéstől, mert kacagásra ingerli az az elképzelés, hogy milyen

ostoba képet vág majd Jones, amikor egyszer mégis csak megtudja, hogy a gazdája nem szegény, hanem kis vagyonát ráhagyta legjobb barátjára, aki szeretni tudta őt önzetlenül... És végül Mr. Smith állapította meg, hogy bár bajában tudja meg az ember, ki a barátja, mégsem kell komolyan venni az Életet, különösen a másokét... És ezért nem tudom ezt a derék amerikai bácsit elfelejteni...

A gyűrű a történelemben

A gyűrű minden időkben nem csupán dísz, hanem mélységes értelmű szimbólum is volt. A jegygyűrűt már a régi rómaiak is ismerték, amikor a vőlegény menyasszonyának hűsége jeléül gyűrűt ajándékoztak. A velencei dózsék városukat »jegyezték el« a tengerrel, a pápa halászyűrűje, a bíbornokok zafir- és a püspökök rubingyűrűje pedig az egyházzal való tökéletes összelvadást szimbolizálja. A svéd egyetemeken a fiatal doktorokat még ma is jegygyűrűvel esketik össze a — tudományal.

A régi rómaiaknál csupán a patriciusoknak volt joguk aranygyűrű viselésére, az egyszerűbb emberek részére más, olcsóbb fémből készültek gyűrűk. A későbbi rómaiak pedig a bátorságot jutalmazták és tüntették

ki aranygyűrűvel. Hannibál viszont mérget tartott a gyűrűjében, amellyel meg is ölte saját magát. A renaissancekor is használta a mérgegyűrűket, amelyek — a legszentebb szimbólumok mögött — a halált szolgálták. Gyűrűre esküdtek az emberek, de gyűrűvel bélyegezték meg a középkorban bűnösöket is.

Mi a jegygyűrűt azért hordjuk a negyedik ujjunkon, mert onnan közvetlenül visz egy ér a szívbe

Gyűrűkkel szokták megpecsételni a legsúlyosabb szerződéseket. Amikor a haldokló Nagy Sándor gyűrűjét Perdikasnak adta, végakarátát nyilvánította ki utódját illetően. Arábiában és Perziában pedig a gyűrű, évszázadok óta, a gyűrű viselője személyazonosságának igazolásául szolgál.



Séta a párizsi kutyatemetőben

Nem messze Párizstól, Asnières mellett, a Szajna folyó két ága egy különös Holtak Szigetét ölel körül: a párizsi kutyatemetőt. Örökzölddel és ciprusokkal van beültetve az egész sziget, sírkövek és mauzóleumok állnak az utak szegélyén. Az egész olyan, mint egy gondozott emberi temető. Az ápolt sírhantok virágokkal vannak beültetve. Lehet, hogy igazuk van azoknak, akik ily módon gondoskodnak a meghalt kutyák elhantolásáról. Maeterlinck, a belgák legnagyobb költője, aki hosszú esztendőknél keresztül tanulmányozta a kutyák életét, azt állítja, hogy a kutya az egyetlen állat, amelynek lelki élete hasonlatos az ember lelki életéhez és ezért tud együtt élni az emberrel, hűségesen és hálásan.

Ha ilyen szempontból sétálunk végig a párizsi kutyatemetőben, akkor a sírhantok feliratait sem fogjuk olyan különösekknek, groteszkeknek és ezaltáltaknak tekinteni. Lobanoff hercegnő például két kutyájának: Tony-nak és Marquise-nek valóban fejedelmi síremléket állított. Egy rendőrkutya, Leo síremlékén pedig katonás rövidséggel ez a sokatjelenítő felírás díszlik: »Eltessett a kötelességteljesítés harcmezőjén...«. Egy Dóra nevű kutya sírfeliratából pedig mélyseges emberi tragédia rajzolódik ki: »Szomorú magányosságom hűsége társnője.« Egy másik felirat még ennél is többet mond: »Vezető és barátom. A következő sírkövön ez a mondat olvasható: »Halála megváltás volt neki, örök fájdalom nekem.«

A temető főálléja mellett díszsírhelyet kapott Barry, a bernáthegyi kutya. Barry ugyan nincs itt eltemetve, de a síremlék valamennyi bernáthegyi kutya dicsőségét hirdeti. Barry, akinek holtteste az Alpesek között pihen, egymaga negyven ember életét mentette meg, de a

negyvenegyedik ember megölte — minden bizonnyal tévedésből, mert a szentbernáthegyi barátok által az ő megmentésére kiküldött kutyát farkasnak nézte.

A főállé melletti sírhelyek a legdrágábbak, ezer frankba kerülnek. A többi sírhely jelentékenyen olcsóbb. Hogy a kutyák életében is megvan az az áhidalhatatlan ellentét, ami az emberek életét keseríti meg, bizonyítja az, hogy a kutyák legnagyobb részéről senki sem gondoskodik. A sziget füves részén, amely a Szajnáig ér, vannak a szegény kutyák emléknélküli, jeltelen és virágtalan sírjai, amit csak egyszerű számjegyek különböztetnek meg egymástól. Igen, szegény kutyák sem lehetnek elég elővigyázatosak — gazdáik megváltásában!



Sok síremléken ott van a kutya képmása is, fotográfia, sőt portré formájában. Olyan sírfeliratokat is láthatunk, amelyek vicces tartalmúak. Végeredményben ez a kutyatemető mégis költői elgondolása a túlságosan materialistának bélyegzett párizsi népnek, amely nem feledkezik meg kedvenceiről és haláluk után emléket állít nekik.

AZ ÉLET ÉRTELME

Éva, a mai kor tipikus leánya, a vonaton ül.

Fáradt és komor gondolatok kínozzák. Nehéz nap van a háta mögött, tele súlyos és nagyon komoly tárgyalásokkal, de Éva pompásan megállta a helyét. Este lett és most elhagyja a várost. Pihenni jog. A súlyos gondokat és problémákat itt hagyja és bizik abban, hogy valami csodálatosan szép várakozik reá. Az este ügyis betakarja a valóságot és mindent megszüpít.

Éva modern leány és amit tesz, azt tudatosan cselekszi. Még öntudatából is — öntudatosan tekint kijelé.

És most utazik...

Szemben vele utasok ülnek, egyszerű vasárnapi utasok: apa, anya és egy csecsemő.

Éva felület-sen rájuk néz, aztán figyelmesebben végigméri őket és öntudatos agyában elkezdődik az összehasonlítás.

— Szörnyű, — gondolja

Éva, — hogy ilyen emberek is vannak a világon! Esznek, dolgoznak, alusznak: ez az egész életük! Minden napjuk, minden évük, egész életük nem más, mint harc a kenyérért... Mindig és mindig... És hogy egy kissé kipihenjék magukat, kirándulásra mennek vasárnap egy ilyen zsúfolt vonaton...

És Éva maga elé képzelettel ezeknek a szegény embereknek az otthonát. Az egyszobakonyhás lakást, a mosókonyha közvetlen szomszédságában.

— De hát miért élnek ezek az emberek? — töpreng tovább. — Dolgoznak, hogy élhessenek és azért élnek, hogy dolgozhassanak...

Éva borzongva gondol arra, hogy ilyen életük is vannak. Igaz, hogy ő se dúskál a jólétben, de ott vannak a könyvei, a tanulmányai, a céljai és lehetőségei, amelyek mégis megnyitják előtte a szép élet kapuját!...

Most azonban olyanvalami történik, ami Évát, a mai modern leányt, hirtelen és erőszakosan lesodorja a beképzelt magaslátról.

A csecsemő ott, szemben vele, az édesanyja ölében elaludt. A vasuti fülke szomorú világításában még nyomorúságosabbnak látszik mindkét arc: a csecsemőé épp úgy, mint az anyáé.

A vonat hirtelen fékező, a baba kissé fölnyitja pilláit és félálomban rámosolyog az édesanyjára.

Egy gyermekek ártatlan, boldog mosolyával...

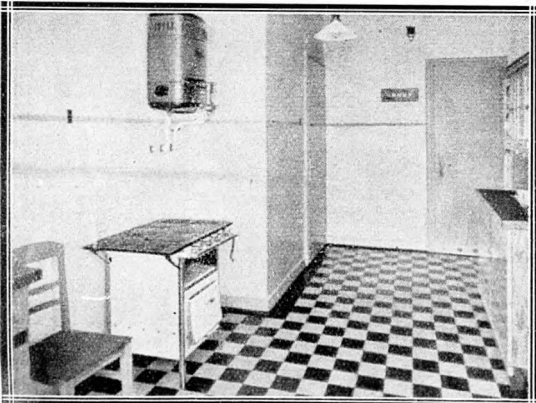
Éva látja, hogy a fáradt asszony fáradt arca, fénytelen szeme, meggyötört vonásai hirtelen megváltoznak, valami túlvilági csillogás futja be: — az édesanyja is mosolyog.

Igen, anya és gyermeke egymásra mosolyog. Kacag a tekintetük, pedig nem is tudják, hogy miért.

Talán csak azért, mert egymáshoz tartoznak...

— Most már tudom, hogy mi az élet értelme, — gondolja Éva és szegyenpír futja el arcát.

Rádásul valami furcsa, eddig nem ismert és egyáltalán »nem moderne« vágy ébred az szívében. De már nem szegyenli ezt a vágyat, mert megértette az élet értelmét és egyedüli boldogságát...



Modern konyha

VILÁGHIRŰ KALANDORNŰK

A Paiva

Thérèse Paiva teljes tizenöt éve volt halott, amikor először említették nevét rokonszenvvel az emberek. Amíg élt »La Paiva«, csak gyűlöletet, csak irigységet, csak szenvedélyt ébresztett a neve. Amikor azonban — halála után, a kilencvenes években — árverést hirdettek párizsi palotájára és annak műkincseire s épp az utolsó darabokat licitálták, retentő felhőszakadás támadt. Senki se mozdulhatott volna a palotából, ha az élelmes aukcionáriusnak eszébe nem jut, hogy a ruhatárban: fakult selymek, hetyke kalapok, dagadozó turnőrök között vagy három tucat napernyő áll búsan a falnak támaszkodva... Hamar elő a Paiva ernyőivel! »Elefántcsontnyelű csipkés napernyő száz frank! Először... másodszer...«

Az emberek nevettek... De minthogy odakint mindjobban ömlött az eső, kezdték vásárolni az ernyőket. Végül szétkapkodták őket s miközben az ernyők alatt uszályukat magasra emelve kocsiba szálltak a gigotujjas hölgyek (1895-öt írtak), hol itt, hol ott hangzott nevetve: »Ime a Paiva első jótette!« vagy: »Ki hitte volna, hogy a Paiva valaha szívességet tesz?!«

Csunya nő legszebbek közt

A Paivát, a híres Paivát ugyanis nem jószíve tette nagygyá. De még csak a szépsége sem.

A második császárság csodaszép párizsi asszonyai között szinte érthetetlen, miként csinálhatott párját ritkító karriert e nő, akit minden kortársa, minden életrajzírója csunyanak nevez.

Valamennyien megegyeznek azonban abban, hogy valósággal magnetikus hatást tudott gyakorolni az emberekre s iátékszerékké váltak a férfiak a tatárosan szélesarcú, lapos, orrosos orrú fekete nő kezében.

Első játékszere a férje volt. Tizennégy éves korában kényszerítette hozzá apja, a szegény moszkvai szabó, aki azonban elszámította magát. Leányától ugyan megszábadult, de egy év múlva csecsemő-unoka sírt éjjel-nappal a lakásul szolgáló sötét, ned-

ves konyhában. Thérèse és férje eltűnt.

»Gyerünk el innen«, mondta Thérèse, »gyerünk el a nyomorból, a sötétségből, a jeges orosz télből« és mint az alvajáró, úgy engedelmeskedett a férj a magnetikus hangú tizenötéves feleségnek, aki Isten tudja, honnan

nem egyszer koldult egy darab kenyérért, bár többnyire a hidak alatt aludt, sose vesztette el a jövőbe vetett bizalmát.

Egy este, amikor sárrá higit a Champs Élysées járdáján a hó és csontokig hatolt a nedves hideg, Thérèse ismét egy sarkon álldogált. »Egy sous-t Monsieur!« könyörgött egy siető úrnak, aki elővette tárcáját s egy pénzdarabot nyújtott Thérèse-nek.

Valami megfoghatta azonban az ideget.

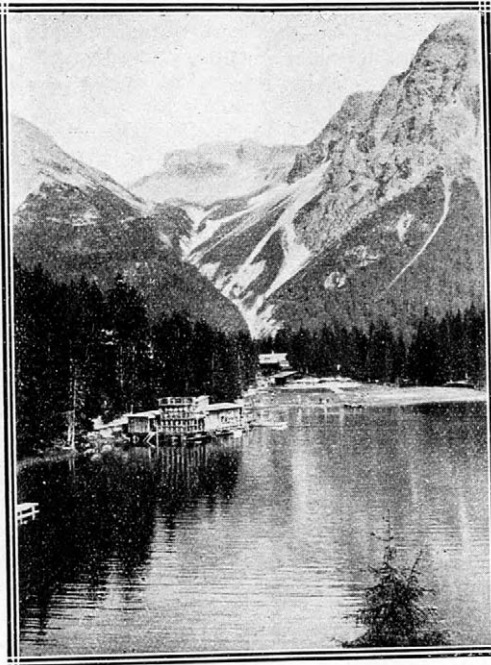
A Thérèse nézése, vagy a hangja. Megállt és diskurálni kezdett a kolduló nővel, aki rövid beszélgetés után ezzel búcsúzott az idegentől: »Meglátja uram, én még gazdag leszek. Dúsgazdag! Itt, ezen a helyen áll majd a palotám!« s a Champs Élysées egyik sarkára mutatott... »Szegény bolond!« gondolta magában a férfi, akit Arsène Houssayennek hívtak s Párizs egyik leg-híresebb gavallérja volt.

Néhány év múlva diszelódás volt a párizsi operában... Búbajos, andalító zene hullámozott a levegőben... A páholyokban, a szép nők kezében lágyan ingadoztak a levezők... Egyszerre halkan nyílt az egyik páholy ajtaja s a fénysávban, mely kívülről világított be oly szikrázóan ragyogtak fel a belépő hölgy gemántjai, hogy mindenki odanézett.

»Ki az az érdekes nő?« — kérdezte a nézőtérrel mellette ülő barátjától Arsène Houssaye halkan. »Nem ismered?« csodálkozott a barát »Paiva márkiné!« »A Paiva! Majd bemutatlak neki a szünetben.«

Mikor Houssaye a páholyban ült Paiva márki mellett, a káprázatos gyémántékszerek fényében csodálkozva érezte, hogy a márki nem veszi le róla mélytűző nagy szeméit. Majd elmosolyodik és így szól: »Mi ismerjük egymást, Monsieur! Néhány éve a Champs Élysées-n megmutattam önnek, hol áll majd a palotám. Jöjjön el holnap este, győződjön meg: igazat mondtam-e?«

Houssaye szeméi előtt megfordult a világ s forgott meg másnap is, amikor meglátta Paiva márkiné palotáját és műkincseit.

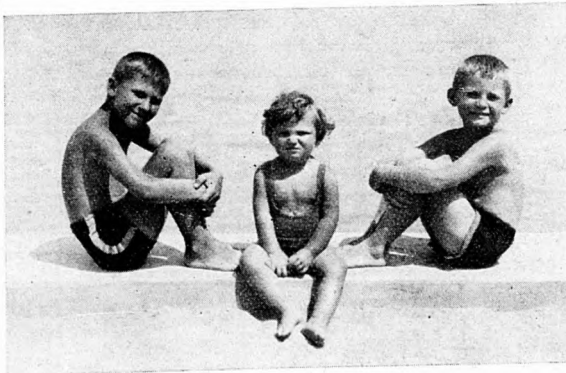


Tengerszem az Alpesebben

koldulta össze az útiköltséget a határig. Rongyokban indultak s rongyokban érkezett Párizsba Thérèse. A férj valahol elkallódott útközben.

„Itt fog állni a palotám!“

Az évek, amelyek ezután következtek, a Paiva élettörténetének legsötétebb lapjai közé tartoznak. De bár



Jäger Tomy, Zsuzsika és Ervin, Budapest

Egy Chopin-prélude

Persze az út, Paiva márkíz útja, igen nagy kerülővel vezetett a párizsi palotához. Thérèse előbb Svájcban megismerkedett Herz-vel, a kiváló zongoraművésszel. Földhözragadt szegény volt ebben az időben. Pincérlány valami kis kocsmában, ahova Herz bohémbarátaival bevetődött egy este. A vendégek ittak, iddógáltak. Végül Herz leült a kocsmába — véletlenül egész jó — zongorájához és játszani kezdett.

Thérèse gyerekkora óta imádta a zenét. Élete végéig el tudta lágyítani a zene ezt a rideg nőt. Arca megváltozott, átszellemült, megszépült a zene hangjai hallatán.

Csoda-e, hogy Herz szeme meg-

Márki huszonnégy órára

Eugénie császárnővel, III. Napoleon spanyol származású feleségével együtt nem egy szegény hidalgó jött Párizsba Spanyolhonból. Szegény volt a szép Paiva márkíz is, akivel Thérèse könnyen kötött üzletet. Huszonnégy órára legyen a férje s Thérèse visszavásárolja a hitelezőktől a márkíz árverés előtt álló birtokait.

A nemes márkíz nem sokat gondolkodott. Nagy pompával megtartott lagzi után szép csendesen elvált nejétől.

Amit Madame Herz nem tudott keresztülvinni, — ragyogóan sikerült Paiva márkíznek: szalonja az összes illusztrisok találkozóhelye lett. Ha a hölgylátogatóknak nem is tartoztak éppen az elithez, szépségük, jókedvük sok mindenért kárpótolta a márkíz művész és politikus-vendégeit.

Tíz ezerfrankos és egy gyertya lángja

Bár a ház aszszonya túljárt az ötvenen, nem szűnt meg hódítani. Míg nőismerősei bámulva kérdezték, mi lehet a kreol Paiva varázsának titka, egymásután bolondultak belé a férfiak. Különösen imádta egy

fiatal gróf, aki már azon is gondolkodott hogy felajánlja Paivának a nevét — a francia történelem legelőkelőbb neveinek egyikét, amikor egy este a következő dolog történt. A fiatal gróf leült kártyáznai egy barátjával. A Paiva mellé telepedett. Belenézett a gróf kártyáiba és így szólt: »Aki nyer: kívánhat tőlem valamit s bármi legyen az, teljesítem a kívánságát.«

A kártyázók szenvedélyesen láttak neki a játéknak. Másnap estig nem keltek fel az asztaltól, se ők, se a Paiva. A fiatal gróf összes birtokai elúsztak már ekkor, sőt — még tízezer frank adósság is terhelte, mikor hajnal felé elhagyta a Paiva palotáját. Estig elő kell teremnie a tízezer frankot. Apjához fordult tehát. Az apa hajlandónak mutatkozott a tartozás kifizetésére, ha a fiatal gróf megesküszik arra, hogy ezúttal látja utoljára a Paivát. A gróf erre megesküdött s este megjelent a pénzzel a Paiva szalonjában. A ház asszonya vidáman beszélgetett éppen a gróf

ellenfelével. »Monsieur« — szólt a fiatal gróf halkán. — »Szeretném kifizetni tartozásomat.« Csak idevele — mondta a gróf ellenfele. »Aki itt jelen vannak, mind kibiceltek a partíknál. Nem kell előttük titkolódnom.«

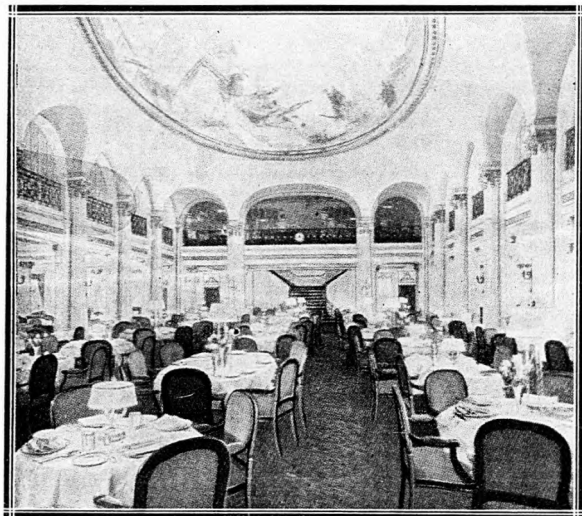
A gróf átadta a bankjegycsomót, de ebben a percben léghuzat támadt s az asztalon álló nagy ezüst kandeláberekben néhány gyertya elaludt.

»Pardon« mondta a gróf ellenfelének a Paiva s a bankjegycsomóból kihúzott egy ezerfrankost. Az egyik égő gyertyához tartotta s meggyújtotta vele a kialudt másikat. Mielőtt még bárki is szólni tudott volna, tíz gyertyát gyújtott meg, tíz ezerfrankossal.

A gróf másnap főbelötte magát. »Nem tudom betartani ígéretemet« írta apjának.

Az út felfelé vezet

A Paiva pályájának azonban nem ártott sem ez az »incidens«, sem az, hogy a német-francia háború ideje alatt — a hetvenes években — a kormány felszólította: hagyja el Párizst. Magasarángú porosz katonatisztekkel folytatott barátsága miatt kémkedéssel gyanúsították. Paiva márkíz erre Svájcba vonult. Itt ismerkedett meg a porosz Henckel-Donnersmark gróffal, aki 10 évvel volt fiatalabb nála s halálosan beleszeretett. Párizsba már mint Henckel-Donnersmarck grófné tért vissza Thérèse. A gyanús spanyol elvált felesége a legelőkelőbb német arisztokraták egyikének viselte nevét. A gróf haláláig imádta Thérèse-t, akin végül nem volt már valódi semmi más, csak a gyémántjai. Feiks Magda



Ebédlő az óceánjárón

akadt az ajtóban álló Thérèse-n, akitnek arcán lassan gördültek végig a könnyek egy Chopin-prélude hallatán.

A művész másnap is visszatért sötét szemű hálás hallgatójához s mikor hangversenyezni ment Párizsba, magával vitte Thérèse-t. Egész vagyonát, minden szeretetét ráköltötte Herz s néhány év múlva szegényen halt meg. Thérèse-t ekkor már ismerték Párizsban.

Festők festették, írók írtak az érdekes, okos Thérèse Herzről. Ezen a néven szerepelt. És tanult, olvasott, éjjel, nappal. Karriert akart csinálni minden áron.

E célból átment Londonba, ahol először a szép lord Stanley tette lábait elé vagyonát, majd a híres Gramont tette magát tönkre érte.

Káprázatos ékszerekkel, legendás vagyonnal tért vissza Párizsba Thérèse. Most már csak cím kellett neki. Cím és férj a boldoguláshoz.



Legújabb mintájú őszi pullover

KIS ÉRDEKESSÉGEK A NAGYVILÁGBAN



A HIÚSÁG ÁLDOZATAIRÓL készített statisztikát egy angol orvos-tanár, egyike a legkiválóbb nőorvosoknak. Ezt a tanulmányt a kultúrvilág minden nyelvére lefordítva kellene terjeszteni, hogy végre észbekapjanak azok — a szerencsére csak elenyésző számú — nők, akik merő hiúságból és túlhajtott tetszenévágyásból a legborzasztóbb »szépipítés« torturának képesek alávetni magukat.

Az angol tanár szerint ez a veszélyes kozmetika

főleg az előkelő, másszóval: a gazdag társadalom sorából szedi az áldozatait, akik gyakran az életüket kockáztatják és még gyakrabban végkép megrútulnak, ahelyett, hogy hő óhajuk szerint megszépültek volna. Néhány hajmeresztő »szépipítő műtétről« is beszámol a felháborodott tudós. Az egyik operáció úgy kezdődik, hogy az áldozat arcát és nyakát különféle krémekkel dörzsölik be, majd forró gőzzel kezelik, azután magasfeszültségű mesterséges nap-sugarak hatásának teszik ki a bőrt, miközben az orvos maró folyadékot gyúr bele a páciens arcába, akinek a kinzó procedura után három napig ágyban kell maradnia. A negyedik napon nagy csomókba és barázdákba húzódik össze a bőr, míg nem felpattan. A fájdalom szinte elviselhetetlen. A következő napokon hámlani kezd a bőr. Az ápolónők főleg arra vigyáznak, hogy az így tönkřekezelte hölgynek valahogy tükör ne jusson a kezébe, mert nem egyszer megtörtént, hogy az arc látása az örültséggel határos idegrohamokat idézett elő. Egy dűsgazdag londoni asszonyt egyenesen a tébolydába kellett szállítani. A lehámló bőr alatt új, piros bőrréteg képződik, amelyet különféle kenőcsökkel kenegetnek, míg meg erősödik. Előfordult nem egyszer, hogy az arcon előhívott sebek nem hegedtek be és bőrátültetéssel kellett az arcot úgy ahogyan rendbehozni. Másik, talán még barbárabb szépipítési műtét az, amely izzó platinatűvel távolítja el a hölgy által nemkívánatosnak nyilvánított arc-bőrt. Az angol professzor azt mondja,

hogy a kínai kinzókamrákban meggyőztört rabszolgák szenvedéseire hasonlóak azok a gyötrelmek, amelyeket az ily módon kezelt nő szenved. A mesterséges soványítással is hallatlan visszaélések történek. Londonban, Párizsban és Berlinben falovakra ültetik a soványodni akaró gazdag nőket. A falovakba villanyáram van bevezetve, mégpedig olyképpen, hogy a ló ugráló mozdulatokat tesz. A páciens oda van szíjazva a táncoló villanylőhöz. Ugyanezt élő tevének is csinálják, amelyeknek két púpja közt helyezkedik el a molett hölgy. A tevének tudvalevőleg imbolygó járása van, amittől pár perc múlva rosszul lesz a páciens. Az ugráló falóra kötözött nő szintén rosszul lesz. És ez a kezelés célja, mert állítólag az ilyen rosszullet folytán étvágyát veszti az ember és napokig alig fogyaszt valamit. Az angol orvos-tanár



Gyermekszoba dívánpárna (ERMA terve)

ostoros szavakkal bírálja a tudomány álarca alatt folyó szépipítő manővereket és a hatóságok beavatkozását sürgeti. Mi pedig álmélkodva vesszük tudomásul a beteges hiúság rabnőiről szóló tudósítást és szívünkben sajnálunk is őket, de — ahogyan Pesten mondják — nem érünk rá, mert minden szálnalmunk azoké a tisztesen öregező, derék családanyáké, akik túl az ötvenen inkább az unokáik hamvas bőrében gyönyörködnek, semmint a raffináltan lehámlasztott tulajdon arcbőrükben, amely leégne szegényletükben, ha — le akarná égetni valamelyik haszonleső kozmetikus.

A JAZZ ALKONYÁT jelenti az a nagyon érdekes szavazás, amelyet az észak-amerikai rádiótársaságok rendeztek hallgatóik körében. A néger zene hazájában támadt az az egészséges reakció, amelyet Európa kultúr-nemzetei oly régen várnak.

Az amerikai közönség megelégette a hangok zúrós tobzódását, a dallamtalanság dallamait, a sikoltó és nyögéscselő, szípgó és vihogó, krákgó és nyivákoló hangszereket s kezd visszafordulni az ízlése a szentimentális dalokhoz, a mult század klasszikus zenéjéhez. Túlnyomó többsége a megszávatott rádióelőfizetőknek keringőt, indulót, chansont, operáriát, szimfonikus zenét sürgetett s a leadóállomások siettek eleget tenni a változott ízlés követelményeinek. Az amerikai lapok többet írnak erről az érdekes zenei pálfordulásról, mint — tesszem azt — az eladósodott európai államok gazdasági helyzetéről, vagyis nyilvánvaló, hogy örömmel fogadják a jazz térvesztését s taktusról-taktusra való kiszorulását. Amerika tehát újra behódol az európai muzsikának. És Európa?... A nagy metropolisokban még mindenféle bűg a szakszofón, nyög a bendzsó és jajgat a jukululej, egyhangú tamtán-ok bosszantják a magas zenekultúrúra szomjas füleket. A kifogás nem a színes és új hangszerek, hanem az üres és felületes tömegkompozíciók ellen irányul, amelyek képtelenek megrezdíteni a lélek finomabb húrjait. Pedig már itt is torkig vagyunk az amerikai tánczenével s különösen mi magyarok, akiknek annyi kiváló, világhírű zeneszerzőnk van, akik Lehár Ferencet és Kálmán Imrét vallhatjuk a magunkénak (sok jeles nép- és műdal-szerzőnk is szólva), kövessünk el mindent, hogy a rádió műsorából, a nyilvános zenéltető helyekről, operettszínházainkból és báljainkról végkép kiszoruljon a fülsértő, értéktelen, komolytalan és súlytalan jazz. A magyar zenei géniusz alkotásai mellett helyezük vissza jogaiba a mult század andalító bécsi valcereit, felülmúlhatatlanul szellemes és ízes francia szanzónjait, ütemesen vidám angol indulóit, az olasz és a német operákat, a zenei szépségek e kimeríthetetlen forrásait. Ne akarjunk amerikaiabak lenni Amerikánál. Elég volt, rettentően elég volt a néger hangulatexporthól!



A szép nő egykor és most



Casanova, 1750-ben, így írja le Christine szépségét:

— Növése és alakja, mint egy nympháé... Mint-hogy pedig a nagy köpeny divatja ebbe a kis faluba még nem ért el, csodálatos szépségű, hófehér lábacskaiban gyönyörködtem...

Goethe, 1775-ben, Lottétígy jellemzi:

— Szép alakú szép leányka volt, középnagyságú, egyszerű hófehér ruhácskában... Eleven ajkai és friss, rózsás orcái lángra gyujtották a szívemet... És egy dalt játszott a zongorán, egy-

szertű és tiszta melódiát, amely úgy hangzott, mint valami angyali ének...

Gautier, francia regényíró, 1830-ban, ilyennek látja a szép nőt, amikor Maupin kisasszonyt írja le:

— Nézd a szép, szomorú hattyút, bánatos ívelésű nyakával és lecsüngő karjaival, amelyek olyanok, mint a kifáradt szárnyak... Hóhomlok, jégszív, madonnaszemek, angyal mosolya, a lelke olyan fehér, mint a ruhája, a hajában pedig narancsvirág illatozik...

Flaubert, a franciák legnagyobb regényírója, 1840-ben, ilyennek írja le Arnoux asszonyt:

— Álomszerű jelenség! Nagy szalmakalap van a fején, rózsaszín szalagokkal, amik röpködnek a szélben. Fekete álomhaja és sötétbarna szemei: rejtély és

titokzatosság... És arról álmodott valamikor, hogy milyen boldog lesz. Az álom elszállt és remegő lábakkal jár a lehullott álomvirágok szirmain...

Barbey d'Aureville, 1879-ben, egy márkinő portréját így rajzolja meg:

— A haja mint az éj, de orcáján a hajnal pirossága csillog. Ajkának és orcájának kettős pirossága pompás összhangban van azzal a rubinnal, amit a homlokán visel, mert ebben az időben a la Ferronière-frizurát hordták a nők, aminek következtében orcájuk és ajkuk karminját kiegészítette a rubin vörös villogása...



Lovaglórúha, 1912

Jens Peter Jacobsen, 1889-ben, Boye asszonyt így jellemzi:

— Csodálatosan fiatalnak látszott a lámpa tejfehér fényében... Pompásan mintázott, izmos nyaka és matróna alakja nagyszerű összhangban állott gyermekhűségű szemével és nyitott, csöppnyi szájával...

És ma, a modern regényírók, eképen írnak a szép nőről:

— Ugy volt festve, mint egy hatalmas és vad, antik istennő! Az arc alapszíne elefántcsontszín volt, erre kenődött az arccsontok okkersárga-rózsavörös festéke, végül a nagy és széles száj kiálló, élénk, vidám és túlzó vörös színe, pompás kontrasztban a szempillák fekete aláfestésével. Ebből a színorgiából úgy harsogott ki a fogak fehérsége, hogy az egész

asszonyt azt a látszatot keltette, mintha nem is a természet gyermeke, hanem egy örült fantáziájú festő alkotása lenne!

Ez volt Charlotte (*W. Speyer* regényében) esti és éjszakai arca, ellentétben — nappali ábrázatával...

Aprópénz

A munka: sokszor büntetés könnyelmű életünk miatt, de mindig neki köszönhetjük életünk legnemesebb óráit.

A játékos szemében az álmok kártyavára a harminckétlevelű biblia lapjaiból épül.

A »konjunkturá«-nak is megvan a maga konjunkturája. Egészen mást jelent most, mint jelentett valamikor.

Mennyit beszéltünk valamikor »világot-jelentő deszkák«-ról! A deszkák ma is megvannak, de mi lett a világból?!

Tessék elhinni, ma is vannak idealisták! Olyan emberek, akik elegendő vagyonnal rendelkeznek, hogy az idealizmus fényűzését megengedhessék maguknak!

A legtöbb ember kétféle elvvel és meggyőződéssel rendelkezik. Vannak elvei hétköznapi használatra és ünnepnapokra szóló meggyőződései.

Sok asszony divat szerint szeretne boldog lenni. De mindig a — legújabb divat szerint.





Kohn ránéz a káplárra, aztán csodálkozva csóválja meg a fejét és így szól:
— Mondja tizedes úr, nincs magának egyéb gondja?

*

Arisztid és Tasziló Firenzében vannak és az egyik képtár képeit nézegetik. Egy festmény előtt megállnak és Arisztid megkérdezi:

— Kit ábcházo! ez a kép, kéchlek?

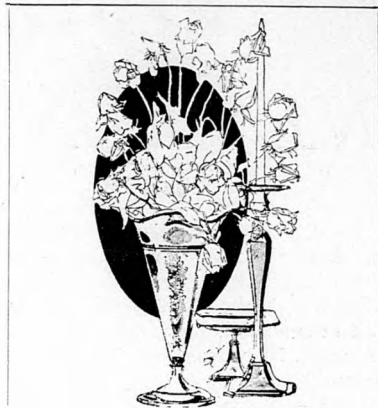
Tasziló fellapozza a katalógust és onnan mondja:

— Messalinát.

— Échdekes, échdekes, — csodálkozik Arisztid, — én egész máskép képzeltem el magamnak azt az olasz miniszterelnököt.

*

Arisztid elmegy Taszilóhoz látogatóba és csodálkozva látja, hogy a földön



— Igen, kéchlek. Mindig hallottam, hogy egy ilyen teknősbéka elél háchom-száz évig is, hát most kíváncsi vagyok, hogy tényleg elél-e, kéchlek.

HUMOR

Grün elmegy egyik legnehezebb adósához, Kohnhoz és felháborodva mondja neki:

— Kérem, Kohn úr, ez mégsem járja. Vegye tudomásul, hogy én nem vagyok hajlandó többé a város túlsó végéről hetente kétszer idekutyagolni magához a pénzemért.

— Hát kérem, Grün úr, — feleli Kohn — fizetni egyelőre nem tudok, de ígérem, hogy némsokára a maga lakása közelébe jövök lakni.

*

A jónevű gyomorspecialista belgyógyász sétál az utcán egy barátjával. Szembejön velük egy jól megtermett hölgy, akinek a belgyógyász feltűnő előzékenységgel köszön, aztán így szól a barátjához:

— Láttad ezt a hölgyet? Ugy nézd meg önagyságát, hogy évenként háromezer pengő jövedelmet köszönhetek neki.

— Ugyan ne mondd, — csodálkozik a barát — szóval ő a leggazdagabb páciensed?

— Dehogy, ő a leggazdagabb páciensemnek a szakácsnője.

*

A káplár azt kérdezi Kohn közlegénytől:

— Mondd meg nekem, hány deka sóra van igénye egy katonának hetenként?

A CSÓK

*Ha egy csöppség, aki óvodába jár még,
Megcsókol egy kis lányt: ez neki csak játék.*

*Ha egy fiú, aki az elemít járja,
Csókot ad és őt is csókolja a lányka,
Tetszés jele ez csak, büszke a kis legény,
Nem szól róla s őri szívének rejtekén.*

*Ha férji keresi szerelmese száját:
Akkor bűgő galamb megtalálta párját.*

*Ha egy fehérhajú férji kíván csókot,
A multat idézi s átérzi, mily jó volt.
Ez lehet szeretet, mely a szívből árad,
S lehet siratója vágnak, lemondásnak.*

Andriska Károly

egy hatalmas teknősbéka mászkál.

— Minek ez a chanda állat neked, kéchlek? — kérdi Arisztid.

— Kiváncsiságból vettem, kéchlek, — feleli Tasziló.

— Kiváncsiságból?



Igazságok jazz-re hangszerelve

Az igazmondás nem abból áll, hogy az ember soha nem hazudik, hanem abból, hogy az ember tudja: mikor szabad és mikor nem szabad hazudnia. Ezt különben már az ókor népei is megállapították, mondván: de minimum non curat veritas, ami másszóval annyit jelent: a semmi-ből soha nem lesz igazság.

*

A mai kor története nem egyéb, mint ezer és ezer hazugság túlekedése egy szűk kapun keresztül, hogy a kapu mögé bejussanak, miközben a történelem örök igazságai beléjük akaszknak és lehetetlenné teszik az eredményt.

*

Az élet nem egyéb, mint a teljesen ismeretlen előzményektől a feltétlenül szükséges következményeket levonni. Másszóval: vakon támo!yogni, de mégis megtalálni az egyedül célravezető utat.

*

Aki a szemével nem bír pislantani, az látni sem tud. Aki nem ért a hazugsághoz, az nem tudja kimondani az igazságot. Aki pedig az őszinte véleményét nem tudja elhallgatni, annak soha nem lesz elég ereje, hogy a kellő időben bátran ki is mondja.

NEM LEHET NEVELNI — KINEVETÉSSEL!

Minden ember érez bizonyos szorongásokat magában és nem mer megmutatkozni igazi formájában. Láthatatlan páncélt viselünk. Nem akarjuk megengedni, hogy mások belénk lássanak. Ne vegye senki észre, hogy valami hiba, vagy gyöngeség van bennünk! — ez minden ember legfőbb vágya és érzése. Pedig mennyi félreértést és mennyi szenvedést oszlatna el a helyes időben kiejtett őszinte szó!

Mért nem akarja a legtöbb férj, aki már régi házas, bevallani, hogy őszintén szereti a feleségét, hogy egymást kölcsönösen megbecsülik és elismerik egymás jó tulajdonságait? Mért nem akarnak a férjek udvariasak és kedvesek lenni a feleségükhöz, hoiott igazán szeretik hitestársukat?

Mert félnek a — nevetségességtől! Mindent könnyebben el bírnak viselni, mint azt, hogy kinevessenek! Nincs igazabb, de egyuttal gyűlöletesebb közmondás ennél:

— Káröröm a legnagyobb öröm!

A kinevetés már sok kárt és sok fájdalmat okozott a világ életében. Ennek dacára az apák és anyák nagyrésze — nevelési eszköznek használja fel. Nem gondolják meg, hogy sokkal kegyetlenebb és fájóbb ez, mint a középkor kínzókamrái. Lehet, hogy pillanatnyi eredményt idéz elő, de a gyermek lelkében olyan rombolást végez, amelynek szorongó gátlásait élete végéig meg fogja sínyleni.

Miért hiányzik sok emberből az önbizalom és az öntudatosság? És miért hagyja cserben éppen a szellemileg magasan álló embereket ez az erő a legkritikusabb pillanatokban? A gyermekkorban elszenvedett joggatlan kinevetés egész életük minden cselekedetét károsan befolyásolja és akaraterejüket elsorvasztja.

Egy példával fogom megvilágítani, hogy milyen káros következményeket von maga után a — kinevetés.

Keresztülmegyek a vásártéren. Szemben jön velem egy fiatalember,

sok csomaggal. Mindenik hóna alatt kettő-három. Mindkét kezében egy-egy virágcsokor. Örömtől sugárzik az arca.

Két barátja jön szemben vele.

— Hát neked mi bajod?

— Születésnap, — feleli boldogan.

Nem néz a lába elé, elcsúszik és egész hosszában végigzuhan. Minthogy tele van mindkét keze, nem tud egyensúlyozni és arccal bukik a földre.

Barátjai felkapják és talpraállítják, de nem bírják visszafojtani gúnyos nevetésüket. Az egyik csomagban tojás volt, a másikban narancs, a harmadikban másféle gyümölcs. Mindez a lé most ott van a kék ruháján. Az arca is piszkos lett. A két csokor pedig összehérszélve hervad a kezében.

Ő is nevetni próbál, de fájdalmas grimaszba torzul az arca. Akik körülállják, úgy kacagnak, mintha eszüket vesztették volna.

Csak akkor szűnik kacagásuk, amikor a fiatalember arca elsápad és ájultan akar összeesni. Mert eltörte mindkét karját...

A kórház orvosa, félévvel később, arról értesített, hogy a szerencsétlen fiatalember karjai teljesen begyógyultak, de soha nem lesz már egészséges, mert — lelki betegség vett rajta erőt. Elmondtam az orvosnak, amit láttam. Az orvos komolyan bólintott: ez a lelki betegség oka.

Idegorvos kezelése alá került, aki négy hét múlva megállapította, hogy egyelőre képtelen a beteget meggyógyítani...

Ilyen súlyos, káros és életbevágó következményei lehetnek a — kinevetésnek. Sokszor azonban a hatás nem ennyire feltűnő és észrevehető. Csak belül mar, éget, kínoz és gyilkol, amíg aztán szét nem rombolja és fel nem őrli az egész idegrendszert.

Hány rejtélyes öngyilkosság igazi okát lehetne megtalálni egy ilyen gúnyos és gyilkos — kinevetésben!

Emberek, vigyázzunk arra, hogy egyetlen embertársunkat se tegyük meggondolatlanul — nevetség tárgyává. Soha nem tudhatjuk, mi lesz a következménye.

Néha: semmi, de sokszor: egy gézben elrontott élet!



TESTTARTÁS ÉS MOZGÁS

Nemcsak a szellemi, hanem a fizikai munkásoknál is a test izomhálózatának csak bizonyos részei vannak foglalkoztatva. Mégpedig egyoldalúan és a napnak minden olyan órájában, amely a hivatásnak és mesterségnek van szánva. Ez az egyoldalúság bénítóan, de legalábbis károsan hat az erősen igénybevett izmokra éppúgy, mint az állandó foglalkoztatásból kikapcsolt izmokra. A kultúréletnek ezeket a hátrányait csak rendszeres sportolással lehet ugyan kiküszöbölni, de mindennapi elfoglaltságunk közben is módot találhatunk rá, hogy izmainkat mintegy egyensúlyban tartsuk. Az izmok egyenes rugalmasságától függ ugyanis végső soron a testtartás és a mozgás természetessége, női vonatkozásban pedig hozzátehetjük: a testtartás és a mozdulatok bája. A legtöbb embernek, aki nem tornázik rendszeresen, minden törekvése odairányul, hogy járás-kelés, dologtevés közben minél kevésbé »erőtlessen megmagáta« és a lehetőség szerint egyszerűen bonyolítsa le a különféle testmozdulatokat.

Már a reggeli öltözködésnél megállapítható, ki fogta fel helyesen azokat

a gyakorlati szabályokat, amelyek a testápolással és testkultusszal kapcsolatosak. Míg például az egyik a harisnya és a cipő felhúzásánál magasra emeli a lábát, addig a másik — merő kényelemszeretéből — zsámolyra teszi vagy valami más támasztékot keres. Ugyebár, egészen jelentéktelennek látszik ez a dolog. De ha alaposabban megfigyeli magát az az ember, aki már a reggeli toalettnél kezdi kerülni a »fásztót« mozdulatokat, azt fogja tapasztalni, hogy a lépcsőn menet önkénytelenül is a korlátba fogódzkodik, hogy a villamoson mind a két kezével megkapaszkodik és mikor leül, olyan mozdulattal celekszi azt, mintha beteg volna. Ha pedig fölkel, egyik vagy mind a két kezével megtámaszkodik, a felsőtestével előrehajol s valóságilag maga után vonszolja testének többi részét. Ezzel szemben a másik, aki már öltözködés közben fürgébb volt, biztos léptekkel megy le a lépcsőn, a villamoson nem ülőgömbölyösködik és ha fölkel a székről, egyetlen mozdulattal talpra szökken.

Amaz még a járásában is nehézkes, mert egészen a lábaira bizza magát, amelyek könnyen elfáradnak. Emez a csipő és a törzs izomzatát hívja segítségül és rugalmasan megy akár órákhosszat.

Ime, egy orvosilag ellenőrzött példa arra, hogy a magukat kímélő emberek végül is gyámoltalanokká válnak. Persze nem előrehaladott korban kell a hibát észrevenni, mert akkor már elkészt a segítség. A fiatalok mozgását, izomjátékát, ilyen meg oly szokását kísérik figyelemmel a szülők s idejekorán állják útját a kényelmesség, a lomhaság, a helytelen testtartás és mozdulatok elhatalmasodásának. Különösen a serdülő leányok izmainak működését figyeljük éles

nek vele, észre sem veszik, hogy a leány testtartásában valami változás történt. Ha azonban olyanvalakivel találkozik, aki akkor látta utójára, amikor még nem járt hivatalba, okvetlenül megállapít bizonyos — ha nem is feltűnő — deformációt, a testtartásnak a folytonos előrehajlás okozta megváltozását. Mi hát a teendő? Már a kezdet kezdetén olyan testtartásra kell törekedni, amely a legkisebb rendellenességet is kizárja. Ezt mindenki maga érzi a legjobban. A szervezet nem tűri, hogy erőszakot kövessenek el rajta. Azt az írógépet el lehet másképpen is helyezni, az ülés magasságát is szabályozhatjuk, — szóval: legyünk előrelátók és gondosak.

A mozdulatok természetes bájáról már több ízben írtunk e hasábocon. Nem szólunk azonban még azokról az apróbb hibákról, amelyek leküzdhetetlennek látszanak, mert mélyen a szervezetben rejlnek a hibák. De tessék csak körülnézni a társadalomban: milyen módon nyilvánul meg a hiba egy választékos hölgnél és milyen másképpen egy primitív nőnél. Hogy rikító példával szolgáljunk: nézzenek csak meg egy túlerős úriasszonyt, aki a



Pálmásor

szemmel az anyák. Azt a valamit, aminek női kecsesség a neve, nagyon meg kell becsülni. A veleszületett báj épp olyan, mint akármilyen más adomány, amelyet nem szabad elhanyagolni, parlagon hevertetni. A szellem és a báj fejleszthető s még csak stagnálnia sem szabad. Napjainkban, amikor a nők túlnyomórésze hivatalban és műhelyben, irodában és boltban foglalkoztatott, a nőiség megőrzése sokkal bonyolultabb a testtartás és a mozgás szempontjából, mint régen, mert a nő házi munkájához jelentékeny új munkatöbblet járult. Az íróasztalnál görnyedő és a kézimunkája fölé hajló leánynak lényegesen többet kell törődnie a testkultusszal, a sportolással, mint szerencsésebb elődjének.

Vegyük csak a legmindennapibb esetet. A fiatal leány ott ül órákhosszat az írógépe előtt. Eleinte nehezebbre esik, később azonban megszokja, hogy — tegyük fel — előrehajol és ezáltal kizökkenti testét a természetes helyzetéből. Évek múlának el így és azok, akik mindennap érintkez-

piacról teli kosárral a karján iparkodik haza és nézzenek meg egy kővér piaci árusnőt, amint a garabolyát cipeli. Óriási a különbség a két nő járása, kéztartása, egész testtartása és mozdulatai közt! A természet kisebb-nagyobb mostohaágain tehát igenis úrrá válhatunk, csak akaraterő, fegyelem és kultúra kell hozzá. Senkinek sincs oka kétségbeesésre, amiért nem a milói Vénusz formázottságával áldotta meg a Teremtés. Ilyen »mennyei stafírungot« kevesen hoznak magukkal. De értelmet mindenki kapott és ízlést mindenki elsajátíthat.

Testtartás és mozgás: a női egyéniség legjellegzetesebb vonása. Hányszor alkotunk véleményt magunkban olyan nőkről, akiket csak látunk, akiknek a hangját sem hallottuk, a nevét sem tudjuk. Itéletünk a külsőségekre szorítkozik.

S mert így van, minden kultúr-nőnek azon kell lenni, hogy testtartása és testmozgása a lelki és szellemi értékének mintegy kirakata legyen.

A MAI LEÁNY

PORTRÉ-VÁZLAT

A tegnap leánya a tegnap asszonyának árnyéka volt. Nem bírta kivárni a beteljesülést. Tipikus jellemvonása volt a türelmetlenség, hogy végre már asszonyosan öltözhessek, asszonyos hatást gyakoroljon környezetére.

A mai leány azonban teljesnek és egésznek érzi magát. Teljes öntudatos-sággal élvezi és érzi életének leggyönyörűbb korszakát. A mai leány gesztusaiban a beérzettség, az arriválság látszik és egyetlen becsvágya az, hogy ezt a külsejét, ezt a valóját a lehetőséghez képest minél tovább megőrizze.

Tíz esztendő sem kellett hozzá, hogy a mai lány típusa kialakuljon. Az ifjúság, amit azelőtt vagy túlságosan sokra értékelték, vagy pedig rezignált gúnnyal lebecsültek: máról-holnapra az életharc leghatásosabb fegyvere lett. És a fiatal leány, az öntudatlanság tündervilágából az öntudatosság piederstáljának reflektorába került.

Ebből támadt aztán az utóbbi éveket annyira jellemző zűrzavar. A kisleánynak maszkírozott érett asszonyok tömegében kasideig elmosódott a valóban fiatal leány figurája.

Most azonban már fellépett az élet színpadára az erős, magabízó, új generáció. A teste kisportolt, életszemlélete pedig határozott, mintha személyes tapasztalatok alapján szűrte volna le.

A mai leányt még a legmaradibb előítélet sem intézheti el egyszerű fejbőlintással. Az életharc olyan fegyverzetében lép a porondra, hogy mindenki respektálni kénytelen.

Valljuk be: ezek a mai leányok serényebbek, mint anyáik voltak. Fejükben kevés az úgynevezett irodalom, izmaikat a sportszellem acélosítja és becsvágyuk mindig határozott cél felé tör.

Azelőtt a fiatal leány szobája a legjobb esetben: — I. osztályú váróterem volt. Most: műhely, laboratórium, vagy műterem. Az úgynevezett »kékharisnyaság« csak átmenet volt a házilány és a ma céltudatosan dolgozó leánya között. Nem az elmélet, hanem

a gyakorlat a mai leány világa. Talán keményebb, de életteljesebb lett.

Belül azonban ugyanaz a vágy és ugyanaz a szívdobogás van a mai lányban, mint ezer év előtti őseiben.

Azonban, ha a reális élet parancsolja: minden erejével legyőzi és elaltatja ezeket a céltalan és zavaró érzelmeket.

Ősz

*Itt járt az éjjel és jagyos mosollyal
A verbénánkra s violánkra nézett.
A mély csend, mint óriás, elnyúló fal,
Magába zárt köztelt és messzeséget.*

*Egy-egy csillag megreszketett felettünk,
Mint árva sziv, ha benne csalfa lány van
S csüggedten, halkán szenvedett a kertünk
Valami szótlán, bús agóniában.*

*A fák is féltek és fél éjszakán át
Levéllel zaklatták a lomha földet,
S a föld, a bölcs, szóra sem tárta száját:
Felőle már itt minden összedőlhet!*

*Az ősz ma éjjel kis kertünkbe lépett
És nem hagyott mást e kerek világon,
Csak egy magába-hullt poéta-lélek
Csillogó könnyét hervadó virágon.*

Varga Lajos

Mert nem a mai leány alakította át, magának megfelelően a korát, hanem ez a kegyetlen kor formálta ki a mai lányt.

A mai leány »hivatása«, mint alapvető újítás: egyideig a legnagyobb ellenmondásokat szülte. Csofálatos gyorsan vetette le azonban magáról a »hivatás parvenüjének« kosztümjét és korigálta ki tévedéseit. Nagyszerű szervezete most már egyesíti magában a valódi serénységet, a soha nem nélkülözhető és meg sem tagadható női gyöngeséggel.

A mai leány újra tudja, bevallja és viselkedésével elárulja, hogy érzi a férfiakkal szemben való kötelességeit. Ha dolgozik, ha tevékenykedik is:

mindig ápolt, tiszta és csinos. Szabad ideje minimumában a férfiakra való hatás maximumát képes elérni.

A mai leány már tudja, hogy legnagyobb ereje: nőiesége és ezt ki kell fejlesztenie. Ugyanannyira nő és ugyanannyira anyáskodó, mint édesanyja volt. Biztosra vehetjük, hogy — ha később valóban anya is lesz belőle, — gyermekét a régi anyák szerelmével, de a legújabb higiéniai eredmények felhasználásával fogja fölnevelni.

Talán kevesebb gyermeke lesz, de gyermekeinek őszinte jópajtása fog maradni.

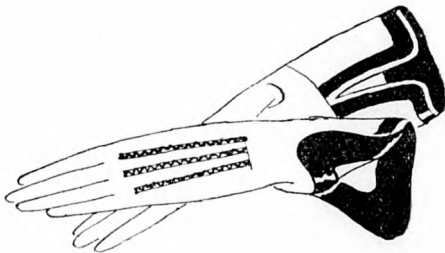
A mai leány sokszor rá van kényszerítve arra, hogy ön-maga és az élet között saját-maga tegyen igazságot, ez pedig számtalan esetben meghaladja az erejét. De azért ilyenkor is mosolygó lesz a tekintete, mert megtanulta a mosolyt.

A mai leány azonban a ma fiatalemberének nem igen szokott tetszeni. Ez az egyetlen megsebezhető pontja. A mai leány inkább emberi megoldást, mint kimondottan női boldogságot keres. Ehhez azonban sem neki, sem a ma fiatalemberének nincs elég ideje és mindkettőjükből hiányzik az a titokzatos-ság, ami az erős érzelmekből kiárad.

Ezt az egyetlen pontot kell még áthidalnia a mai leánynak. Hogy újra az legyen a fiatalság szemében, ami anyja volt az akkori fiatalság szemében.

Biztos, hogy a mai leánynak ez is sikerülni fog!

De ugyanilyen optimista kijelentést nem merünk tenni a mai — fiatalemberekre vonatkozólag.



SZÍNHÁZI BEMUTATÓ

Labriola és vidéke

Tiszteletreméltó hittel és lelkesedéssel vágnak neki a régi meg az új színházi vállalkozók a most kezdődött évadnak, amely a gazdasági válság komor csillagjelében áll. A magyar irodalom és művészet érdekében hozott rengeteg áldozat mértékét is meghaladja az a szinte bátorságszámba menő kockázatvállalás, amely egy fájdalmasan leromlott társadalom megcsökkent teljesítőképességére építi a maga nagyon is ingatag számításait. Nem tagadhatjuk meg az elismerést azoktól, akik ilyen viszonyok között színházba és kamarába fektetik vagyonyukat, nem riadva vissza a megnehezült versenytől, amelyet az újabb vállalatokkal megterhelt művészpiac jelent számukra. Mert az 1932—1933-iki szezon két elnémult színházat szolgált meg újra: a nagymúltú, de balkezekkel tönkreigazgató Magyar Színházat és a Pesti Színházzá átalakult Révay-utcai Új Színházat. Sőt: a Városi Színház kapuinak feltárlásával egy harmadik, nagyméretű műintézettel szaporodott meg, a szerencsétlen múlt évhez viszonyítva, az új szezon mutatványos vállalatainak száma. A nemzeti kultúra magasabb szempontjából azonban csak akkor tekinthetjük valóságos nyereségnek ezt a számbeli gyarapodást, ha az üzembe helyezett színházak az irodalom és a művészet követelményeit a lehetőség szerint kielégítik, a tudatlanság és tehetetlenség által lezüllesztett színvonalat föl-emelik s durva, vulgáris hatásvadászat helyett a finomabb ízlést szolgálják.

A Nemzeti és az Opera mellett nyolc nagy s négy kis színház várja a közönséget. Rendkívüli munkát, kivételes eredményt kell produkálniuk, hogy a főváros népe és az idekívánczó magyar társadalom alig nélkülözhető filléreire színházi jegyet váltson. Becsület, tiszta irodalmat és művészetet kell nyújtaniuk. Most aztán csakugyan nincs helye a félrevezető reklámozásnak, a nagyhangú intimpistáskodásnak, a vásári zsvajnak, amely a közevést «eddig még nem létezett» művészetnek akarja mimelni. Most aztán nem lehet becsapni senkit, mert — már a publikumnak sincs becsapnivalója. Ha jól körülnézünk: majdnem mindnyájan érdekelve vagyunk már a zálogházban. Nem marad hát egyéb hátra, mint a dekonjunktúra tisztességes eszközeivel dolgozni a legyöngült közönség bizalmáért. S ami bennünket

illet, ahogy a multban, úgy a jövőben sem leszünk kaphatók arra, hogy a publikum zsebéből álorcás kritikával, hangulathamisítással csaljuk ki a pénzt, nem lévén hajlandók cinkostársul szegődni olyan megtévesztő hadjárathoz, amely poltronságot, sílány árut a művészet csillogó mázában hemperget meg s drágakő gyanánt kínálja az értéktelen színes kavicsot. Minden megértésünk mellett, amellyel a mostoha helyzetben vállalkozó szinigazgatók iránt vagyunk, a legtárgyilagosabb, semmiféle személyeskedést nem ismerő, pajtáskodástól távolálló, szigorú, de mértéktartó és jóindulatú bíráló leszünk ebben az új évadban is a színpadi irodalomnak és a színművészetnek.

A félig orfeummá átalakított Városi Színház kapunyitását is tisztán ebből a szempontból tesszük kritika tárgyává. Az olasz Labriola kétségtelesen nagy anyagi áldozattal tette lehetővé, hogy a szerencsétlen Tisza Kálmán-téri műintézet — ha a lengébb Muzsák szolgálatában is — újra kényeret adjon magyar színészeknek, artistáknak, szerzőknek, zenészeknek, színpadi munkásoknak. A megnyitó műsor sikert hozott, bár nem a maga egészében. Fájdalom, éppen az irodalmi rész bizonyult gyöngének és fulladt bele általános részvétlenségbe, mindjárt az első programnál tanúságot téve arról, hogy Labriola nem ért a színházhoz mint művészethez, csupán a mutatványhoz és hogy elfelejtett hozzáértő dramaturgot szerződtetni. Ezt a hiányt okvetlenül pótolnia kell. Labriola mester maradjon meg a kaptafája mellett, legyen csak varieté-igazgató, gondoskodjon artistákról és szemképráztató produkciókról, — ezt a tehetségét senki sem vonhatja kétségbe. De irodalmi mértéket hiába keres a műhelyében. Más-honnét kell azt beszereznie. S mivel szerződés kötelezi, hogy a magyar színművészetnek megfelelő szerep jusson a műsorban, már a második programnál igyekezzen kiköszörölni a csorbát.

A közönség nagyon meg volt elégedve a varieté-számokkal és azzal a világvárosi kerettel, amelybe Labriola az egész produkciót beállította. Annál kevésbé volt azonban megelégedve azzal a furcsa reformmal, hogy a ruhatárban 35 fillért követeltek, tekintet nélkül arra, hogy valaki egy kalapot, vagy 3—4 tárgyat akart letenni. Olyan színházban, ahol 4 pengő a legdrágább hely, nem szabad 35 fillért szedni a ruhatárban és még kevésbé illik — nem visszaadni az át-

nyújtott 40 fillérből. Az a gyanu támad az emberben, mintha a ruhatár alkalmazottai nem kapnának fizetést és azokra az öt fillérekre lennének ráutalva, amiket a 40 fillérből nem adnak vissza. Egyáltalán: hogy jutott eszébe Labriolának páratlan számú fillért megállapítani, mikor senki emberfia nem tart egyfilléreseket az ereszényében? Az ilyen kicsinyes spekulációnak nincs helye nagyvonalú vállalkozásnál.

De nem kevésbé méltatlan egy olyan nagyszabású üzletemberhez, mint Labriola, aki a bécsi Ronacher és a római nagyvarieté tulajdonosa is, hogy saját személyében mint valami vásári kikiáltó jelenik meg egy dunai strandfürdőben, harminc válogatott (helyesebben: válogatatlan) görli kíséretében, trikóba öltözve s nem éppen művészi hatást gerjesztő férfibájjait mutogatva. A reklám azt mondta ugyan, hogy hadiárvárk, illetve hadviseltek leányai ezek a Labriola-görlok, — így akarták kiparizolni az esetleg felhorkanó kritikát. Nos, mi nem kívánjuk egytől-egyig «leigazolni» a görloket s még ha nem is felelnek meg a kéretlen reklámban közölt felteteleknek, akkor sem irigyeljük tőlük a bizonyára soványka gázsit. De a nagyvárosi ízléssel és a Labriola hírnevével sem tudjuk összeegyeztetni az efféle ríkító felvonulást. Amint-hogy viszont nevésegesen túlhajtott-nak tartjuk azt a «elkes ünneplést» is, amelyben Labriola mestert színészek és artisták a Fészek-művészklubban részesítették. Minden egyéb-től eltekintve, ez nagyon rossz ömen. Láttunk mi már kávésokat, ügynököket és végrehajtó-irnokokat, akik tegnapról mára szinigazgatók lettek és egyszerre irodalmi meg művészeti potentátoknak érezték magukat, a Fészek egy-egy művészörzsaszatálánál trónolva. Labriola gondolja meg jól: ő nem író, nem művész, nem esztétikus. Maradjon meg annak, ami: varieté-igazgató. Ehhez ért, — a többi bizza a hivatásosokra. És ne akarjon vészörvényszéket ülni írők és művészek fölött. Ebbe még mindenkinek beletört eddig a bicskája. Azt a kiskésit neki!...



A TÁRSASÁGBÓL

Hallól Csókolom a kezét, Nagyságos Asszonyom! ... Tessék megengedni, hogy bevezetőül elmondjak egy kitűnően sikerült arisztokrata viccet. Arisztid gróf elme egy portréfestőhöz és így szól hozzá:

— Kedves mestech, mennyiéicht készítenél el a kislányom pochthéját?

— Ezer pengőért, — feleli a festő.

— De, kedves mestech, nem lesz ez sok?

— Egyáltalán nem, — szól a festőművész. — Nálam ennyi az ára egy életnagyságú képnek.

— Na, de művész úch, — vitatkozik Arisztid gróf. — az én kislányom mindössze öt éves. Az még nincs életnagyságú!

Kedves előfizetőink közül a következők kerestek fel üdvözlő soraikkal: Győre Mária Lillafüredről. Schweffer Emilné a mátrahegységi Horthy Miklós-szantóriumból, Lőrinczy Gézáné m. kir. postamester neje Balaton-Fonyód-fürdőtelepről, Fröhlich Brunoné min. tan. neje Lillafüredről, özv. Mihalik Istvánné Brünnből, dr. Mészáros Ferencné és Okolicsányi Editke Tapolcafürdőből, Bortnyák Istvánné Máriacellből, Moticska Nándorné Keszthelyről, Kellner Éva Hollandiából, Kalmár Odönné főv. tanítónő és Kalmár Odön mérnök Balatonlelléről, Csentericz Kálmánné Szadáról, szemerei Roboz Károlyné Parád-fürdőről, bagotai Lengyel Aurélné Bécsből, Kereszturi Zsófia tanítónő Nógrádból, Vojka Antalné Héviz-gyógyfürdőről, Greschó Gyuláné Csillaghegyről, Demeter Lidia Miskolcraól, Mach Leonné Lengyelországból, özv. Ambrózy Istvánné Grácból, Harkányi Dóra Balatonkeneséről, Lengyák Györgyi Sauerbrunnból, Kolosváry Lászlóné Hévizről, Wischin Viktorné Kassáról, Kaszás Kálmánné és Kaszás Kálmán Siófokról, Károly Mária Kaposváról, özv. Lesskó Endréné pedig Balatonkeneséről küldött szives üdvözlöt, amit hálással köszönünk és hasonlóan szívből jövő üdvözléssel viszonzunk.

Himenhireim a következők: Szikora Jánosné kispesti kedves és régi előfizetőnk leánykáját, Klárikát eljegyezte ifj. Szokolay Frigyes. — Kerekes Eszter, harsányi kedves előfizetőnk jegyet váltott Kigyóssy István belsőbücsi főjegyzővel. — Rippel Elza kedves előfizetőnk és dr. Farkas Gyula Lajos Ujpesten házasságot kötött. — Mindszenti Erdélyi Ibolya kedves előfizetőnk eljegyezte dr. Juki Kálmán, Fótón. — Zaller Baba második kedves előfizetőnk és edvi Illés Antal jegyet váltott egymással. — Vörösbényi Ángyán Ipy és Hangya József Budapesten jegyesek. — Kovács Ilona, békéscsabai kedves előfizetőnk feleségül vette Marton Károly, Dobsina. — Rákóczy Jucika kedves előfizetőnk és Paxián János a vértesszöllösi plébániatemplomban házasságot kötött, — Perinay Kor-

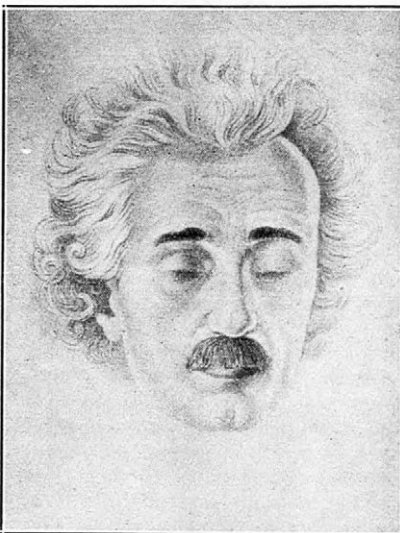
nélia kedves előfizetőnk és Lőfy Gyula, a Hangya tisztviselője, örök hűséget esküdött a balassagyarmati r. k. templomban. A jegyes- és házaspároknak őszinte jókívánságainkat küldjük.

Kóródi Katona János orsz. képviselő és felesége örömmel tudatják, hogy augusztus 18-án második fiuk, Ákos született.

Közbevetőleg elmondom Nagyságos Asszonyomnak Kohn esetét az előkelő, híres orvossal, akit éjjel után két óraker felcsöngetett és így szólt hozzá:

— Doktor úr, jöjjön gyorsan a lakásomra! A feleségem nagyon rosszul van!

Az orvos gyorsan magára kapta a ruháit, elrohant Kohnéhoz, megvizsgálta,



Einstein, a relativitás elméletének felfedezője

aztán dühösen ráordított Kohnra:

— Ezért hívtál maga ide engem éjszaka? Hiszen az asszonyoknak nincs semmi komolyabb baja. Miért nem jött nappal?

— Hát tessék tudni, — mentegetődzött Kohn, — én nagyon szegény ember vagyok és nem tudok honoráriumot fizetni. Gondoltam, ha már idefárasztom a doktor urat, legalább nem rabolom el a drága hivatalos idejét.

Előfizetőink nyaralásáról a következő beszámolómlom szól: Lendvay Katalin Magyaróváron, özv. Koch Józsefné Balatonalmádin, Fröhlich Brunoné Miskolcon, Csery Lászlóné Dombóváron, Balács Jánosné pénzügyőri szemléző neje Kaposváron, özv. Sulyok Gézáné Tóvároson, Karácsonyi Lászlóné Budán, Meixner Mihályné Harkányifürdőn, Balogh Blanka Debrecenben, Kápolka Józsefné Tasmansdorjban, Makra Sylvesterné főmérnök neje Ó-Szentiványon, Ehmann Gyuláné Erdélyben, Heller Hugóné Rákospalotán, dr. Varju Józsefné kir. törv. bíróné Kömlődön, Hegedűs Sándorné Kő-

vágoszöllősen, Kovács Ilonka Mezőtúron, Hollner Gabika Apostagon, özv. Mátray Gyuláné Gyékényesen, Horváth Zoltánné Budán, Lehoczky Jánosné százasos neje Szőlőlegeten, Moticska Nándorné bányaigazgató neje Balatonfüreden, Vojka Antalné főtanácsos neje Balatonalmádi-fürdőn, Csippék Béla tanár Csengődön, Gyenes Margit tanítónő Budán. Lévay Ernóné Hévizfürdőn, Székely Sándorné Budán, Borsányi Józsefné százasos neje Baján, dr. Reindl Elekné Balatonlellén, dr. Kende Mártonné kuriai bíró neje Gödöllőn, Wolleszhausen Jenőné Pátrókán, Schichta Ilona áll. tanítónő Kiskunhalason, Paszternák Zsigmondné pedig köruton élvezi a nyaralás örömeit.

Kötelességszerűen, de büszke örömmel emlékezem meg egy 210 fajetszettel, 27 mintamelléklettel, 15 eredeti papirkivággással és 307 könyomatú ábrával ellátott szakmunkáról, amelyet Biró Sándor, a miskolci áll. elemi iskola igazgatója és szülőj tanfolyamvezetője írt »Szülőj-gyakorlatok papirmunkái az elemi népiskola hat osztályában« címmel. Meglepőde dőlapítom meg, hogy ezt a nagyszerű, páratlan és hézagpótló szakmunkát a szerző saját kiadásában, erejét meghaladó áldozatkészség árán volt kénytelen megjelentetni, de még annyit sem sikerült elérni, hogy illetékes felettes hatósága: a m. kir. vallás és közoktatásügyi minisztérium elrendelte volna ennek a nagyszerű munkának általános iskolai használatát. Ez a könyv és ennek megjelentetése újabb bizonyossága a magyar tanítóság páratlan ügybuzgalmának, lelkesedésének és áldozatkészségének. Biró Sándor miskolci áll. elemi iskolai igazgató pedig olyan cselekedetet hajtott végre a munka saját költségén való megjelentetésével, amivel a magyar jövőért lelkesedő minden jöbrészű és nemesszándékú ember őszinte háláját érdemelte ki. Kezeit csókolom.

† † †

Az őszinte részvét és a gyászborult családok fájdalomával együttérzés hangján számolok be három megrendítő halálesetről.

Zsigmoná István m. kir. csendőrőrnagy, a Signum Laudis stb. stb. tulajdonosa életének 39. évében rövid szenvedés után, Budapesten, visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

Szepsy-Szűts Kálmánné szül. Rázsó Piroksa boldog házasságának 6. évében, egyheti súlyos betegség után az Urban csendesesen elhunyt.

Ugocsa megyei és gyöngyfalusi Buday Aranka életének 22. évében, Egerben visszaadta nemes lelkét Teremtőjének, Temetése nagy részvét mellett augusztus 21-én volt a Kisasszony-temetőben.

Mind a három család gyászában öszintén együttérző a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztőség.

CSILLOGÓ PALOTÁK

SÖTÉT EMBEREK

Regény ~ Irta: FORRÓ PÁL

11.

A Kurfürstendamm elegáns korzózó közönségét parázs kis botrány állította meg. A Hessler-cukrászda bejárata előtt egy búzakék színű ruhát viselő fiatal lány felháborodva utasított rendre egy fiatalembert, aki rákvörösen, teljesen megzavarodva dadogott érthetetlen mentegetődző szavakat.

— Micsoda szemtelenség ez! — pattogott a leánya. — A földalatti óta kísér és most megszólít! Szerencséje, hogy nincs itt a vőlegényem, különben megtanítaná magát!

— Bocsánat, — hebegte az ifjú rossz németességgel, — tévedtem, azt hittem, hogy ismerős!

— Ismerjük már az ilyen üres kifogásokat! Közönséges aszfaltbetyár-tempó! Ebben a pillanatban hozzájuk lépett a közelben posztoló rendőr, aki figyelmes lett a hangos szóváltásra.

— Mi az, kisasszony, mi történt, miért kiabál? — kérdezte.

— Jó, hogy jön, rendőr úr. Ez az ismeretlen úr már percek óta a sarkomban van és most leszólított...

A rendőr a fiatalemberre nézett és gúnyos mosoly jelent meg az arcán.

— Ohó! Hiszen ezt az urat már van szerencsém ismerni. Ez már a harmadik esete. Állandóan itt kószál és inzultálja az úrinőket. Ha igazolatom, akkor adja a jámbor idegent, aki németül sem tud. No, de most ellátom a dolgát! Gyerünk a kapitányságra. Majd ott beszélgetünk.

A fiatalember kézzel-lábbal tiltakozott és mindenféle okiratot szedett elő a tárcájából.

— Amerikai polgár vagyok! — kiáltotta. — Én egy fiatal hölgyet keresek, akit elvesztettem. Egy kicsit rövidlátó vagyok és ez a hölgy annyira hasonlított ahhoz, akit keresek, hogy összetévesztettem...

— Igen, ez az állandó meséje! — bólintott a rendőr.

— Nem mese. Ez az igazság.

— Majd a kapitányságon tisztázzuk a dolgot. Tessék előre menni!

A közönség gúnyosan nevetett és szegény Bob lehajtott fejjel, szörnyen szegénykezve követte a rendőrt.

A boldogtalan fiú igazat mondott. Csakugyan Klárit kereste. Bob ugyanis a kutatásnak egészen eredeti módját találta fel. Megkérdezte a szálloda portását, hogy melyik Berlin legelőkelőbb utcája, ahol minden elegáns nő megfordul. Mikor megtudta, hogy a Kurfürstendamm, egyszerűen odaköltözött. Délelőtt 11-től este 10-ig egy bölény makacsságával róta fel és alá a gyönyörű utcát. Ha megéhezett, kiült valamelyik cukrászda vagy vendéglő terraszára és úgy evett, hogy a szeme közben egyre a sétálókat nézte. Nem csoda, ha közben néha még a száját sem találta meg és a levest a nadrágjára öntötte. Közben állandó víziói voltak, minden második lányt Klárinak nézett és a sok remény és csalódás már egészen feldúlták az idegeit.

A rendőrségen persze sikerült igazolnia személyazonosságát. A fogalmazó szigorúan rendreutasította és figyelmeztette, hogy majd írásban kap értesítést, hogy mennyi büntetést kell fizetnie. Bob felajánlotta, hogy a kiszabandó összeg háromszorosát előre letesszi kauciónak, ha esetleg — akarata ellenére — még egy ilyen sajnálatos tévedés áldozata lenne. Mert előre megmondhatja, hogy továbbkeresi elvesztett ideálját, Kolowrath Klárit!

— Milyen idős az a hölgy? — kérdezte a fogalmazó, aki kezdte látni, hogy Bob csakugyan inkább részvétet érdemel, mint büntetést.

— Azt hiszem, tizenkilenc.

— Hm, az ilyen fiatal lányok inkább a Luna-parkba szoktak járni. Ott mulat Berlin fiatalága.

Még csak ez hiányzott Bobnak. Hogy egy újabb bogarat ültessenek a fülébe. A következő pillanatban, mikor az utcára lépett, taxiba ült és kiadta a parancsot:

— A Luna-parkba!

A Luna-park tisztára olyan volt, amilyenek a földi paradicsomot álmódhatja egy banán bokor alján ábrázoló néger. Mert ott minden együtt van, ami csillogó, zajos és barbár. Cirkuszi mutatványosok, panoptikum, céllövészet, hullámvasút, lovarda, cukrászda, vendéglők, mesterséges tóra épített mulató, festett betonkövekből és kulisszákból épített havasok, melyeken eleven zergék ugráltak. És mindenfelől szólt a zene. Egyszerre legalább húszféle muzsika pokoli lármája kábította el az embert. Kintorna, rézfúvó-banda, recsegő rádió, tiroli srammli, zongora, villamos csengő pokoli kaosza remegtetette a dobhártyákat.

Bob edzett amerikai létére nem szédült meg ettől a lármától. Hallott ő már ennél különbet is New-York néger negyedeiben. E pillanatban kizárólag csak a közönség érdekelte.

A rendőrfogalmazó igazat mondott. Mert fiatalság csakugyan szép számmal akadtt itt. Bakfisok, diákok, szerelmespárok ültek a hullámvasúton és nagyokat sikoltottak. A vízbezuhanó rödlíkon is fess diák-kisasszonyok szorongtak. Párizs régi, híres bohémvilágának típusai eleve nedtek itt fel újra. Masamódok, bársonynadrágos, széles karimás puhakalapos fiatal emberek, művész-növendékek, kis boltilányok. De szép számmal akadttak elegáns hölgyek és urak is, akik örömeiket találják az ilyen népies szórakozásban.

Bob terepszemlét tartott. Azt fontolgatta, honnan tekinthetné át legjobban a parkot? Végül is úgy döntött, hogy felmászik a betonhegy csúcsára, a zergék világába.

Mint vérbeli világjáró turista, messzélátóját állandóan magával hordta. Mikor felért a hegy ormára, figyelmesen kezdte nézni az alul zsigibongó világot. A kitűnő lencsék olyan közel hozták hozzá a sétálókat, hogy még a hölgyek ajka fölé ragasztott kis szépségflastro-mokat is jól láthatta. Ennek tulajdonítható, hogy a kelleténél kissé hosszabb ideig gyönyörködött a mesterséges tó vizében lubickoló hölgyekben. Azután tekintete a körhinták felé fordult és a tevék, zsiráfok és elefántok hátán ülőket vette szemügyre. De sehol sem találta Klárit. Nem látta a céllövöldében sem, a vademberek sátra előtt sem állt, a panoptikum előtt ácsorgók között sem volt.

Bob levert és kétségbeesett volt. Hát soha, sehol sem fogja megtalálni ideálját?



Díjat nyert fajkutya



És ekkor valami csoda történt. A Zeppelin nézte, amely fent keringett néhány kifeszített drótsodronyon. Szép ezüstsínúre volt festve a Luna-parki Zeppelin és körben forgott. A hajójában két fiatal hölgy ült. A messzelátó egészen közel hozta őket Bobhoz. De mindig csak egy pillanatilag lehetett látni az arcukat, mert a következőben már elfordultak. De ez a pillanat is elegendő volt ahhoz, hogy Bob felismerje a fiatalibbikat: Klári!

De hátha megint téved? Nem, ezúttal ki van zárva. A fehér ruhát is ismeri, amelyik rajta van. Bécsben is látta rajta.

Bob úgy rohant le a szikláról, hogy az egész hegy megingott és a kulisszák röpködtek, mint viharban a vitorlák. Valamit kiabáltak is utána, de Bob nem látott, nem hallott, rohant a Zeppelin felé.

De sajnos, pechje volt. Mire odaért, a Zeppelin repülése már véget ért, a hölgyek kiszálltak és eltűntek.

Bob kétségbe volt esve. Mint a gazdáját vesztett vizsla, rohant jobbra-balra, fűrkészett, kutatott, hiába!

Ekkor zseniális ötlete támadt.

A kijáróhoz rohant és ott húzódtott meg a kapu egyik sarkában. Okvetlenül erre kell kijönniük. Várt vagy öt percet. Ez az idő végtelennek tűnt fel.

Végre!

A távolban feltűnt a két hölgy. Bobnak minden vére kiszökött a szívéből izgatottságában.

A két hölgy heves szóváltásban volt. Az idősebbik leckéztette a fiatalabbat.

— Nagyon haragszom rád, ezért az ostobaságért! A nénéd azt mondta, hogy faragjak belőled nagyvilági nőt, te pedig addig hizelegtél, könyörögtél, amíg ide hoztalak, erre a vásári helyre!

— Hiszen csak egy negyedórát voltunk itt. És úgy szerettem volna megint látni a Luna-parkot. És ez a röplülés olyan nagyszerű volt.

— De most, remélem, elég volt már?

— Igen, kedves Sibyl! Most már mehetünk az Adlonba vagy a Majesticbe... És nagyon kérek, ne szólj otthon a néneimnek!

Sibyl nevetett.

— Tudod, bevallom, én is egészen jól mulattam. Nem baj, ha az ember néha elfelejti előkelőségét!

Ebben a pillanatban Klári megállt. Rémulten, meglepetten nézett, mintha egy látomány döbbsentette volna meg. Azután megfogta Sibyl kezét és teljes erejével húzta maga után.

— Gyere: rohanjunk... gyorsan egy taxiba!

De hát mi lett?

Klári nem tudott válaszolni, mert egy izgatott, magából kikelt fiatalember dobant eléjük.

— Klárika! — kiáltotta. — Csakhogy megvan, csakhogy megint látom!

De Klári tiltakozva fordult el.

— Nem ismerem!... Távozzon, kérem!

De Bob nem tágitott.

— Nem megyek. Ha Berlin valamennyi rendőrért idehívják, akkor sem megyek. Ha meg is zavart a szerelem, azért még nem örültem meg. Maga Kolowrath Klári...

— És ha az is vagyok? Nékünk semmi közünk nincsen egymáshoz!

— De hát miért? Mit tettem? Miért haragszik rám?

Sibyl jónak látta közbelépni.

— Kérem, uram, — mondotta ridegen, — ne molesztáljon bennünket! És ne okozzon botrányt. Látja, hogy mindenki idenez!

— Én nem bánom, ha összedől a Luna-park, ha földrengés pusztítja el egész Berlint. Addig el nem megyek, amíg Klárika meg nem mondja, hogy miért haragszik rám?

— Hát, ha akarja, megmondhatom! — kiáltotta szenvedélyesen a fiatal lány.

— Azért gyűlölöm, mert hazudik!

— Én? Mit hazudtam?

— Hogy szeret!

— Ez igaz! És most még igazabb, mint valaha! Napok óta úgy járok Berlinben, mint a holdkóros. Folyton csak magát kutatom...

— Ugyan! Hiszen átadtam a berlini címetem.

— Elvesztettem!

— Pedig akkor azt mondta, hogy nagyon jó helyre teszi. Ugyanennek a ruhájának a belső örazsebébe...

Bob soha életében nem vágott még együgyűbb arcot, mint e pillanatban. Valami lekottázhatatlan, hörgésszerű hangot hallatott, azután gépies mozdulattal a kabátja titkos zsebéhez nyúlt. Egy gyűrött, ceruzával teleírt kis cédulát halászott ki.

— Nohát! — dadogta. — Es én tív tettem minden ruhámat, táskámat...

— Oh, — jegyezte meg gúnyosan Klári, — ez még csak a kisebbik szórakozottsága. Van ennél sokkal nagyobb is!

— Micsoda?

— Hogy öt perccel a búcsú után már elfelejti a forró szavakat és már egy másik hölgygel szórakozik!

— Tagadom!

— A saját két szememmel láttam! Egy fiatal hölgygel mulatott az intézet szomszédságában lévő cukrászdában és együtt is távoztak!

— Engedelmet, nekem ahhoz a hölgyhöz semmi közöm nem volt! Véletlenül sodort bennünket a vihar a cukrászdába, mint Aeneasz Didó barlangjába. Kérem, nézzen meg engem. Legalább hat kilót soványodtam, mióta nem láttam. Hát így néz ki az a szerelmes, aki olyan léha, könnyelmű, csapodár, mint amilyennek ön vádol? Hát mondja meg ön, asszonyom, — fordult Sibylhez, — így néz ki?

— Előbb mutatkozzon be! — utasította rendre Sibyl.

— Engedelmet, de az események egészen megzavartak! Lipton Bob vagyok!

— Lipton James fia? — kérdezte élénken Sibyl.

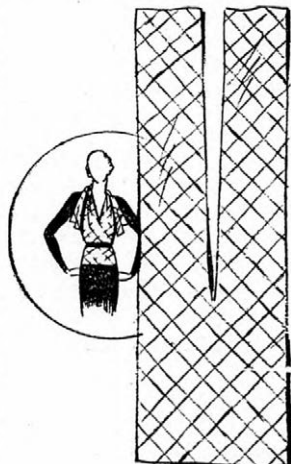
— Igen.

— Hát akkor most már válaszolhatok. Csakugyan egészen rendes fiatalembernek látszik.

— No látja! — kiáltotta diadalmasan Bob.

Klári meglepett tekintetet vetett Sibylre, aki mosolyogva nézett rá.

— Azt hiszem, Klári, nem lesz olyan nehéz kibékülnöd!



Csakugyan nem volt nehéz. Klári sugárzott az örömtől, hogy Bob megint a régi kedvességgel és rajongással lépked az oldala mellett és azt sem tudja, hogy miket mondjon szerelmes elragadtatásában.

Bob még mindig az ujjai között forgatta az órazsebéből előhalászott kis cédulát és egyszerre csak meglepetten állott meg.

— Nohát! — kiáltotta nevetve. — Micsoda érdekes véletlen! Tudja-e, hogy mi ma este amúgyis találkozunk volna?

— Ugyan! Hol?

— Hát a nénjénél. Sonnenfeld bárónénél! Hiszen édesatyámmal együtt hivatalosak vagyunk oda! Közös barátunk, Rosenhayn úr hívott meg nénje nevében.

Klári megrezsent. Ez a név úgy érintette, akár egy jeges zuhany. Reggel, mikor felébredt, az ágya mellett hatalmas rózsacsokor feküdt és egy doboz csokoládé. Mellette névjegy: Rosenhayn Kurt.

Rosszkedvűen öltözött fel. A bárónő némán figyelte, csak később, a reggelinél említette meg, hogy Rosenhayn telefonon is érdeklődött és bejelentette, hogy este ismét eljön.

— Szeretném, ha kedvesebb lennél Rosenhaynhoz! — jegyezte meg a bárónő. — Nagyon előkelő úr és nekem szükségem van a barátságára. És ne felejtse el, hogy már nagy lány vagy, komolyan kell foglalkoznunk a férjhezmenéssel!

Rosenhayn fiatal, gazdag, ma talán Berlin egyik legnépszerűbb embere. És úgy láttam, hogy nagyon tetszel neki!

— Én nem akarok férjhez menni! — jegyezte meg dacosan Klári.

— Sajnálom, szivecském, de ki kell, hogy ábrándítsalak. Én nem vagyok gazdag.

— De hiszen ez a palota...

— Nyakig úszom az adosságokban. Ezt te nem érted. Sürgősen el kell helyezkedned, mielőtt még a kártyavár összeomlik!

— Akkor inkább zárdába megyek!
— Gyerekbeszéd. Fájdalom, teljesen elhibáztam a nevelésedet. Itt kellett volna mellettem maradnod, hogy a maga komisszárságában és meztelen igazságában imerd meg az életet. Remélem Sybil és Mici majd kijózanítanak és megnyitják a szemedet.

Sybil, akire a bárónő Klári gyors felvilágosítását és kioktatását bízta, e pillanatban arra gondolt, hogy tulajdonképpen ők valamennyien tanulhatnának ettől a gyerektől. Hiszen ez egy zseni. Amerika egyik leggazdagabb iparmagnásának a fiát boldondította magába! És hogyan beszél vele! Milyen fölényesen, kegyesen! És ez a nagy fiú csendes és alázatosan lapul mellette, mint egy hűséges kutya.

Körülbelül egy óráig bolyongtak találmomra a város festőien szép villanegyedében. Rengeteg beszélő volt.

— Tudja-e, hogy én maga miatt egy esztendő veszítettem? — kérdezte Klári.
— Annyira el voltam keseredve, hogy megszöktem a vizsgák elől!

— Én ezért az egy évért összes hátralévő éveimet magának ajándékozom! — jelentette ki lelkesen Bob.

Egészen megbékülve, meleg kézzszorítással váltak el. Klári előre bejelentette Bobnak, hogy nagyon szép lesz estére és örül, hogy Bobot szmokingban fogja látni. Eddig mindig túristaruhában mutatkozott. És az olyan rossz. Úgy hat, mintha mindig tovább akarna utazni!

Bobbal madarat lehetett volna fogatni. Füttyürészve, felvillamozva sietett vissza az Éden-szállodába.

A portás figyelmeztette, hogy édesatyja a hallban várja már egy negyed órája. Bob alig hitt a szemének. Egy fiatal, jókedvű, ruganyos lépésű, csillogó szemű úr sietett eléje kitárt karokkal.

De Lipton meglepetése sem volt kisebb. Ő sem ismert rá a fiára. Hiszen ez a gyermek ma reggel, mikor elváltak, még mogorva, sápadt, savanyú volt, most pedig

majdnem a bőréből ugrik ki túlaradó jókedvében és úgy rohan feléje, mint egy futbalcsatár.

— Hé! Bob, mitől van ilyen jókedved?

— Hát te, apus, mitől fiatalodtál tíz esztendő reggel óta?

Apá és fiú egymásra néztek és összekacagtak. Bolondos, kamaszos jókedvel.

Lipton pajkosan forgatta ujsa körül a monokliját.

— Bobikám, nagy dolgot kell közölnöm veled! Szerelmes vagyok!

— Bravó, papa! Szívből örülök! Szép nő?

— Ragyogó! A legtökéletesebb! Ma este megismered!

— Remek! Képzeld, most már én is bevallhatom: én is szerelmes vagyok!

— Tudom!

— Te tudtad? — kérdezte bámulva Bob.

— Hogyne! Hadházy Évába!

Bob harsányan kacagott.

— De mi jut eszedbe! Szó sincs róla! Oh, ez nagyon mulatságos. Képzeld, a kis pajtásom is azt hitte, hogy Éva a szerelmem. Egyébként el leszal bűvölve. Ma este megismered!

— Hol?

— Sonnenfeld bárónénél. Az unokahúga. Kolowrath Klári.

— Úgy? Az én ideálom is ott lesz. A bárónő húga. De la Glorieuse bárónő.

— Nohát, — kiáltotta elragadtatva Bob, — ezt a bárónőt aranyba kell foglalnunk. Üglátszik, egyenesen a kettőnk számára tartogatta női hozzátartozóit.

— Azt hiszem, Bobi, hogy ezúttal sokáig maradunk Berlinben! — jelentette ki elégedett kézdörzsöléssel Lipton.

Éva lépett a hallba.

— Hány órára parancsolja este az autót, mr. Lipton?

— Féltizenkettőre! Addig szabad. Sétáljon egy kicsit a városban!

Éva kiment a hallból. A szálloda előtt néhány nából font karosszék állt kerek kis kerti asztalok mellett. Leült az egyikre és nézte a nyári alkonyt, amint lassan kigyulladtak a lámpák és mindenfelől hallatszott a legördülő vasredőnyök zaja. Jókedvű elarusító-lányok, a napi munkájukat lerázott hivatalnokok mentek elégedetten és apró terveket szőttek estére. A színházak öltözőiben már festik magukat a színészek, a mulatókban felterítik az asztalokat és illatot permeteznek szét a páholokban, a gigantikus nagy város tízezernyi helyen várja, hívja a mulatni akarókat, a szerelmeseket, a munkából szabadultakat, akik ilyenkor



Makijom férjficceket mesél...
(L. Wood rajza 'Das Magazine'-ből)

elfelejtik az íróasztalokat és színes szavakat súgnak kedvesük fölébe.

— Csak engem nem szeret senki! — gondolta Éva. Máskor ez nem is jutott az eszébe, de ma különösen érezte árvaságát, a rideg egyedüllétet. Milyen más volt még az élete egy esztendő előtt! Mennyi hízélgés, ünneplés vette körül. Nem siratja vissza a mulat. Szereti a munkáját. De mégis csak lány. Fiatal, szép lány, akinek szívét éppen úgy megejtí ez a tikkadt nyári est, mint a többi millió lányét.

Mi lesz veled?

Évába először döbrent komolyan ez a kérdés.

Megöregszik, keserű, csunya vén lány lesz, akiből kihal minden lány nőiség. Elszállnak az évek, olyan gyorsan számuldanak, mint az autó, melyet vezet. Hirtelen ijedten és megzavarodva ugrott fel. Egy fehérruhás, elegáns, szőke úrilány toppant eléje, égő arccal, villámló szemmel, aki mögött egy ijedt szép asszony tördelte kezét kínos izgatótságában.

— Maga az... ne tagadja, maga az! — kiáltotta a lány Évának.

— Nem értem? Mit akar tőlem? — kérdezte Éva elképedve.

— Majd megmondom. Úgy-e, maga Bécsből jött... Úgy-e, ismeri Lipton Bobot?

— Hogyne... de mennyiben tartcozik ez önre?

— A legnagyobb mértékben. Bob az én vőlegényem. Ma délután is velem volt De maga üldözi. A nyomában van. El akarja rabolni tőlem. Most is öt lesi... Éva mosolygott.

— Igaza van, kisasszony. Valóban öt lesem!

— Bevallja? Még csak nem is tagadja?

— Miért tagadnám? A főnököm!

— Lipton Bob a főnöke?

— Az édesatyja sofförje vagyok!

Klári rettentően elszégyelte magát. Pirulva nyujtotta a kezét.

— Nagyon kérem, bocsásson meg és ne haragudjon rám.

Éva megszorította Klári kezét.

— Megbocsátok, kisasszony. Nekem olyan sok megbocsátani valóm van a sorssal és az étellel szemben, hogy ez a kis többlet már nem is számít!

A hangjában, hogyan ezt mondta, volt valami különös, csendes szomorúság. Klári ösztönösen megérezte benne sokat szenvedett leánytársát és egyszerre nagy melegség, részvét gyulladt a szívében.

— Engem Klárinak hívnak, — mondotta. — És magát?

— Évának.

— Szeretnék jó barátnője lenni, Éva!

Sibyl ideges mozdulatot tett. Az elárúsító kisasszonyból lett nagyvilági nő gőgje tiltakozott az effajta ismeretség ellen.

— Gyerünk, Klári, — mondotta ingerülten, — tudod, hogy már várnak otthon! C'est déjà très tard!

— Engedelmet, — mosolygott finoman Éva, — nem azt mondják, hogy »très«, hanem hogy »trop« tard!

— Ön talán szállodai portás is volt? — kérdezte élesen Sibyl.

— Lausanne-ban, ahol felsőbb iskoláimat végeztem, az angol nyelv mellett természetesen a francia is kötelező volt.

— Köszönöm, nagyon halás vagyok a kioktatásáért! — mondotta epésen Sibyl. De Klári annál szívélyesebben szorította meg mégegyszer Éva kezét.

— A viszontlátásra, Éva!

— A viszontlátásra, miss Klári!

És hogyan egymásra néztek, abban két fiatal lány néma szövetkezése volt, akik egyforma vágyakozással és édes felremegéssel várják a csodálatos titkot, melyet ez a különös nyár rejti a számukra.

(Folytatjuk)

MIT FŐZZEK?

Szeptember 11. Vasárnap: Raguleves sült borsókákkal, vajastáka vagdalt hússal, sült jéce ropogásra sült burgonyával, uborkasalátával, gyümölcstorta. — **Vacsora:** Libamájpástétom hideg mártással, hideg sült paprikasalátával, parfé piskótával.

Szeptember 12. Hétfő: Húsleves kockatésztával, főtt hús pirtított darakörítéssel, paradicsommártással, Stefánia-költes. — **Vacsora:** Kivántott borjúláb burgonyapürével, kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 13. Kedd: Paradicsomleves töltött uborkával, almás- és káposztásrétes. — **Vacsora:** Rizsás kacsá paradicsomsalátával, gyümölcs.

Szeptember 14. Szerda. Áttört bableves. Esterházy-rostélyos tökfőzeléssel, csokoládéfeljutt vaniliakrémmel. — **Vacsora:** Gombásült vajban párolt zöldborsóval, gyümölcs.

Szeptember 15. Csütörtök: Csontleves májgaluskákkal, sertéskaraj egybesütve párolt káposztával, krémszelet. — **Vacsora:** Csirkepörkölt galuskával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 16. Péntek: Burgonyaleves, harcsa tüzeleve (lásd receptjét az elsejei számban), sajtos makaróni kőrítéssel, túrós palacsinta. — **Vacsora:** Velőkrököt lecsókörtéssel, sajt, vegyes gyümölcs.

Szeptember 17. Szombat: Libaaprólékéves, főtt hús a levesben, szilvásgombóc, gyümölcs. — **Vacsora:** Töltött paprika, vegyes gyümölcs.

Szeptember 18. Vasárnap: Csirkebecsinált leves vajgaluskákkal, kacsapecsenye sült burgonyával, fejssalátával, tejszín-

habos rold. — **Vacsora:** Prágai sonka, hideg sült paprikasalátával, vegyes sajt, fagyalt.

Szeptember 19. Hétfő: Húsleves csigatésztával, főtt hús sóskamártással, burgonya-morzókakörítéssel, alma pongyolában. — **Vacsora:** Borjunaturszelet töltött gombakörítéssel, uborkasalátával, vegyes gyümölcs.

Szeptember 20. Kedd: Zöldsgéves, vagdalt pecsenye zöldbabfőzeléssel, almáspité. — **Vacsora:** Délről maradt vagdalt pecsenye kovászos uborkával, vegyes sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Szeptember 11. Vasárnap: Ragu-leves, rántott csirke gombásrizs-körítéssel, uborkasalátával, krémspité. — **Vacsora:** Hideg sertésnájástétom kovászos uborkával, sajt, gyümölcs.

Szeptember 12. Hétfő: Húsleves kockatésztával, főtt hús párolt burgonyával, paradicsommártással, gyümölcs. — **Vacsora:** Sertéspörkölt tarhonyával, gyümölcs.

Szeptember 13. Kedd: Paradicsomleves töltött uborka, gyümölcs. — **Vacsora:** Párizsi cettel és hagymával, vegyesajjt, gyümölcs.

Szeptember 14. Szerda: Zöldbableves, szilvásgombóc. — **Vacsora:** Töltött paprika, gyümölcs.

Szeptember 15. Csütörtök: Csontleves, sertéscomb egybesütve párolt káposztával, gyümölcs. — **Vacsora:** Aludttej, vajkacsenyér, sajt, gyümölcs.

Szeptember 16. Péntek: Burgonyaleves, túrós palacsinta. — **Vacsora:** Tüzdelt ponty lecsókörtéssel, gyümölcs.

Szeptember 17. Szombat: Libaaprólékéves, tudaskása, gyümölcs. — **Vacsora:** Kávé, vajkacsenyér, gyümölcs.

Szeptember 18. Vasárnap: Gombaleves, töltött csirke sült burgonyával, paradicsomsalátával, almásrétes. — **Vacsora:** Magyar sonka, hideg sült kovászos uborkával, gyümölcs.

Szeptember 19. Hétfő: Húsleves ereszett tésztával, főtt hús tökfőzeléssel, gyümölcs. — **Vacsora:** Kivántott borjúmáj burgonyapürével, paprika-alátával, gyümölcs.

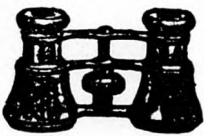
Szeptember 20. Kedd: Zöldsgéves, vagdaltpecsenye kel-főzeléssel, gyümölcs. — **Vacsora:** Délről maradt hús kovászos uborkával, gyümölcs.

CALDERONI és TÁRSA

LÁTSZERÉSZEK
Budapest, V., Vörösmarty-tér 1. sz.

TELEFON: AUT. 811-48

Látcsövek, szemüvegek, orrcsipeftők. Fényképezés, készületek és cikkek. Barométerek, hőmérők.



Házi kozmetika

A szájápolásról

Irta: *Dr. Földes Miklós*
kozmetikus orvos

Az ajak ápolása arra kell irányuljon, hogy megőrizze az ajak úde pírját és sima felületét. Főleg az időjárás viszonyosságai által okozott kirepedések, továbbá a csipős ételek és nemritkán a dohány által előidézett hámlásokat kell megfelelő ápolással rendbehozni. Gyakran az izgatott szájvizek folytán jön létre az ajkak és környékének ki-sebesedése. Az ajkakonőcsök főleg viasz-
kot és mandulaolajat tartalmaznak. Igen jó háziszser a sóatlan vaj. A rúzsok az ajkak színezését szolgálják és mesterségesen lehet használatukkal formálni az ajkakot.

A szépségápolás fontos fejezete a fogak ápolása. Helytelenül ápolott fogak nagyon lerontják az egyén megjelenésének hatását és a külsőről nyert különben szimpatikus benyomást. Főleg a gyakran előforduló fogköveket, melyeket többnyire foszforsavas mészanyag rárakódása idéz elő, kell fogorvossal eltávolíttatni. A fogak ideális színe a tiszta fehér szín, de a sárgás, vagy kékes-fehér színű fogak is normálisnak tekinthetők. Szennyes sárga elszíneződést a gyakori dohányzás is okoz, de legfőbb-
ször idegen anyagok felrakódására vagy fogbetegségekre vezethető vissza a fogaknak az elszíneződése.

A fogak szájuadosása az oka többnyire a fogak kellemetlen szagának. De idézheti ezt elő a foghús megbetegedése, azonkívül belső megbetegedések. Így gyakran gyomor, bélmebtegedések, garathurutok és az orr és melléküregeinek lobjai okozzák a szájüreg kellemetlen szagát. Nem ritkán bizonyos használt kellemetlen illatú gyógyszerek kélizésével állunk szemben.

E fejezet körébe tartozik annak megemlítése, hogy mily kellemetlen, ha valaki beszédközben nyáladzik. Azonkívül mily illuzióerőt, ha valaki étkezés közben feltűnő hangos megnyilvánulással végzi a rágás és evés műveletét. Ezeknek a neveletlenségeknek minél jobban való letompítására kell embertársainkra való tekintettel a gyermeket nevelni. Mert igen gyakran a gyermekkor le nem nyesett rossz szokásai felnőtt korban szerencsétlen véletlenek folytán sorsdöntők lehetnek az egyén jövőjére.

A napi szájápolás egyik fontos része a szájnak naponkénti többszörös öblítése. Az e célra használt folyadék ne legyen sem túlságos meleg, sem túlhideg. Ezután kövekezik a fogkefe használata. A fogkefe közepes kemény-

A CAOLA VITAMINOS KRÉM



VITAMINOS BAEDER ARCKRÉM

BŐRAPALÁSHOZ

BAEDER ILLATSZERGYAR R.-T.
Budapest, Arad, Prága, Milano

vitamintartalmánál fogva a bőrsejtek gyarapodnak, felfrissülnek, a ráncok elsimulnak, a bőr rugalmas, úde és bársonysima lesz.

A CAOLA vitaminos krém

bőrkonzerváló és bőrvédő hatása felülmulthatatlan és ezért kényesbőrűek, sportolók és napozók számára nélkülözhetetlen.

Használja: REGGEL puder alá, NAPKÖZBEN sportnál, napozásnál, ESTE lefekvés előtt, BÓRÓTVÁLKÓZÁS előtt és után.

Kis doboz 50 fillér, Nagy doboz 1 pengő.

BAEDER ILLATSZERGYAR R.-T.
Budapest, Arad, Prága, Milano

ségű legyen. Az egészséges foghúsról a fogkefével való dörzsölés edző hatással van, nem szabad a foghúsnak véreznie. A szájápolás naponta kétszer történjék, de lehetőleg minden főtékezés után. Mint fogápolószerek a különféle fogporok, köztük a vegytiszta krétapor, a gyárilag előállított fogpaszták és szájvizek kerülnek alkalmazásba.

A száj kellemetlen szaga ellen jó a 3%-os hidrogén-peroxidoldat, melyből egy evőkanállal teszünk egy

pohár vízbe és a kálium hypermanganikus szájvíz.

Fontos, hogy gyermekkorban a fogak rendellenes növést és elhelyeződését fogorvosilag szabályoztassuk. Továbbá az ajak veleszületett hiányosságait, mint a nyúlajkat és farkastorkot, műtéti úton korrigáltassuk, kellő időben. A selypítést, dadogást és más beszédhibákat, melyek alapja a gyermekkor rossz megszokása, megfelelő szakemberrel beszédgyakorlatok által küszöböljük ki.

Kézimunka-rajzaink ismertetése

Felkérjük előfizetőinket, hogy kézimunkarendeléseknél, lapunkra való hivatkozással, szíveskedjenek közvetlenül az illető céghöz fordulni.

ERMA kézimunkaház, Budapest, VIII., József-körút 11.

Szárnysfüggöny (2-ik oldalon) *Wieg Testvérek kézimunkaháza* terve. Finom cérnagrenadinból készíjtjük magashímzéssel és recemotívval. A motív horgolva is készíthető 80-as számú horgolócérnából. Lyuknagyság 5 mm. 150×350 méretű ablakra való függönyhöz alábbi anyag szükséges: 10 m grenadin, összesen 28 P. A hímzés szúrt sablonja 1.60 P. Receminta leolvasható mintája 3 P. Egy függöny házilag elkészítve összesen 32.60 P-be kerül. Elsőrendű grenadinból házilag készítve 38.60 P.

Modern angol-madeira asztaltűtő (2-ik oldalon) *Wieg Testvérek kézimunkaháza* terve. Lenvászonra előrajzolja 55×140 cm méretben 5 P. Szúrt sablonja 1.60 P. Hozott anyagra előrajzolás díj 1.20 P.

Gobelin-kép virágos és figurás mintával (3-ik oldalon) *Wieg Testvérek kézimunkaháza* terve. Finom kordova-
anyagra előfestve 33×42 cm méretben 7 P. Hímzéshez való muliné-an-
yag 3.20 P. 40×53 cm méretben előfestve 12 P. Hozzávaló hímzőanyag 6.40 P. Bármelyik kép előhúzza is megrendelhető.

Rece-terítő (3-ik oldalon) *ERMA kézimunkaház* terve. Alakja: ovál, nagysága 138×237 szem, 5 mm-es lyuknagysággal 69×119 cm méretű terítő kapunk. Hozzávaló kész recealap 7.80 P. Kitöltéshez való perle 15 deka 3.30 P. Horgoláshoz 60-as horgoló-

Wieg Testvérek kézimunkaháza, Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 23.

cérnát használunk. Leolvasható egész mintája 4 P., félmintája 2.50 P.

Ágypárna (5-ik oldalon) *ERMA kézimunkaház* terve. Fehér vagy ekri grenadinból, vagy tüllből készíthető. Mérete 45×110 cm. A motív le-
számítható mintalapja 76×200 szem-
ből áll, ára 2.80 P. A kész recemotív 12 P. A párnához szükséges grenadin vagy tüll, belsőanyag és klott kb. 22 P. Készen montirozva 45 P.

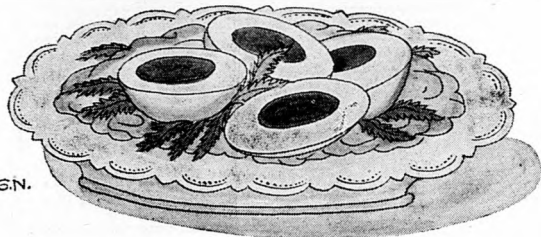
XIII. Lajos-korabeli gobelin-párna (5-ik oldalon), eredeti után készí-
tette *ERMA kézimunkaház*. Nagysága 45×55 cm. Fehér penelop-an-
yagra előfestve 2 P. Ekri penelop-
anyagra előfestve 3.50 P. Előhúzza
összes anyaggal 14 P. Állat petit-point
öltéssel kidolgozva összes anyaggal
18 P.

Gobelin tájkép (7-ik oldalon) *ERMA kézimunkaház* terve. 28×35 cm mé-
retben kongré-an-
yagra előfestve 2.50 P. Körülbelül 20 motring muliné-an-
yag szükséges hozzá. Előhúzza
összes anyaggal együtt 10 P.

Modern gyerekzsoba-párna (15-ik oldalon) *ERMA kézimunkaház* terve. Készíthető rátéttel, vagy laposhímzés-
sel. 45×43 cm méretben hímzéshez
előrajzolja, hátlappal 2.80 P. Hím-
zéshez való selyem 1.80 P. Rátét-
munkához való színes posztó 2.20 P.
levarrásához selyem 48 fill., szúrt
sablonja 1.50 P. Előrajzolás díj ho-
zott anyagra 80 fill.



HÁZTARTÁS



Keménytojást így is lehet tálalni

Savanyú ikraleves. A hal ikraját vízbe tesszük, sóval s kevés vékony karikára vágott sárgaréppával, 3 babérlevéllel és 5 szem borszal megfőzzük. Kevés zsírból rántást készítünk, egy kis finomra vágott vereshagymát téve bele, azt az ikra levéllel feleresztyük, ha felforrt: ecetet, kevés tejfelt adunk hozzá és azután tálaljuk.

Lisztkockák (levesbevaló). Három tojás sárgáját kanállal habzásig keverünk, a három tojás fehérjét kemény habbá verve, egy és félkanál liszttel együtt a tészta közé keverjük, azután egy megfelelő kis pléhet vékonyan zsírral kikentünk és ujjnyi vastagra belekenjük, mérsékelt meleg sütőben megsütjük és kockákra vágva, levesestálba tesszük, a tiszta húslevest ráöntjük.

Hideg kappan majonézzel (előétel). Egy szép kövér kappant megölünk, libatoll segítségével felfujjuk és a nyakát bekötjük, hogy a levegő ne távozzon el. Gyorsan megkoppasztjuk és többször váltott langyos vízben megmossuk, azután a hátán és combjain a bőrt felvágjuk és vigyázva lefejtjük, hogy lehetőleg egy darabban maradjon, a csontokról a húst mind leszedjük és nagyon apróra megvágjuk, akkor beleadunk 5 drb apró kockára vágott szalonnát, két kanál átszitált kiflimorzsát, elegendő sót, borsot, 2 egész tojást és igen apróra vágott zöld snidlinget, ha ez mind együtt van, kézzel nagyon jól kidolgozzuk és a kappan bőrbe hosszukás formába bevarrjuk, a kappan csontjaiból zöldséggel, egy kis vereshagymával levest főzünk, ha megfő, a levét tisztán a húsrá szűrjük és másfél óráig esendesen főzzük, akkor kihűtjük s a cernát belőle kihúzzuk, vékony szeletekre vágjuk és főtt majonézzel leöntjük.

Szárdellamártás. Hat személyre 6 drb szárdellát veszünk, szépen megmosva, a szálkát kiszedjük, apróra vágjuk, egy diónyi írósvajban picit reszelt vereshagymát, apróra vágott zöldpetrezselymet megpárolunk, a szárdellát beletesz-

szük és kevés borsot is adva bele, megpároljuk, egy kis kávéskanál liszttel behintjük, végül húslevet öntünk rá, felforraljuk, 2 kanál jó tejfelt is adunk bele és azzal is egyszer felforraljuk.

Borjukotlett. Fél kiló csont nélküli borjucombot nagyon apróra megvágunk, tálba tesszük, megsózzuk, adunk bele

5 deka nagyon apróra vágott szalonnát, egy kiflinek finomra őrölt morzsáját, egy egész tojást és egy késhegy törött borsot. Ekkor az egészet összegyúrjuk, kis almanagyságú csomócskákban deszkára zsemlyemorzsába rakjuk s azon szelet formára kinyújtjuk és ujjnyi vastagságra széjjelnyomkodjuk. Azután mindkét oldalát s a tetejét is meghintjük zsemlyemorzsával s ezt jól belenyomkodva, forró zsírból kisütjük.

Borjufrikandó. Egy darab gyenge borjucombot megtűzünk szalonnával, megsózzuk és megsütjük pirostra, közben öntözzük. Tálalás előtt nem öntöz-

zük, hogy ropogósra süljön. Kirántott karfiolt adunk mellé.

Imperiálsajt készítése. Egy liter jó-sűrű tejfelbe egy evőkanál őrölt só teszünk és azt vele nagyon jól keverjük, ekkor beleöntjük egy már előre vízbe mártott és a víztől jól kinyomott asztalkendőbe, a négy csücskét összekötjük és szellős helyen felakasztva, 24 óráig állni hagyjuk, hogy a vízfész kicsepegjen belőle. Ekkor kivesszük s négyszögletes darabokat formálunk belőle s úgy használjuk.

Mokkparfé. 3 deci erős feketekávé 3 és fél deka cukorral tűzőn addig forralunk, míg felére lefő. Kihűtjük. Ha kihűlt, 21 deka poreukornak felét hozzákeverjük, továbbá háromnegyed liter tejszínből kemény habot és ebbe a cukor másik felét keverjük, 5 lap zselatint kevés vízbe feloldva, átszűrve belekeverünk. Végül a kávéval is összekeverjük és megfagyasztyuk.

RECEPTEK

Tejfőlösrítés. Egy liter lisztből jó rétésétstát készítünk, szép vékonyra kihúzzuk s vajjal megszórujuk. Ekkor a négy szélét jól felhajtyuk és a következő töltelékkel megtöltjük: 4 tojás sárgáját, 1 kanál cukorral, $\frac{4}{10}$ liter finom friss tejfellet habzásig keverünk, a 4 tojás keményre vert habját gyengen közévegyítjük és a tésztát vele beszórujuk s felgömbölyítve pléhre tesszük, a tetejét forró, írósvajjal megkenjük és megsütjük. Ha elkészült, azonnal sütjük, mert állni hagyni nem tanácsos.

Soltész Károlyné

Hájas almáslepény. Negyedkiló friss hájat késsel elkarparunk és szitán áttörjük, fél kiló lisztet 2 egész tojással, 2 kanál tejfellet, 2 kanál rummal, kevés cukorral és sóval jól összegyúrunk, kétfelé osztva, az egyiket felújnyi vastagra kinyújtva, egy sütőlemezre tesszük, 4 szép almát meghámozzunk, igen apróra összevagdalkunk, 4 kanál cukrot, 10 deka szultánszőlőt, 6 deka fehér őrölt mandulát közévegyítünk és a tésztára rákenjük, a tészta másik részét szintén olyan vastagra nyújtva ráborítjuk, tojásfehérjével megkenjük, mandulás cukorral meghintjük és megsütjük.

Benedikt Imréné

Mogyorókockák. Tizennégy deka lisztet 14 deka vajjal, 1 kanál cukorral, 5 tojásárgájával összegyúrunk és apró cipőskákát csinálva belőle, ezeket igen vékony négyszögletes lapocskákká kinyújtjuk és a következő töltelékkel

Nincs semmi gond a nagytakarítással!

Nem kell vesződni az alkalmazottal!

Ha reggel a kulcsokat átadja, estére ragyogóan tiszta lakásába térhet vissza.

**Győződjön meg komoly,
szakavatott munkánkról!**

**Férgeket irtunk, gépekkel
takarítunk jótállással,
nyom nélküli szigetelés ~
Festünk és bútort szállítunk**

Telefonon is készséggel állunk rendelkezésére és árajánlattal díjmentesen szolgálunk!

OTTOPÁL ÉS TÁRSA
bejegyzett cég

hatóságilag eng.

féregirtó- és takarító vállalata Budapest,
I., Királyhágó-u. 5/A Telefon : 50-4-84

**Csak egyszer vegye igénybe
felelősséges szolgálatunkat!**

megettük: 12 deka magyortót finomra őrlve 2 tojás fehérjével és 14 deka cukorral elkeverünk és egy kis kanálnyit minden darab tésztaé a közepébe teszünk. Ekkor a tésztaé mind a négy sarkát ráhajtjuk, hogy négyszögletes kockákat képezzen, tojásfehérjével megkenjük és szép sárgára megsütjük.

Várkonyi Gézáné

Mokkaszeletek. Tizenhat deka cukrot, 4 tojás sárgáját, 4 kanál igen erős kávé a tűzön folyton keverve, krémmé főzünk és ha kihült, hozzáadunk 15 deka írósvajtot, melyet már előbb habosra kevertünk és jól összevegyítjük. Azután a krémet rákenjük 9 darab négyszögű karlsbádi osztára, a tetejét pedig pirított cukorral bevonjuk s másnap, amikor a krém az osztát már egészen megpuhította, hosszukás szeletekre felvagdadjuk.

Bátory Sándorné

Pörkölt mandula-torta. Tizenöt deka apróra vágott mandulát 15 deka cukorral pirosra pörkölünk, egy kissé megnedvesített deszkára apró csomókba kirakjuk, ha kihült, mozsárban finomra törjük, azután 10 deka cukrot 5 tojássárgájával habosra keverünk, egy narancsnak lereszelt héját és a megtört, pörkölt cukros mandulát belekeverjük, az 5 tojás keményre vert habját szintén, utóljára 6 deka lisztet, egy kikent formába öntjük, megsütjük, ha megsült, narancsjuccsal bevonjuk.

Borsos Béláné

Vegyes gyümölcskecsonya. Két narancsnak és 2 citromnak a héját 10 deka cukorral dörzsöljük, veszünk még 25 deka cukrot és abba a 2 narancs és 2 citrom levét belenyomjuk és a ledörzsölt cukrot is hozzáadva, $\frac{3}{4}$ liter vízzel félóraig főzzük. Azután hozzáadunk 5 tábla zselatint s ekkor szitán átszűrve, egy jó nagy formát veszünk és abba szép narancsszeleteket, befőtt meggyet, citrónászeleteket, szépen megsült és megtisztított egész gesztenyéket, felekre vágott datolyákat, szép sárga barackot, egy pár zöld befőtt ringlót, beleteszünk. Ha a forma majdnem egészen megtelt, a megfőtt és kihült levét ráöntjük és jégen megfagyasztjuk.

Misóka Dénesné

BEFŐZÉS

Zöldbab télire. A megtisztított, megmosott, egészbe hagyott zöldbabot felforraltjuk néhányszor. Akkor abroszra kiszedjük. Mikor megszikkadt, üvegekbe rakjuk és felforralt ecetes, sósvízzel, melybe egy kis szalicilt is tetünk, feltöltjük. Légmentesen bekötjük és megzögzítjük.

Mixed-pikles. Apró uborkát, apró piros édes paprikát, apró zöld paradicsomot, apró dinnyét, sárgarépát vékony karikára vágva, cellert, magyóróhagymát összevegyítünk. Egyharmad vízzel vegyített ecetet megsózzuk, felforraltunk, azután elvesszük és beleteszünk gyömbért, borsot, babért, tormát, szecsendióvirágot és így egészen lehűtjük. A fűszereket az üveg aljára tesszük, a vegyítéket az üvegbe rakjuk, a lével feltöltjük, hogy a lé magasabb legyen a salátánál és bekötjük. Ebből mindig használhatunk, csak vigyázni kell, hogy a lé mindig felérje.

Tanácsot kérnek

Kedves asszonytársnőim, a »hólapda« receptjét szeretném megszerezni s ezért fordulok ezután azokhoz, akik ismerik és volnának szívesek lapunk útján megküldeni. Tomka Lia kedves olvasótársnőmet ismeretlenül is kérem, talán ezzel a recepttel is, mint annyi sok másolattal rendelkezik és gyarapíthatja olvasótársnői főzőtudományának kincsétárát. Hasonló szolgálatra én is mindenkor kész vagyok. »Falusi asszony«

Kedves olvasótársnőim közül kinek volna meg és jutányosan ki adná el az alábbi könyveket: Gulácsy Irén: Hamusó és Pax Vobis. Surányi Miklós: A nápolyi asszony. Gárdonyi: Az egi csillagok. Herczeg Ferenc: Az élet kapuja, Az arany hegedű. Levelezőlapon kérem szíves értesítésüket, hogy mennyiért adnák el. Értesítésüket előre is köszöni: *Bihary Barnáné*, Tiszadacs, Szolnok m.

»Gomba« jeligré kérek tanácsot kedves olvasótársnőimtől, miként lehet a gombát szárítás, illetve aszalás nélkül télire eltenni, hogy élvezhető legyen.

Olvasóink köréből az alábbi dalok szövegének megküldését kéri: »K. Mária« jeligré: »Zöldablakos kicsi háza«, »Ha el kell válnunk, váljunk el hát csendben, ne tudja meg senki«, »Szegedi előfizető« jeligré: »Nem való bokréta tűrött süveg mellé« és »V. F. Szódliget« jeligré a következő dalok kottáját: »Csendes lett a falurossza«, »Kicsi meszelt fehér szoba«, »Zöldablakos kicsi háza«, »Megkérdeztem egy kis rózsát«.

TARTÓS FALVÉDELMEZ

és elpusztíthatatlan asztalborítást nyerünk az Eternitlemezzel, Kemény akár a kő, érzéketlen hővel és nedvességgel szemben, nem korhad, mindig tiszta és — olcsó.

Kérjen díjmentes prospektust

ETERNIT MŰVEK, BUDAPEST
VI. Andrásy-ut 33. sz.

Üzenetek

Hálás köszönetemet küldöm Főszerkesztő Úrnak és mindazoknak a kedves olvasótársnőimnek, akik S. O. S. jeligré siettek tanácsaik segítségével lenni egy gyermekéért aggódó édesanyjának. Meleg üdvözléssel

Sz. Józsefné

»Pénzügyigazgató neje«. Nagyságos Asszonyom, nem követünk el indiszkréciót, ha elmondjuk, hogy Papp Jenőnek, lapunk munkatársának és a rádió legkedveltebb krónikásának édesatyja Cecén volt tanító és annyira tanítócsalád, hogy két nővére szintén tanítónő. Papp Jenő mint fiatal újságíró, Nagyváradon bontogatta szárnyait és már akkor elárulta, hogy nem sokáig lesz a magyar »Párizs« zszurnalistája, hanem rövidesen megerősödött szárnyakkal szelte át a magyar rónát, hogy a magyar főváros egyik legkiválóbb újságíróit ismerjük meg benne. Minden sikerének Nagyságos Asszonnyal együtt mi is őszintén örülünk és mi vagyunk az elsők, akik megszerítettük ilyenkor a kezét, mert szűkebbkörű hazánk fiát köszöntjük vele. Utánozhatatlan színekkel húzza alá gondolatait és ezért más és más minden írása. Aki olvasta összegyűjtött »Rádiókrónikái«-t, az gyönyörködve élvezhette az ezerhúrú hangszerén lejátszott témák bámulatos sokféleségét... Papp Jenő meleg köszöntéssel küldi üdvözlését.

Sziv. üdv. Szerk.

Dr. Földesné »Juno« kozmetikai intézete, mely orvosi felügyelet alatt áll, külföldi tapasztalatok alapján újonnan berendezett helyiségében (Rákóczi-út 6, Pannónia-szállóadalva szemben) lapunk előfizetőinek egy díjtalan arcápolást és szaktanácsot nyújt.

Nézzé meg

1932. szept. 18-án vasárnap

a városligeti BEKETÓV CIRKUSZBAN az egynapos, országos

Derby-kutyakiállítás

Nevezés be sürgősen fajtatiszta kutyáit erre a kiállításra. Kérjen nevezési ívet.

Kiállítási iroda: Magyar Ebtenyésztők Országos Egyesülete Budapest, VIII., Conti-utca 21. Tel 38-4-64.

Bírálatok d. e. 10 órákor kezdődnek. Díjak kiosztása délután félhatkor.

ISKOLÁS leányokat és fiúkat

tetől talpig legolcsóbban felruház

Kovácsécs Milenkó

Budapest, IV., Petőfi Sándor-utca 3., az udvarban

Intézeti ruha, kabát, cipő és fehérenemű

összes szövet, vászon- és kötöttáru óriási választékban

Közismert olcsó áraimból 5% kasszaskontó

»Az alkohol méreg.« Hazánkban volt egy olyan intézet, ahol alkoholistákat kezeltek orvosi utasítás szerint, azonban ennek működése az utóbbi években megszűnt. Forduljon bármelyik ideg- orvoshoz, talán még leszoktatható a mértéktelen szeszfogyasztásról.

Szív. üdv. Szerk.

Több előfizetőnkől kaptunk panaszos levelet és személyesen is kértek védelmet tőlünk azok ellen a kedves ismerőseik ellen, akik lapunknak nem előfizetői, de nem tudnak élni lapunk nélkül» és még le sem adja kezéből a postakézbesítő a lapot, a rajongó ptyaolvasó már megragadja és viszi, mert nem esne jól az ebédje, ha nem olvashatná közben a M. U. L.-t. Ilyen és ehhez hasonló panaszokat hallunk előfizetőinktől, akik nem tudják lerázni az ingyenvolvasót, a kölcsönkérő jó szomszédot, mert hogyan tagadja le, mikor ott várja a postás érkezését. De különben sem akarja eltitkolni és szívesen is adja néhányszor kölcsön, de hogy a kölcsönkérésből állandóan jogot formáljanak hozzá, ez bizony, ha jól meggondoljuk, nemcsak hogy elviselhetetlen, de a legnagyobb fokú figyelmetlenség az illető részéről, akár jó barátunk, akár csak ismerősünk, vagy szomszédunk a lap előfizetője. Már többen arra is kértek, hogy írjunk levelet az illetőknek és ily módon mentjük meg a kölcsönkérőtől, mert semmiféle kifogással nem tud kitérni a kölcsönkérés elől, pedig a lapot mindig gyűrötten, piszkosan, a dívatmellékletet kiszakítva kapja vissza és ilyenkor beteg lesz annak, hogy szép lapját más teszi tönkre... Ki gondol arra, mikor a kölcsönzés kényelmes formájához fordul, hogy a M. U. L. milyen nagy áldozattal, leírhatatlan munkateljesítménnyel, gondnal készült, hogy a magyar uriaszonymoknak hozzáfűzött minden igényét, óhaját még gondolatban elfogja és megalótsza és a havi minimális 2 pengő előfizetéssel elérhető legyen minden családban, ahol ennyit áldozhatnak kulturális célra. És ki gondol

arra, hogy a szükségtelen kölcsönzéssel, — mert hasonló anyagi viszonyainál fogva ugyanúgy előfizetheti azt a lapot, amelyek megjelenését talán jobban számoltartja, mint maga az előfizető, tehát várja, alig várja, hogy az elsőtől az utolsó végéig átvassa, dívatját, kézimunkáit tanulmányozza és a megtetszett mintát levegye magának, — jóvá nem tehető kárt okoz a lapnak, kárt, kellemetlenséget okoz az előfizetőnek, mert az állandó kölcsönkérés feltétlenül kellemetlen. Aki nem

SANALBIN FOGPÉP, SZÁJVIZ
az ideális fogápolószerek.

hiszi, próbáltassa ki sajátmagán és meg fogja látni, hogy a notórius kölcsönkérő mennyire ellenszenvessé teszi magát. Kedves ismeretlen kölcsönző M. U. L. rajongói, engedjék meg, hogy Önökhöz szóljon ez alkalommal őszinte és tiszteletteljes kérésünk. Önökhöz, akik mindig a legelsőek között olvassák lapunkat, Önök bírálják meg a legutolsó dívat modelljeit. Önök szeme csillog fel ragyogóan, ha egy nagyszerű írást végig élveztek ébredutáni sziesztájuk alatt ingyen eszemegeként: pl. a Móra Ferencét, a Papp Jenőét, Erdődy Elekét, a Péczely Józsefét, a Nyíró Józsefét, Moly Tamását, a Gyomai Györgyét és még sok-sok kiváló írónk szellemének betűkbe préselt összesűrített esszéjét. Engedjék meg, hogy ne külön levélben, a portadíj súlyos teher volna, hanem itt, nyilvánosan kérdezzük meg — hiszen ezt az Önökhöz intézett üzenetünket is el fogják még olvasni: igazán nem na gyobb teher-e Önöknek elviselni a szomszédjuk, a kedves ismerősük, a jó barátjuk arcán átvonagló kényszeredett mosolyt, amikor a kért lapot hosszas keresés után, vagy éppen a postás kezéből mintegy, hogy úgy mondjuk, köteles udvariasságból, de semmiesetre sem szívesen Önöknek átnyújtják. Nem érzik, hogy ebben az átnyújtásban nincs meg az igazi

szíveség rögtönkés frissége, lendülete hanem vontatottan, lassan, olyan világosan beszélő, nem szívesen, mert az illető ismerős, szomszéd, barát, hát »oda kell adni«, mert különben talán meg is haragszik. De bár inkább megharagudna már, csak ne vinné el mindig a lapot, hiszen nem azért spórolja meg az illető a két pengőket, hogy másnak legyen lapja, hanem sajátmagának akar lapot, amely tisztán megmaradjon, hogy bekötethesse és örömmel lapozhasson bármikor benne. Elővehesse, használhassa bármikor az el nem szakadt, el nem kallódott mellékleteket, amelyeknek beszerzése 2 pengőnél sokkal többé kerülne... Mondják meg, kérjük szeretettel, lehet-e tovább is kölcsönkérni a M. U. L.-t? Lehet-e még ezután is rendszeresen kiereszkolni attól a másik hasonlóan fillérrel számolótól, csak azért, mert ő nem sajnálja a 2 pengőket és nem is annyira kényelmes, hogy a befizetési lapokat havonta egyszer kitöltse és feladja postára? Ugy-e, nem lehet és nem is szabad, mert minden ember tartozik a másik embertársra iránt annyi figyelemmel, hogy kellemetlenséget még a lap kölcsönzésével se okozzon, hanem ha megszerette ugyanazt a lapot, akkor hasonlóan áldoz ennyit, amennyivel megszerezheti. Ekkora áldozatot pedig mindenki meghozhat, mert önmagáért hozza és önmagának lesz belőle haszna... Csak ennyit »üzenünk« a mi kedves kölcsönző olvasóinknak. Szív. üdv. Szerk.

Határszéli kis falu lévita-kántortanítója fordult hozzánk, adjunk helyet lapunkban földbiratókos előfizetőinkhez intézendő azon kérésének, hogy gazdaságukban nem használt, félredobott lőszerszámaikkal, kocsifelszereléseikkel, stb. ajándékozzák meg, amelynek elszállítási költségeit szívesen viselné, hogy összeállíthasson magának egy kocsit, amellyel a falutól messzi eső városba néhanapján eljuthasson. A nincstelenség olyan nagy itt — írja, — hogy könyvre, folyóíratra, de még csak napilapra se telik, mert amíg emberek éheznek, addig könyvre egy fillért se költ-hetünk. De a kulturomber még sem nélkülözheti egy egész életen át azoknak társaságát, akikkel pedagógiai, irodalmi és egyházi eszméserét folytatott s mintegy új erőt merített missziós hivatása lelkiismeretes betöltésére. — Ma már hosszú idő óta csak a vágy él bennem — folytatja levele befejezéséül, — hogy megközelíthessem és a felvett szellemi tápláléktól felfrissülten élhessek hivatásomnak. Ezért volna feltétlenül szükségem a kért tárgyakra és a szíves ajándékozóval, ha egy levelezőlapon értesítené, közölném címetem és megkérném, hogy költségre küldje el ajándékát... Midőn e szokatlan kérést

LOHR MÁRIA (KRONFUSZ)

VEGYTISZTÍTÓ-KELMEPESTŐ
Gvár és központ: VIII., BAROSS-UTCA 85

közreadjuk, szívesen támogatjuk és nagyon örülnénk, ha megértésre és ajánlékozóra találna. Értesítést »Lévita« jeligré a szerkesztőség címére kérünk.

Szív. üdv. Szerk.

»Kolozvári kislány.« Kisleány, ne kívánja, hogy hitet tegyek a síríg tartó szerelem mellett, én, akit annyiszor elgondolkoztatott már a szerelem csapdákát állító örök problémája, amiről Maga is és mindenki, aki szerelmes, feltételezi, hogy cserben soha nem hagyja. Még a legfölnyesebb ember is utálattal kergeti el maga mellől a cinizmust, mikor a szerelem befészkel a szívébe, hiszen ennél az érzésnél több színnel, fényvel és életelixirrel talán egyetlen más érzés sem tölti meg az ember életét. Ez az érzés — mint az Ön esetében is — sokszor olyan súlyos üstét mér a homlokunkra, hogy elkábulttan keressük józanságunk ellillant maradványát, mert hiába minden meggyőző érv, ami kábultságunkat bizonyítja, függetlenül a saját elhatározásunktól, egy olyan érzéskomplexum diktálja cselekedetünket, ami független az ész kritikájától. Ha elfogadjuk, hogy az ember egész konstrukciója fellázad, mikor az ész megbízhatóbb, előrelátóbb komolyságára hivatkozva bíráljuk az érzés annyi tévedést, bánatot felmutató eseteit, olyan bizonytalanná válik lábunk alatt a talaj, hogy nem tudjuk: szerencsénk-e, vagy szerencsétlenségünk, hogy az érzésünk független az ész hideg számításától. Az érzés, ha akadályokkal kell megküzdjön, könnyen a maga pártjára hódítja a teljesen érdektelen ember elérékenyülő szánalmát, megilletődését, míg az ész az érzéssel szemben nehezen talál segítő baráttra. Így eshet meg, hogy az elhatározás ingadozásai között vergődő ember nem találja meg az egyensúlyt és a szánakozók, a résztvevők még inkább megnehezítik a saját érzéseiből való kibontakozást. Az egészen bizonyos, hogy szülei nem a saját társadalmi állásuknak a leányuk férjhezmen-

tele által való emeléséért kívánják az előkelő társadalmi állást kérőjéhez való férjhezmenetelét, hanem az ő szemük előtt csak az lebeg, hogy leányuk úgy anyagilag, mint társadalmilag is megnyugvásukra, jól menjen férjhez. Az sem lehet kétséges, hogy kérője, aki hosszabb időn át udvarolt, szerelemmel szereti és nem egy hasonló házasságból lett a közelebbi megismerés alapján szerelmi házasság. Ha azonban van valaki az életében, akihez vonzódik és nem tud lemondani a jólétért, a gondtalanságért erről a fényről, mely átszalad az élet darócán, nem lehet és nem szabad kényeszeríteni, hogy a szívének közömbös férfinak felesége legyen. Ébredő szívvel, mely fölött elshant már a szerelem rózsaszirmú pillangója és megérintette szárnyával, nem lehet megalkudni, mert az olyan érveket és okokat, amelyekkel meggyőzni kellene, nem tudja felfogni. Az egyszerű, mindennapi élet fölött magasan járó — ehhez hasonló a szerelmes is — elveszti szeme elől a mélységben nyíló apró virágokat, amelyekhez egyszer talán mégis vissza kell térjen. Nem tudom, van-e elég ereje, hogy megküzdjön önállósága mellett, amiről ma nem tudhatja, hogy hova fogja sorsát irányítani. És mégis csak Maga kell döntsön, kislány, mert nincs olyan előrelátás, amely a felelősséget a maga életéért vállalhatná... Talán mondtam valamit, amiből bátorságot meríthet. Szív. üdv. Szerk.

»Mária 27.« Ami megtörtént, azt nem lehet meg nem történné tenni... Ne bolygassuk. Ok nélküli szemrehányással ne okozzon magának most már izgalmat. Úgy sem teheti meg nem történné — jóvá igen... Láthatja, hogy az ember néha a meggyőződése, sőt akarata ellenére is elkövet helyrehozhatatlan hibát, ami aztán kitörülhetetlenül rágódik ott öntudata mélyén, nem lehet elűzni, nem lehet lerázni és nincs olyan vastag lepel, amely alól ki ne vigyorogna ördögi arca... Csak egy mód van, hogy ettől a lelki púptól megszabaduljon, hiszen a megtérő bűnös nagyobb öröm, mint száz igaz, — ne súlyosítsa újabb bűnnel a lelkét. Az esendő, gyarló ember útjai nehezen érthetők, de mindannyiunkat megvigasztal, hogy egyetlen egy sínes közöttünk, aki minden hibától, minden büntől mentes volna. Nincs is jogunkban kövel dobálni meg senkit, de köteleességünk az elesettek elé odatartani a szívünket, hogy szeretetünk ereje felemelhesse és megtanítsa újból járni a kevésbé bűnös, kevésbé elesett emberekkel együtt. Aki úgy szenved, mint Ön, most, Nagyságos Asszonyom, annak számára egyáltalában nincs olyan csekélység, olyan észrevehetetlen hiba, amit most már el ne tudna kerülni, ha még egyszer keresztezné az útját. Égeti a lelkét,



Felesleges hajszálak zavaróan hatnak a női bájra

Főleg a világos nyári hónapokban van kitéve kritikusk tekinteteknek. Távolítsa tehát el hónalján, alsókarján, lábain, arcán és hátán levő felesleges hajszálait "DULMIN" szőrtelenítő krémmel. A

DULMIN

Szőrtelenítő Krém

nem folyadék, hanem fehér, lágy krém. Teljesen szagtalan és olyan enyhe, hogy gondolkodás nélkül használható. "DULMIN" szőrtelenítő krém gyorsan és fájdalommentesen hat és a hajszálakat 3-5 perc alatt eltávolítja.



Mindenütt kapható!

DR. M. ALBERSHEIM, FRANKFURT/M., PARIS, LONDON

Magyarországi központ: Mihály Ottó, gyógyszerügynökség Budapest VI, Podmaniczky - u. 43

HYPEROL



hogy az elesett ember helyrehozhatatlanul, eltagadhatatlanul áll ember-társainak és ez az érzés, a lelkiismeret vádjá, úgy letöri, hogy egész szervezete valami láthatatlan betegség szimptomáit veszi fel. Pedig szervezetében semmi elváltozás nem történt, de a maga láthatatlan lelki púpja elől el nem menekülhet. De megnyugvására lehet elhatározása, hogy az ismétlődést el akarja kerülni. Ebben nagy segítségre talál gyermekeiben, akikért kitöröltnek, megbocsátatnak bűnei és el lesznek felejtve ott is, ahol nem lehet eltitkolni. Emberi számítás szerint még sok idő

áll rendelkezésére és módjában lesz, hogy mint feleség és édesanya a családi boldogság újjáteremtésén működjön és ezt tartsa szeme előtt. Az erdő medvét is meg lehet tanítani táncolni, hogyne lehetne hatni igazi szeretettel arra, aki egészen közel volt a lelkéhez. Nem az elváláson, hanem az együttmaradáson kell gondolkozni, mert azon a bajon, ami az állítólagos elhidegülést előidézte, lehet segíteni, ha él szívében a szeretet. A gyermekeit szeretőd édesanyának velük, mellettük a helye és nem engedheti át őket idegen kézre. Mikor a szenvedés perce elérkezik, vágyakozó tekintettel nézzük vissza a mögöttünk maradt béke oázisára, pedig ott éltünk, ott volt az otthonunk. Ami már nem a miénk, pedig milyen szép is volt... A szívét tépő, marcangoló fájdalom közelebb hozza szenvedő ember-társaihoz, akiket most már jobban meg fog érteni. Vannak dolgok, amiknek létezését csak akkor sejtjük meg, ha a magunk szeméből a szenvedés könnye kibuggyan. Talán ez volt az igazi szenvedés, ami igazi könnyet fakasztott és kellett, hogy benne megtisztultan most kezdje el az édesanyák igazi útját. Az élet útját járó előtt mindaddig nyitva az út a visszaterésre, míg be nem zárul fölötté a földi lét csillagos égboltozata. Ner a vézget állít meg, hanem a lelki-szegezvény taszít le, mikor eltérünk a magunk útjáról. Az a hang, mely levelét diktálta, visszahívja és vissza kell térjen, hogy nyugalmat és önmagá-

val való megelégedést találjon. A többi feladat nem lesz olyan nehéz.

Szfv. üdv. Szerk.

DOLIN STRANDOLAJ

Kapható szaküzletben, ára 60 fillér

»T. Lászlónénak«. Kipróbált képviselő-fánk receptjét küldöm. Tegyük lábosba 2 1/2 deci vizet, adjunk bele 9 deka lisztet, forraljuk fel, tegyük bele 16 deka zsírt és ezzel péppé főzzük, jól elkavarva és azután hűlni tesszük. Ha kihült, egyenként keverjük hozzá 4 tojást, kevés sót és tetszés szerint cukrot. Zsírral kikent tepsibe kanállal kis halmocskákat teszünk egymástól távol és forró sütőben kisütjük. Kihülés után kettévágjuk és a következő krémmel megtöltjük: Csokoládékrém: habverő-üstbe teszünk 5 evőkanál szitált porcukrot, félkanál lisztet, egy szelet reszelt csokoládét, 1 egész tojást, jól keverjük és végül 1/4 liter tejjel felhígítjuk, forró vízben addig főzzük, míg sűrű lesz. Ha kihült, a fánkokat megtöltjük vele, cukorral behintjük. Híszem, hogy kedves olvasó társnőmnek is jól fog sikerülni. »Falusi asszony«

»Két jóbarát 22.« Két előfizető fia miért nem merete nevével szignálni tanácsot kérő levelét? Az udvariasság első szabálya, hogy bemutakozzunk annak, akit a cigarettánk meggyújtásá-

hoz szükséges tűznél többre kérünk. Hogyan kívánják, hogy kérdésekre válaszoljak, ha ennyire figyelmetlenek önmaguk és azzal szemben, aki mindig szívesen áll rendelkezésünkre. Beláthatják, hogy kerésük természeténél fogva sem válaszolhatnak levelükre addig, míg ismeretlenek akarnak maradni. Szerk.

»Feketebogár« jelígre levél érkezett, kérjük a címet megadni, hogy továbbíthassuk. Szerk.

A bórápolás célja elsősorban a bőr szépségét, fiatalosságát megőrizni és annak öregedését megelőzni. A Baeder Caola vitaminos krém jelen ősege éppen abban rejlik, hogy vitamintartalmánál fogva a bőrsétek állandó utánképződését lehetővé teszi és ezzel annak frissességét, rugalmasságát folyamatosan biztosítani tudja.

Kutyakiállítás a Beketow Cirkuszban. A Magyar Ebtényezőzők Országos Egyesülete szeptember 18-án tartja Derby ebbiállítását a Beketow Cirkuszban. Magára a Derbygyőztes címre csak az 1931. naptári évben született ebek nevezhetők. Aki ki akar állítani, sürgősen kérjen nevezési ívet ILOSVAI LAJOS KÁROLY, m. kir. gazd. tanácsos, ügyvezető igazgatótól. Budapest, VIII., Conti-utca 21. Telefon J. 3—84—64.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BÉLA
Szerkesztő: tordai BÓJTJE ETELKA
Ügyvezető igazgató: BARTHA ISTVÁN
Kéziratokat nem adunk vissza

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 10 fillér. Vastagabb betűkkel szedett első szó díja 20 fillér. Tíz szón aluli szöveg hirdetés díja 1 P Jelígis hirdetésekre érkező levelek továbbítására a hirdetés díjjal egyidejűleg külön 1 P utalandó át.

Női divatszalon a legutolsó divat szerint illesztés, olcsón készít női ruhát. Jutányos feltételek mellett rövid idő alatt tökéletesen tanít szabni, varni. Szakvizsákra előkészít. Bognárné, VI., Vilmos császár-út 45, I. em 1/a

Minden tantárgyat egy előkelő német intézetnek nyelvetek, zongorá tanít diplomás, idősebb német úrnő Arva gyermekek gondozását és a háztartás vezetését is vállalja. Elsőrendű referenciák nemesi és polgári családoktól. Ajánlatokat Draskóczy Sándorné címére Gibart, Aubajtonna m. kér.

Két apai árva úriúrnő szívesen elmenne gyermekek mellé, vagy háziutendők végzésére. Református vallásúak, szerények, négy polgári végezték, kézimunkáznak és a háztartási teendőkhöz gyakorlottak. Kérésük, hogy családtagnak tekintsek. Leveleket Dombó Béla ref. lelkész, Jászberény címre kérnek.

Gyorsírást, gépirást jutányosan tanít okl. gyorsíró-tanárnő. Ugyanott nagy utcai szobában három főiskolai hallgatót teljes ellátással nyeresít. Francia és német társalgás. József-körút 53, II. 14.

Gazdaságba háziasszony támaszúl, vagy gyermekek mellé ajánlkozik fiatal intelligens asszony, kinek férje állatállatban könyvelő s aki szintén valami alkalmazást találhatna a gazdaságban. Szíves meghívást kér »S. M.« jelígre kiadóba.

Intelligens, szolid, vidéki árva úriúrnő, minden házimunkában felkészült, kézimunkában járatos, ki főzésben, háztartás vezetését vállalja. Leveleket »Megbízható« jelígre kiadói hivatába kér.

Kat. papnövendék gimnázista, vagy középsikolás fiú tanítását vállalja. Címe: »Papnövendék« jelíge kiadó hivatába.

Családláház, hűvösölgény végállomásnál, 3 szobás, félholdas kerttel, kiadó. Bővebbet 320—60 telefonon.

Bábaképzőtanfolyamot végzett B. listás özvegy, fiatal óvónő, szeretne olyan községben letelepedni, ahol a községi bábái állás üresedésben volna, vagy üresedésre volna kiállítás, hogy gyerekek és beteg édesanyját eltarthassa. Ezután kéri lapunk előadásait, szíveskedjenek értesíteni, ha ilyen állásról tudomásuk volna, mert egy szerencsétlen családon segítene nek. Értesítést ahol legnagyobb a szükség, közel a segítség jelígre kiadóba kérék.

Keresek két személy-résztét esetleg magányos úrnőnél esendős, hétköznapokon feltöltlen tisztá: teljesen berendezett, utcára vagy kertre nyíló szobát, csak első emeletig, konyha és fürdőszoba használattal, olcsó árú. Esetleg jó környékben, nem magas fekvésű szobát olcsó bérel Budán, a Margit-híd és Erzsébet-híd közötti részen. Kertészre, Budapest, Lövőház-u. 22.

Négy gimnáziumot végzett 14 éves kislány, jobb család gyermeke, előkelő kozmetikai intézetbe szeretne mint tanuló elhelyezkedni négy év tartamára és ezen időre teljes ellátást, esetleg szerény ruházatot kér. Cím: Molitörös Emma, Budapest, Angyal-u. 19, 3. ajtó.

Révfőlöpon. Balatonnál, lakás, kintűnő házikost, kabin, kerthasználat, kiszolgálással személyenként 4 pengő. Szőlőkúra. Schmiéd Jenőné, ny. főjegyző neje.

Kézimunkaleányomdába betársulnék szürőgéppel, sablonokkal és munkámmal. Önálló tervezésben, szírában nagy gyakorlatom van. Esetleg más alkalmi munkát: képek, vázak, nyaralók, kertek lefestését, nappali, kerti bútort, művészi finom, magyar stílusú motívokkal való festését, tervezését (parasztszobákat) is elvállalom. Partfogást kér jónévi ifjúsági, ironyudjál nélkül maradt özvegy. Özg. Kelenen Andorné Schönitzky Margit, Budapest I., Fehérváry-ut 116. özv. Malovitsnénál.

Két kis gyermekem mellé keresek 15—16 éves szép német kislánnyal, beszéző, főzésű német leánykát, aki kisebb házimunkában segítene. Hoffmann Albertné, Somsolyhánya, u. p. Hódoscsapány, Borsod m. Saját termésű borok: éri bikavér 80, Kadarka 40, őrlémet 30 fillér literre, 15 literes postahordóban, feljebb utánvétell. Láng Nándor szőlőbirtokos, Eger.

Újlelence, aprószemű 28, közép 36, nagy 44 fillér kilója utánvétell Láng Nándornál, Eger.

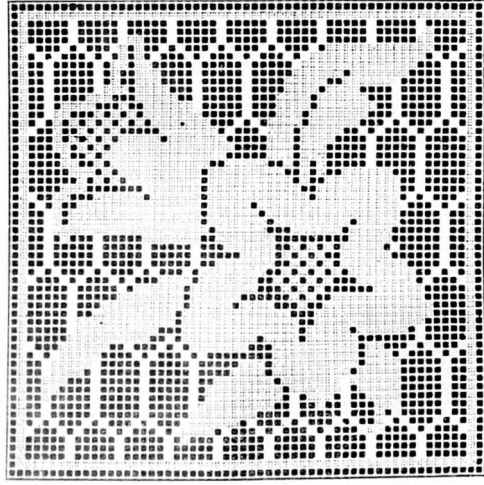
Referenciák tanító és tanító tivaló pórváriakkal magántanítást, korrepetálást vállal. Telefon 158—16. Kintűnő szabású ruhákat, kosztümöket, köpenyeket készítek igen mérsékelt áron a legrovidebb idő alatt. Károly-körút 24, IV. 3.

Zongora, fekete, keresztűros, jóhangú, olcsón eladó. Budapest, Ketyély Károly-u. 9, II. em. 12/a.

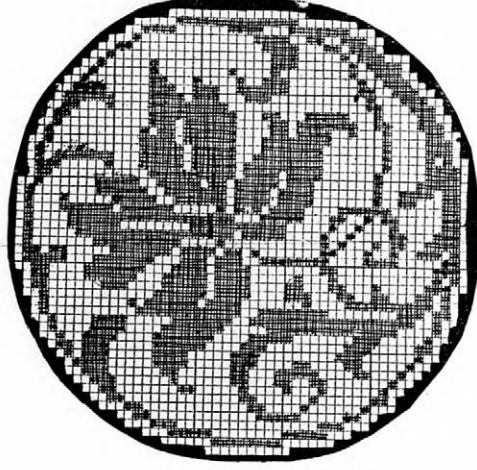
Háztartást tökéletesen értő, munkabíró, katolikus, negyvenéves özvegy úriasszony házzetetőnőnek, anyahelyettesnek ajánlkozik. Megkereséseket: Kovács, Győr, Vadász-utca 9 kérék.

Budapest III. Rómaiúrdőben. Keve-u. 7875 szám alatt levő Erzsébet Otthonban 3—10 éves gyerekek családjais teljes ellátást kapnak gondos felügyelettel. 6 éven aluli gyerekek havi 45 pengőért, hat éven felüliek 55 pengőért. Pormentes helyi levegő, napos, egészséges szobák, elemi iskola szomszédságában. Erdekölön lehet III., Keve-u. 7875, vagy IX., Ráday-u. 29, Szabolcsi úriétközben.

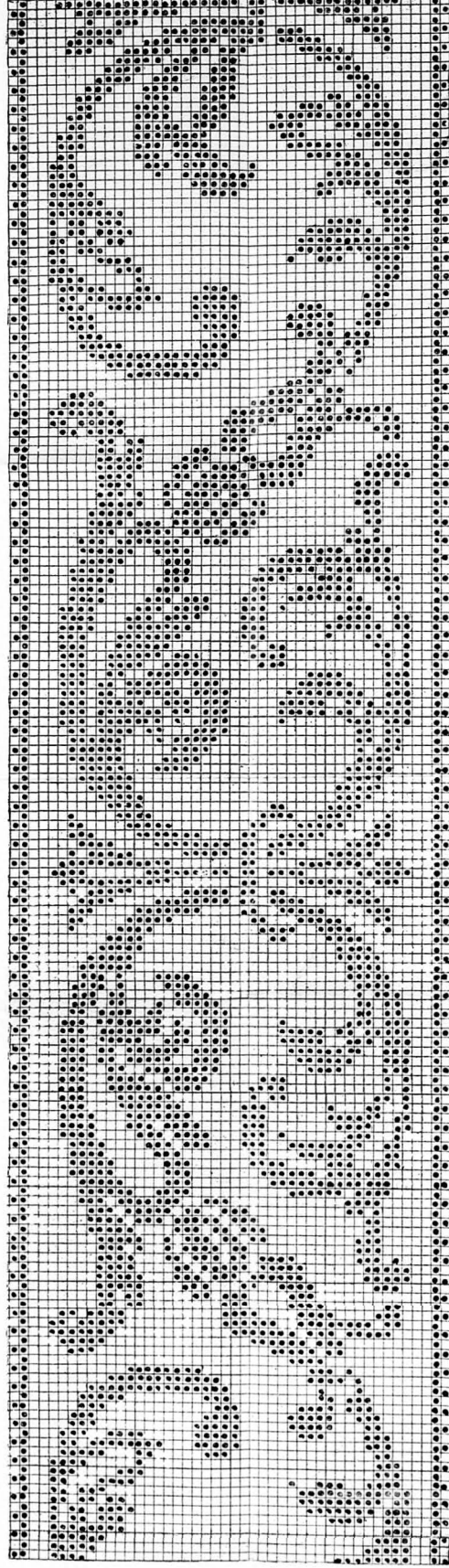
Többéves, elsőrendű bizonyítványokkal magyar, intelligens gyermekgondozónő csecsemőkhöz vagy kéteves gyermekekhez ajánlkozik. Háztartásban kézimunkában szívesen segítkezik. Glevitzky Mária, Pusztatúrpszató.



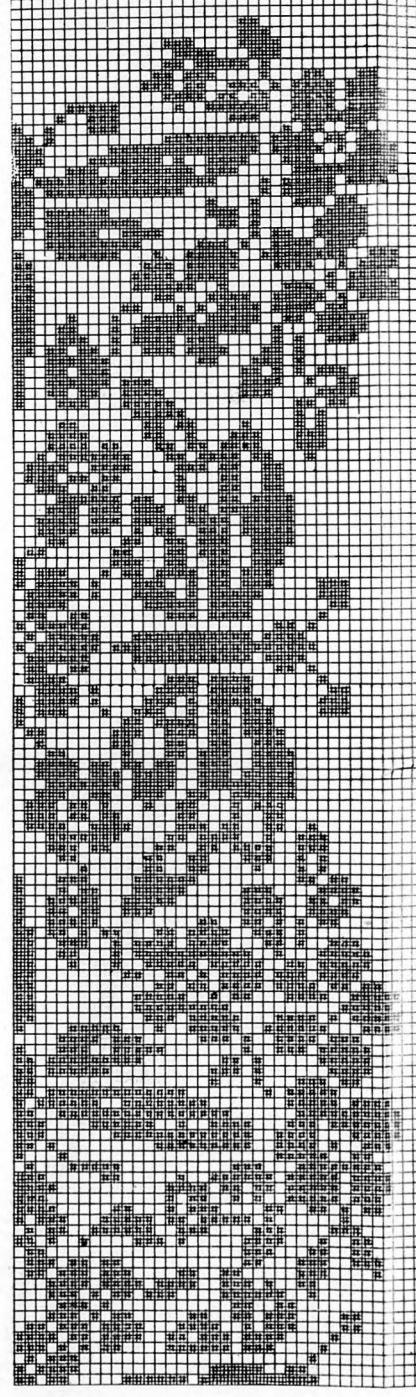
1. Recce, vagy horgolt motív terítők négy sarokrézébe és közepébe, vagy vitrímbé íveg alá kis terítők is alkalmas, széle keskeny eszpkével díszítendő. Horgoláshoz 120-as Coats Lánc-vedjegyű horgolócérnát használunk. Recevel való készítéshez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk.



2. Köralakú motív horgolva, vagy recevel készíthető. Horgoláshoz 100-as Coats Lánc-vedjegyű horgolócérnát, recehez pedig Clark Anker-gyöngyperlet használunk. E motív önállóan is, mint vitrínterítőcske használható, széle körülszűkítéskévé. Azonban köralakú terítő szélén egymástól 10 cm távolságra beaplikálva, valamint ugyanezen terítő közepén kör alakba 10 cm távolságra beaplikálva használható.



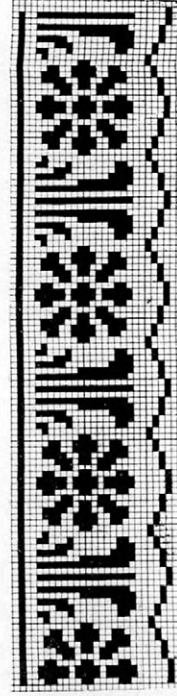
3. Recce, vagy horgolt eszpkék függőben, ágyszerűen, vízszintesen és függőlegesen tetszés szerinti nagyságra nagyítható, mivel e minta mindekté irányban ismétlődik. Nagyon szép terítők, ágyszerűen, három függőlegesen. Széle aszterint, hogy mely célra lesz használva, röjtában, vagy eszpkévé fejzhetők be. Készítéséhez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk. E minta készíthető szintéze, három anyalatú ekrű és fehér színnel. A pillangók fehérrel, a virágok és levelek váltakozva ekrű színnel.



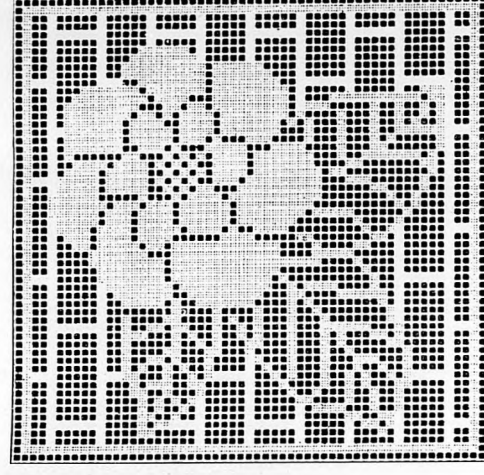
4. Recce, vagy horgolt eszpkék függőben, ágyszerűen, vízszintesen és függőlegesen tetszés szerinti nagyságra nagyítható, mivel e minta mindekté irányban ismétlődik. Nagyon szép terítők, ágyszerűen, három függőlegesen. Széle aszterint, hogy mely célra lesz használva, röjtában, vagy eszpkévé fejzhetők be. Készítéséhez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk. E minta készíthető szintéze, három anyalatú ekrű és fehér színnel. A pillangók fehérrel, a virágok és levelek váltakozva ekrű színnel.



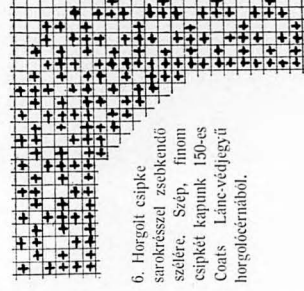
5. Virágos és pillangós receminta, mely vízszintesen és függőlegesen tetszés szerinti nagyságra nagyítható, mivel e minta mindekté irányban ismétlődik. Nagyon szép terítők, ágyszerűen, három függőlegesen. Széle aszterint, hogy mely célra lesz használva, röjtában, vagy eszpkévé fejzhetők be. Készítéséhez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk. E minta készíthető szintéze, három anyalatú ekrű és fehér színnel. A pillangók fehérrel, a virágok és levelek váltakozva ekrű színnel.



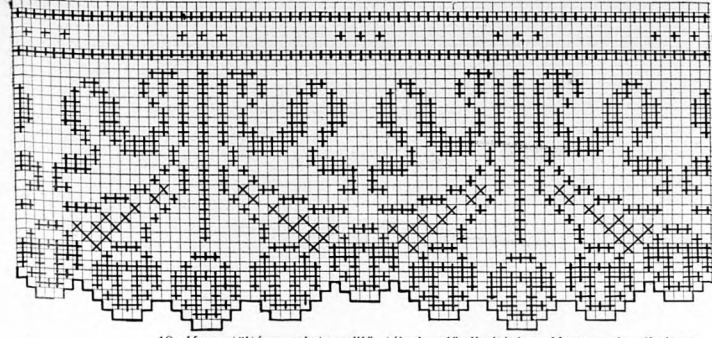
6. Horgolt eszpkék sarokrészrel zsebkeendő szélére. Szép, finom eszpkét kapunk 150-es Coats Lánc-vedjegyű horgolócérnából.



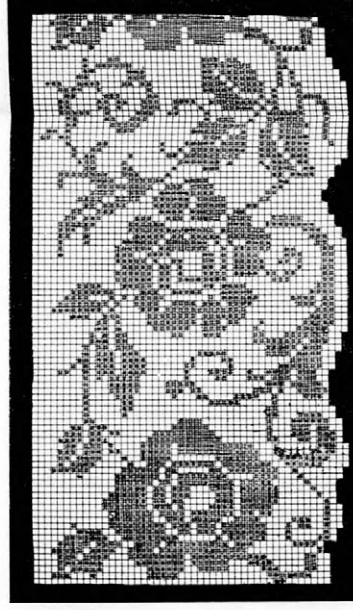
7. Recce, vagy horgolt motív vitrímbé terítők, szélén körüli eszpkék készíthető. Nagyon szép terítők, ágyszerűen, vízszintesen és függőlegesen tetszés szerinti nagyságra nagyítható, mivel e minta mindekté irányban ismétlődik. Nagyon szép terítők, ágyszerűen, három függőlegesen. Széle aszterint, hogy mely célra lesz használva, röjtában, vagy eszpkévé fejzhetők be. Készítéséhez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk. E minta készíthető szintéze, három anyalatú ekrű és fehér színnel. A pillangók fehérrel, a virágok és levelek váltakozva ekrű színnel.



8. Keresztöltéses minta milió, tálcakendő díszítésére. Ugyancsak alkalmas ebédosztervénybe szekrényesik díszítésére is. Himzéséhez tetszés szerinti színű Clark Horgony-műlmet használható. Ezen himzőanyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti színet és fényét.



9. Rózsás eszpkéminta finom anyagból készült terítők díszítésére. Készíthető horgolva, vagy recevel. Horgoláshoz 120-150-es számú Coats Lánc-vedjegyű horgolócérnát használunk.



10. Keresztöltéses minta milió, tálcakendő díszítésére. Ugyancsak alkalmas ebédosztervénybe szekrényesik díszítésére is. Himzéséhez tetszés szerinti színű Clark Horgony-műlmet használható. Ezen himzőanyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti színet és fényét.

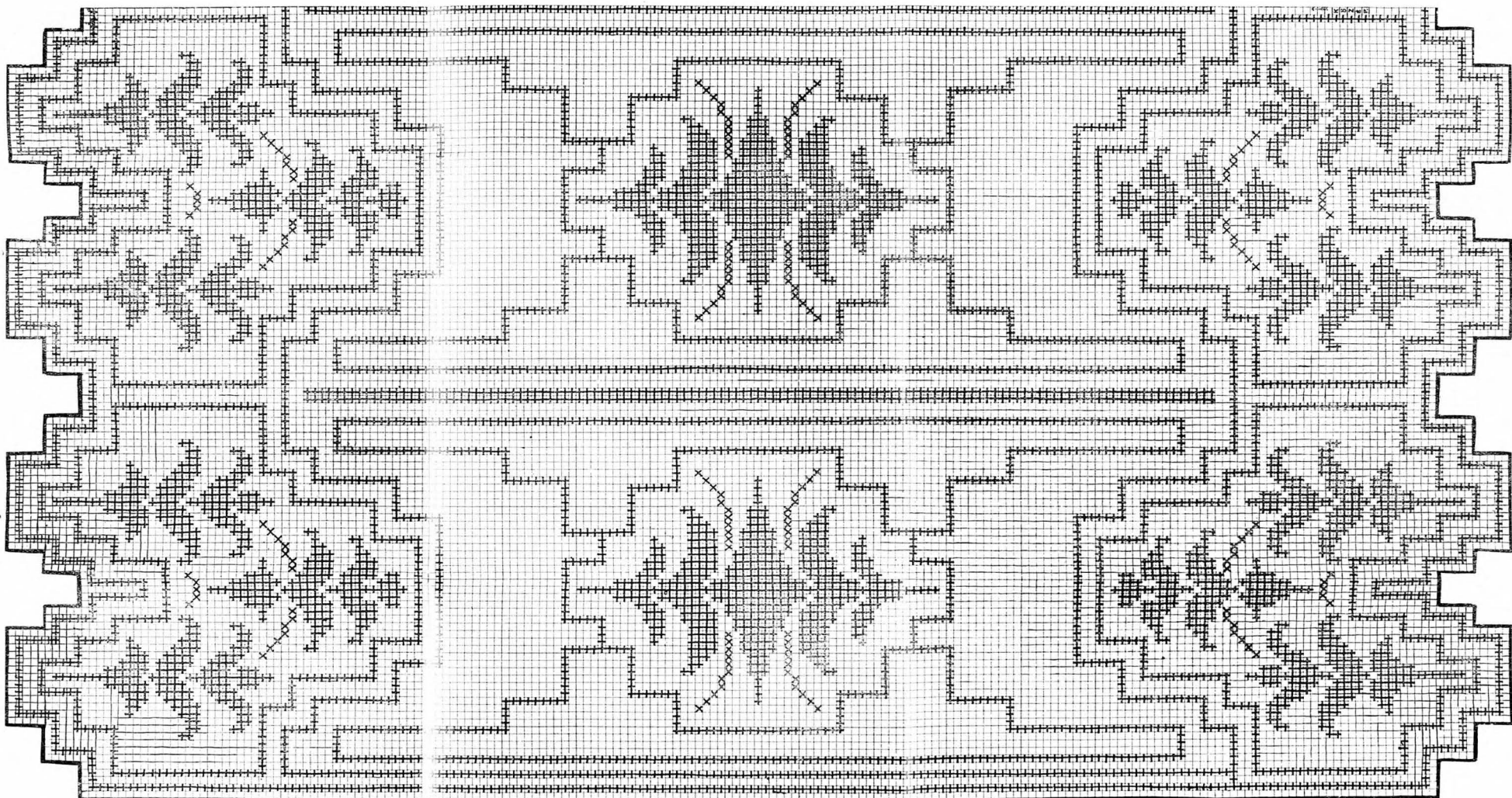
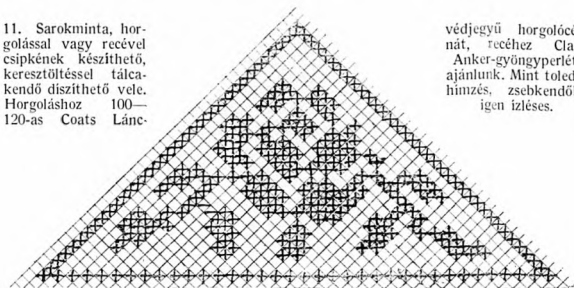
10. Keresztöltéses minta milió, tálcakendő díszítésére. Ugyancsak alkalmas ebédosztervénybe szekrényesik díszítésére is. Himzéséhez tetszés szerinti színű Clark Horgony-műlmet használható. Ezen himzőanyag mosás és vasalás után is megtartja eredeti színet és fényét.

A
TÖRÖK A. ÉS TÁRSA
BANKHÁZ R-T.
BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3
mellékletét
a legközelebbi számunkban hozzuk.

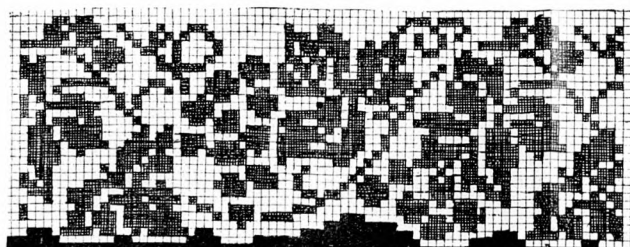
11. Sarokminta, horgolással vagy recével csipkének készíthető, keresztöltéssel tálcakendő díszíthető vele. Horgoláshoz 100-120-as Coats Láncc-

védjegyű horgolócérnát, recéhez Clark Anker-gyöngyperlet ajánlunk. Mint toledó-hímzés, zsebkendőbe igen illés.

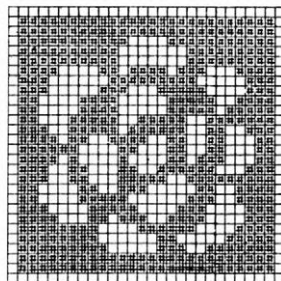
Legközelebbi számunkban
a
TÖRÖK A. ÉS TÁRSA
BANKHÁZ R-T.
BUDAPEST, IV., SZERVITA-TÉR 3
felhívását mellékelni fogjuk!



12. Recé, vagy horgolt modern mintájú dupla ágyterítő. Egy cm nagyságú lyukkal horgolva, 220x325 cm méretű ágyterítőt kapunk. Horgoláshoz 5-ös számú Anker-gyöngyfonalat használtunk, melyből cca 1,60 kg szükséges. Ha recével készítjük, az alapot készen is vehetjük. Egy 320x220 m méretű ágyterítőhöz való recéalap 50 deka Anker-gyöngyfonallal együtt 34.50 P. Gyöngyfonal nélkül a recéalap 20 P. Ezen minta szélessége az ágyterítőnek felét adja, tehát egy teljes ágyterítő nagyságához megégszer ismételni kell a mintát. E minta függőnek és asztalterítőnek is alkalmas. Szükséges anyag Wieg Testvérek kézimunkaházában (Budapest, IV., Deák Ferenc utca 23) szerzethető be.



14. Toledó-minta női fehérnemű díszítésére. A hímzéshez Clark Horgonymulinét használtunk.



15. Horgolt, vagy recéminta. Vitrinbe való csipke. 150-es Coats Láncc-védjegyű horgolócérnából készíthető. A minta szükség szerint folytatható.

13. Horgolt csipkéminta-milő ebédlőszekrényterítő szélére. Horgoláshoz 100-as Coats

Magyar Királyi

Állami Vasgyárak Kereskedelmi Képviselete Rt.

Budapest, V., Vilmos császár-út 28., földszint

Telefonszám: 27-3-20

SZAB. FOLYTONÉGÓ

JOBBÁGY-KÁLYHÁK

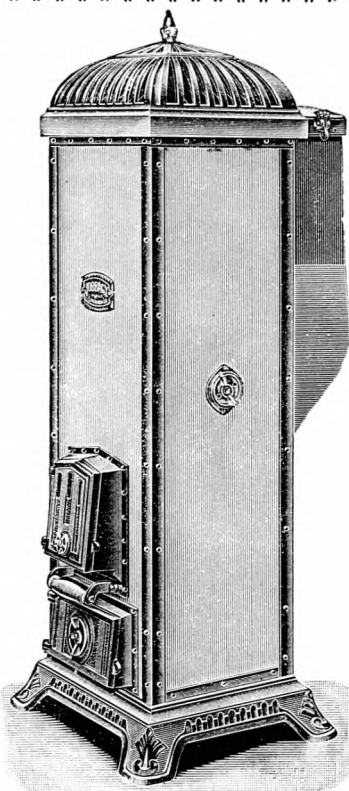
FŐBB ELŐNYEI:

1. Még a legsúlyosabb hazai barnaszénét is tökéletesen és teljesen szagtalanul égeti el!
2. 15-20 órán át kezelés nélkül ég
3. Kétféleképpen szabályozható!
4. Hatásfokos barnaszén használataánál a hivatalos megállapítás szerint 81-8 százalék.
5. A leggazdaságosabb és lelegeálisabb kályharendszer, mert a legolcsóbb tüzelőanyagból is kb. 50%-kal kevesebbet fogyaszt a közönséges kályhánál!
6. Egyszeri begyújtással folytonégést biztosít! Kezelést alig igényel! Széngázok nem fejlődhetnek!

A MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMI VAS-, ACÉL- ÉS GÉPGYÁRAK GYÁRTMÁNYA

HAZAI SZENEK TÜZELÉSÉRE LEGALKALMASABB!

Kérjen ingyenes árjegyzéket



A KIADÓHIVATAL PÓSTÁJA

Tisztelettel kérjük mélyen tisztelt előfizetőinket, sziveskedjenek ezen rovatunkat figyelemmel kísérni, mert kiadóhivatali ügyekben hozzánk forduló előfizetőinknek itt válaszolunk. Ha valaki jeliére kívánja a feleletet, úgy annak szives közléseit kérjük

Tisztelettel közöljük igen tisztelt csehszlovákiai előfizetőinkkel, hogy pénzküldeményeiket sziveskedjenek a 37.454 számú rágai posta-takarékpénztári befizetési lapon Bankovy dom Franki a Spol., kommandita Ceskei esomptnei banki uverneho v Prahe Bratislava- címre küldeni.

Tisztelettel kérjük i. t. romániai előfizetőinket, hogy lapunk részére szóló mindennemű pénzküldeményeiket sziveskedjenek kizárólag romániai megbízottunk címére, Terók János Baciu, 456. Posta Turches, Jud. Brasov, küldeni annak megjelölésével, hogy az átutalt összeg lapunk előfizetési díjával szolgál.

Kérjük i. t. Előfizetőinket, sziveskedjenek a pénz beküldésekor a csekk- vagy utalványsszelvényen az összeg rendeltetését feltüntetni, mert ezzel nagyban elősegítik munkánkat, onmagukat pedig az esetleges tévedésekkel járó kellemenségektől kímélik meg.

F. L. Margit, Szombathely. A kérdéses összeget megkaptuk s nb. előfizetése szeptember 1-ig van rendezve. Kérjük szives további újítást.

B. D.-né, Tótvázyony. Az októberi újításnál lesz esedékes.

G. Etelka, Dehrecen. Készséggel elfogadjuk az előfizetési díj havi 3 pengő részletekben való rendezését.

I. T.-né, Veréb. Míután az évi előfizetés rendezést nyert, retikul-ajándékunk esedékesé vált. Kérjük szives értesítést, küldhetjük-e?

S. Ica, Szolnok. Ajándékunk a második félévi előfizetési díj beküldése után lesz esedékes, mikor is készséggel küldjük meg garitúra-ajándékunkat.

Sz. L.-né, Ráckeve. Kérését legnagyobb sajnálatunkra nem teljesíthetjük, Retikul-ajándékunkat elküldtük.

L. L.-né, Rábapatona. Kérjük a megküldött retikul-alapanyagot a hozzákezdett mulineval elkészíteni, vagvis kiközmunkázni, annak elkészülte után hozzánk visszaküldeni és mi azt a beküldött 10 pengő ellenében esattal elátva montiroztatjuk.

E. M. Ilona, Tass. Készséggel küldünk milliógaritúra ajándékot. Nb. előfizetése november 1-ig rendezve van.

Ny. L.-né, Zalacséh-Salomvár. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

Sch. Gy.-né, Rudolftelep. Megbizottunkat feltétlenül félreértette, mert ő ilyen ígéretet nem tehetett. Az ajándékunk megküldése az évi 24 pengős előfizetési díj rendezése után lesz esedékes.

Gy. Mária, Vecsés. Júnus hóban hozzánk nem érkezett átutalás. Itt történt volna, kérjük a feladóvevény szives beküldését, hogy megreklamálhassuk.

I. P.-né, Miskolc. Nb. előfizetése szeptember 1-ig van rendezve. Kérjük további újítást.

N. J.-né, Tiszasas. G. Gy. J.-né úrasszonyok — sajnos — ajándékot nem küldhettek, mivel Nagyságos Asszonyunk lapunkat megbízottunk útján rendelt meg, kinek a megrendelés után juttatékát már ki is fizeltük.

Dr. V. V.-né, Uszod. Mással — sajnos — nem rendelkeznék, amint a jövő ajándékunk megles. Készséggel küldünk abból.

K. F.-né, Szege. Nagyságod tévedésben van, mivel nb. előfizetése december hó 1-én jár le s nem január 1-én. Ugyanis a legutóbbi lejárati július 1-én volt és az újításra 10 pengőt kaptunk, mely 5 havi előfizetési díjjal lett elkölve. Nb. előfizetése helyesen december 1-ig van rendezve.

H. J.-né, Györköny. 12 pengőt köszönettel megkaptuk. Az évi előfizetési rendezéséhez még 2-30 pengő beküldése szükséges, s ekkor ajándékunk is esedékesé vált. Kertipárna ajándékunkat elküldtük.

B. Bözsike, Kiskúnhalas. Millió-ajándékunkból már — sajnos — kifogytunk. Meltóztassék választani az április 10-én megjelent lapunk első belső feloldalján közölt ajándékozási akciónál, hogy szives fáradozását meghálálhassuk.

P. Helén, Kisvárd. Készséggel küldünk helyette múlt évi kertipárnaajándékunkat 15 motring selyemmulinével együtt.

K. F.-né, Kapavár. Tévedésben méltóztal lenni. B. előfizetése múlt év december 1-én járt le. Ezen idő óta 5-szeresen kaptunk 20 pengőt s így a lejárati október hó 1-e.

D. J.-né, Kistelek. Kérését — sajnos — nem teljesíthetjük.

K. J. Dorozsma. Kérését előjegyeztük.

B. Marvit, Szolnok. A lapokat elküldöttük. Nb. előfizetése szeptember 1-ig van rendezve. Kérjük további szives újítást.

V. I.-né, Orosháza. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

M. Zsófia, Szentes. Nevezett úrhölgy még nem fizetett elő s így ajándékot még — sajnos — nem küldhetünk.

Dr. L. P.-né, Gara. Eddig egyszer 15 pengőt, most pedig 8 pengőt kaptunk, tehát még 1 pengő szives beküldését kérjük, hogy b. előfizetése egy évre kiegyenlített nyerjen és ajándékunkat is elküldhessük.

vitész K. J.-né, Székesfehérvár. Még 6 pengő befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez. Míután most havonként méltóztal újítani, azért részlel későbbben ajándékunkban.

A. R.-né, Makó. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

F. Juliska, Soroksár-Ujtelep. Még 10 pengő befizetése szükséges ajándékunk elnyeréséhez, mivel az az évi díj rendezése után esedékes.

F. N. S.-né és f. N. Erzsike, Nagyhortobágy. A csekk-átutalást előjegyeztük. Nb. előfizetése szeptember 1-én jár le. X. S.-né úrasszony előfizetése után 3. sz. kertipárnaajándékunkat megküldtük háznak feléül.

V. S.-né, Saszfalu. Szives elnézését kérjük. Nb. előfizetése október 1-ig van rendezve.

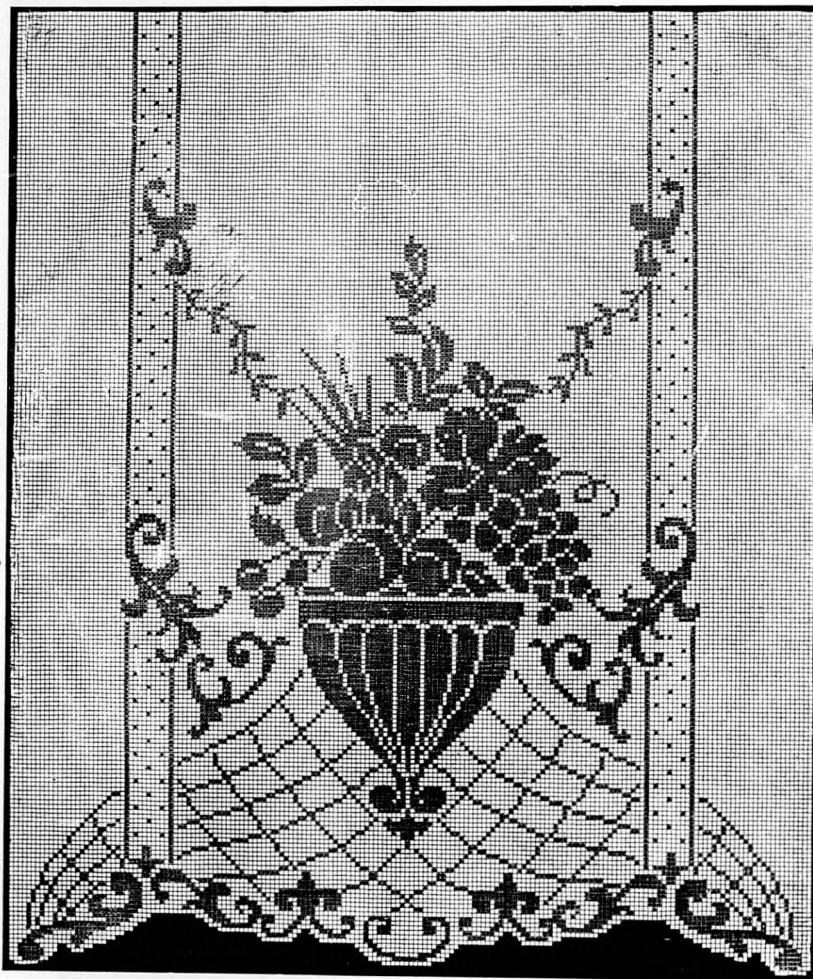
T. Ilona, Csepé. Nimes szükség újabb megrendelésre, mert az előfizetés folytatlagos, most nb. előfizetése a beküldött 5 pengővel szeptember 1-ig nyert rendezést.

Sz. S.-né, Dehrecen. Az évi előfizetési díjjal még 2 pengő hiányzik, amint ez pótolva van. Ajándékunkat azonnal küldjük.

Dr. Cs. I.-né, Lajosmizse. Bármily szívesen és mennyiségben kapható, motringonként 10 filléret.

K. V.-né, Miskolc. Nem a retikul-ajándékunk teljes elkészítése, hanem a kiközmunkázott retikul-alapanyag montirozása és esattal való elátása kerül 10 pengőbe, Meltóztassék a retikul-ajándék kiközmunkázni, azt hozzánk beküldeni, s mi azt montiroztatjuk és esattal elátva készen elküldjük.

MAGYAR URIASZONYOK LAPJA



Filéfüggöny (Gottlieb rajza)